ചിന്താസന്താനം

(നാലാം ഭാഗം)

ആർ. ഈശ്വരപിള്ള ബി. ഏ.

ചിന്താസന്താനം

(നാലാം ഭാഗം)

ഗ്രന്ഥകർത്താ,

ആർ. ഈശ്വരപിള്ള ബി. ഏ.

൨-ാം പതിപ്പ് — കാപ്പി ൧൦൦൦

പ്രസാധകന്മാർ,

ഈശ്വരവിലാസം ബുക്ക് ഡിപ്പോ,

പറവൂർ,

1108

Price 12-As.] [വില ൧൨ അണ.

PRINTED AT THE

BHASHABHI VARDHINI PRESS,

TRIVANDRUM.

പ്രസാധക പ്രസ്താവന.

മലയാളത്തിൽ നല്ല ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതുന്നവർ ചുരുക്കമാണു്. അതുപോലെ തന്നെ നല്ല ഉപന്യാസങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു ഗ്രന്ഥരൂപത്തിൽ ആക്കുന്ന പതിവും തീരെ കുറവാണു്. ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ലേഖനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഗുണദോഷങ്ങൾ ഇവിടെ വിചിന്തനം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമോ അവകാശമോ ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കില്ല. എന്നാൽ ഗണനീയന്മാരും മഹാന്മാരുമായ സാഹിത്യകാരന്മാരും മററു വിദ്വാന്മാരും ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ചിന്തകളേയും, ഗദ്യരീതിയേയും കുറിച്ചു് ആവശ്യപ്പെടാതെതന്നെ ഹൃദയംഗമമായ അഭിനന്ദനങ്ങൾ അയച്ചുതന്നിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് അങ്ങുമിങ്ങുമായി കിടന്നിരുന്ന ഇതിലെ ലേഖനങ്ങളെ ജനസാമാന്യത്തിനു പ്രയോജനപ്പെടത്തക്കവണ്ണം ശേഖരിച്ചു ചിന്താസന്താനത്തിന്റെ നാലാം ഭാഗമായി ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതാകുന്നു. സഹൃദയന്മാരുടെ സഹകരണം ഇതിനു ലഭിക്കുമെന്നു വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു് ഇതിനെ സജ്ജനസമക്ഷം സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

പറവൂർ
15—1—108.

പ്രസാധകന്മാർ.

വിഷയ വിവരം.

		പുറം
1.	വൃദ്ധന്മാർ	1
2.	ആകാശം	15
3.	മലയാളസാഹിത്യവും തൽകർത്താക്കന്മാരും I	20
4.	ടി II	33
5.	ടി III	48
6.	അവരോധത്തിൽ നിന്നു് അരങ്ങത്തേയ്ക്കു് ...	55
7.	താമസ് കാർലൈൽ I	70
8.	ടി II	81
9.	ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ ആവശ്യം	98
10.	നവലോകം	109
11.	പൗരസ്ത്യരും പാശ്ചാത്യരും...	119
12.	ഉണ്ണായിവാര്യരും നളചരിതം ആട്ടക്കഥയും	125
13.	സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ദുരവസ്ഥ	138
14.	സമുദായങ്ങളും സമത്വവും മത്സരവും	146

—o—

ചിന്താസന്താനം

(നാലാം ഭാഗം)

വൃദ്ധന്മാർ.

'വൃദ്ധൻ' എന്ന പദത്തിനു വൎദ്ധിച്ചവൻ എന്നു മാത്രമേ അൎത്ഥമുള്ളുവെങ്കിലും പ്രയോഗത്തിൽ അതു് അല്പം ദുഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മലയാളത്തിൽ അല്പം പുച്ഛരസത്തോടുകൂടിയാണു് ഈ പദത്തെ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതു്. പ്രയോജനശൂന്യങ്ങളായ ചില സത്വങ്ങളായിട്ടാണു് ഇവർ സാധാരണ വിചാരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതു്. വാസ്തവവും പക്ഷെ ഇങ്ങനെ ആയേയ്ക്കാം. ജീവിതത്തിൽ ഇവരുടെ കൃത്യങ്ങൾ ശരിയായോ മററു വിധത്തിലോ നിൎവ്വഹിച്ചുകഴിഞ്ഞു മനുഷ്യർ പ്രകൃതിനിയമത്താൽ നിൎബ്ബന്ധിതരായിട്ടു് ഒരുവിധം സ്വസ്ഥതയെ അവലംബിച്ചു വൎത്തിക്കുന്ന കാലമാണല്ലൊ വാൎദ്ധക്യം. പക്ഷെ പലരും തങ്ങൾ അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള വിഷയസുഖങ്ങളോടുള്ള ആസക്തിനിമിത്തം യൗവനകാലത്തിലെ അനുഭവങ്ങളെ വാൎദ്ധക്യത്തിലേയ്ക്കു വലിച്ചിഴച്ചു് അസ്വാസ്ഥ്യം വരുത്തിവെയ്ക്കാറുണ്ടു്. വിഷയസുഖങ്ങൾക്കു മനുഷ്യന്റെ മേലുള്ള ആകൎഷണശക്തി എത്ര ബലവത്താണെന്നു് ഇതിൽനിന്നും ഊഹിക്കാവുന്നതാണു്. മനസ്സിനെ ലോകവ്യാപാരങ്ങളോടു ദൃഢമായി ബന്ധിച്ചു ജീ

വിതം നയിച്ചവൎക്ക് പിന്നീട് അതിനെ പിന്നോക്കം
വലിക്കുന്നത് അസാമാന്യമായ മാനസികശക്തിയുണ്ടെ
ങ്കിൽ മാത്രമേ സാധിക്കയുള്ളു. ഇപ്രകാരമുള്ളവർ ലോ
കത്തിൽ അപൂൎവ്വമാണല്ലോ. ഭൌതികാംശം കുറഞ്ഞും
ആത്മികാംശം കൂടിയും ഇരിക്കുന്നു മനുഷ്യൎക്ക് ഇതു സുക
രമായിരിക്കും.

മനുഷ്യന്ന വാർദ്ധക്യദശ ആരംഭിക്കുന്നത് ഉഷ്ണമേഖ
ലയിൽ ഏകദേശം അറുപതു വയസ്സു തികയുന്നതോടു
കൂടിയാണെന്നു തോന്നുന്നു. യൌവനദശയിൽനിന്നുള്ള
ഈ മാററത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് നാം ഷ
ഷ്ട്യബ്ദപൂൎത്തിദിനം ആഘോഷിച്ചുവരുന്നത്. ഇനി
ജീവിതരീതിയെ ആകമാനം മാററണമെന്നു നമ്മെ ഉപ
ദേശിക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് ഈ ഏൎപ്പാടു വെച്ചിരിക്കു
ന്നത്. അതിനെ മററുവിധമാണു ജനങ്ങൾ ഇന്നു വ്യാ
ഖ്യാനിക്കുന്നത്. ഈ ഘട്ടത്തിലാണ് മനുഷ്യൻ 'വയ
സ്സായി' എന്ന്, സനിശ്വാസം ഓൎമ്മിക്കുന്നത്. ജരയും
നരയും പതുക്കെ തലപൊക്കിത്തുടങ്ങുന്നു. ആദ്യം ഇതി
നൊക്കെ വല്ല പ്രതിവിധിയും ഉണ്ടോ എന്നു മനുഷ്യൻ
പലവിധം ശ്രമിച്ചുനോക്കും. ഫലമില്ലെന്നു കാണു
മ്പോൾ ഒരുവിധം അതൃപ്തിയോടുകൂടി കീഴടങ്ങും. "വീ
ണേടംകൊണ്ടു വിദ്യ" എന്ന മട്ടിലാണ് പിന്നത്തെ
സ്ഥിതി. നരയെ പല വിദ്യകൾകൊണ്ടും മറയ്ക്കാൻ
നോക്കും. എന്നാൽ 'ജര' ഇതിനൊന്നിനും വശംവദ
യാകാതെ തന്റെ ജോലി നിൎദ്ദാക്ഷിണ്യമായി നടത്തി
ക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഈ ഘട്ടത്തിൽ സംഗതികളെ കുറച്ചു
കൂടി വഷളാക്കുന്നതിനു പുറത്തുനിന്നും ചില അസഹ്യ
തയും നേരിടുന്നു. ഇതേവരെ അത്ര ശ്രദ്ധിക്കാതെയിരു
ന്ന യുവലോകത്തിന്റെ ദൃഷ്ടി ഇപ്പോൾ ഇവരിൽ പ
തിയുന്നു. ഇതുവരെ "കോമൻനായരെ"ന്നോ, "മാത്താ

ണ്ഡപ്പിള്ള "യെന്നോ വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്നവരെ വൃദ്ധേതരലോകം ഇപ്പോൾ "മൂപ്പീന്നു" എന്നും, "അപ്പൂപ്പൻ" എന്നും, "മാമ്മൻ" എന്നും, "കിഴവൻ" എന്നും മററും ചില സംജ്ഞകൾകൊണ്ടു സംബോധനം ചെയ്തു തുടങ്ങും. ഇതും ഇതേവരെ സംശയഗ്രസ്തമായിരുന്ന തങ്ങളുടെ പ്രായാധിക്യത്തേയും അവശതയേയും സവിശേഷം ഇവരെ സംസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. ആകൃതിയിലും മാററമുണ്ടാകുന്നു. ആകപ്പാടെ ഒരു പുതിയ മനുഷ്യനോ ജന്തുവോ ആയിത്തീരുന്നു. ഇവരെ കാലൊടിഞ്ഞ കുടയേയോ, കീറിയ ഉടുപ്പിനേയോപോലെ വല്ല മൂലയിലും സൂക്ഷിക്കേണ്ട വസ്തുക്കളെന്ന മട്ടിലാണ് യുവലോകം ഇപ്പോൾ ഗണിക്കുന്നതു്. ഉള്ളുകൊണ്ടു് ഇപ്രകാരമാണെങ്കിലും പുറമേ ഇതൊന്നും അവർ സ്പഷ്ടമായി ഭാവിക്കയില്ല. ചിലർ ഇവരേ കാണുന്ന സമയം ഇരുന്ന ദിക്കിൽനിന്നു് എഴുന്നേററുനില്ക്കയും കുറച്ചൊക്കെ ആദരവു ഭാവിക്കയും ചെയ്യാതിരിക്കയില്ല. ഇതു പ്രായേണ വിഗണിതന്മാരായ വൃദ്ധന്മാൎക്കു് അല്പം ആശ്വാസജനകമാണു്. എന്നാൽ പുച്ഛരസം ഭാവിക്കുന്നവരും കുറവല്ല. സ്വന്തഗൃഹങ്ങളിലുള്ളവരാണെങ്കിൽ അല്പം കൂടി ആദരവും ഭക്തിയും ഭാവിക്കുന്നതു സഹജമാണല്ലൊ. അടിയന്തിരാദികളിലും മററും കാരണവരോ, പിതാവോ എന്ന നിലയിൽ ഇവർ ഒരുവിധം പൂജ്യന്മാരാണു്. ഇവരോടു് അഭിപ്രായം ചോദിക്കയും സ്വാഭിപ്രായം പറയുന്നതായാൽ അതിനു വല്ല ആക്ഷേപങ്ങളും പറഞ്ഞു പ്രശ്നകൎത്താവിന്റെ അഭിപ്രായംതന്നെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നതും സാധാരണ പതിവാണു്. എങ്കിലും ചോദിക്കാതിരിക്കയില്ല. മൂപ്പിലോടൊന്നു ചോദിക്കാതിരിക്കുന്നതു പോരായ്മയാണല്ലൊ. ഈ അവസര

ങ്ങളിൽ മുപ്പിലെ "ഗണപതിക്കുവെയ്ക്കുന്ന"തുപോലെ ഒരു മാന്യസ്ഥാനത്തിരുത്താതിരിക്കയില്ല. അല്ലെങ്കിൽ "ഗുരുതപ"ത്തിനു പോരാത്തതാണല്ലോ. ചിലപ്പോൾ മാമ്മനെ കാണുമ്പോൾ മററുള്ളവർ ഒളിച്ചുമാറിക്കളയുന്നതും ഭക്തിയുടെ ഒരു വിശേഷരൂപമാണു്. പണമോ മറേറാ സ്വല്പം കൈവശമുണ്ടെങ്കിൽ മട്ടിതൊന്നുമല്ല. അപ്പോൾ അമ്മാമൻേറയോ, അപ്പൂപ്പൻേറയോ സൗകര്യം നോക്കിനില്പാൻ ആളുകളുണ്ടാകും. "വിപരീതാനാം ച, വിപരീതതാ" എന്നും പറയാതെ കഴികയില്ല. ഏതായാലും സ്വന്തജനങ്ങൾ ഒഴിച്ചു് മററുള്ളവർ വൃദ്ധന്മാരെ വീക്ഷിക്കുന്നതു് അല്പം ഹാസ്യരസത്തോടുകൂടിയല്ലയോ എന്നു സംശയമുണ്ടു്. എന്നാൽ വൃദ്ധന്മാൎക്കൊരു ദോഷമുള്ളതു് അവർ പലപ്പോഴും അസ്ഥാനത്തിലൊക്കെ പ്രവേശിക്കയെന്നുള്ളതാണു്. വാൎദ്ധക്യംകൊണ്ടു തങ്ങൾക്കു് അല്പം ഔന്നത്യം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു കരുതി ഇവർ മററുള്ളവരെ ശാസിക്കാനും ഉപദേശിക്കുവാനും പുറപ്പെടുന്നതു സാധാരണയാണു്. പക്ഷെ അവരുടെ ശാസനയ്ക്കും ഉപദേശത്തിനും പലപ്പോഴും ലഭിക്കുന്ന സ്വീകരണം ആശാസ്യമായി എന്നു വരികയില്ല. ചിലപ്പോൾ ഈ നീരസത്തെ ഉള്ളുകൊണ്ടു മാത്രം വിചാരിക്കയും ചിലപ്പോൾ വാക്കുകൊണ്ടു. കൂടി പ്രദൎശിപ്പിക്കയും ഉണ്ടായെയ്ക്കാം. പക്ഷെ ഇതിനു വ്യത്യസ്തം ധാരാളം ഉണ്ടാവാം. എന്നാൽ വൃദ്ധന്മാൎക്കു കൂടുതലായ ലോകപരിജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചിരിക്കാനിടയുള്ളതുകൊണ്ടു് പല സംഗതികളിലും അവരുടെ അഭിപ്രായം ആവശ്യപ്പെടുകയും അതനുസരിച്ചു പ്രവൎത്തിക്കയും ചെയ്തുവരുന്നതും അത്ര അസാധാരണമല്ല. സുശിക്ഷിതമായ യൗവനദശയെ തരണംചെയ്തു വാൎദ്ധക്യത്തിൽ എത്തിയവരെ ലോകം ആദരിക്കാതിരിക്കുക

സാധാരണമല്ല. വിദുരവാക്യത്തിൽ പറയുന്നതു നോക്കുക:

"വിദ്യാഭിജനവയോബുദ്ധ്യർത്ഥശീലങ്ങളാൽ
വൃദ്ധന്മാരവമന്തവ്യന്മാരല്ലോരിക്കലും"

ഇതിനും പുറമെ,

"വൃദ്ധന്മാരില്ലാതൊരു സഭയും സഭയല്ല
വൃദ്ധന്മാരല്ല ധർമ്മത്തെ ചൊല്ലീടാതവരും"

എന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ 'ഏട്ടിൽ' ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും നടപ്പിൽ വല്ല വ്യത്യാസവും ഉണ്ടായി എന്നു വരാം. വാർദ്ധക്യത്തിനു മൂന്നു ഘട്ടങ്ങളുണ്ടു്. ആദ്യത്തേയും മദ്ധ്യത്തിലേയും ഘട്ടങ്ങളിലാണു ലോകപരിജ്ഞാനം പക്വതയെ പ്രാപിച്ചു് അന്യന്മാരെ ഉപദേശിക്കുന്നതിനു സമർത്ഥമായിത്തീരുന്നതു്. അവസാനഘട്ടം ഏകദേശം രണ്ടാമത്തെ ശൈശവമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പ്രായേണ പ്രയോജനഹീനമായിത്തന്നെ ഇരിക്കാനേ തരമുള്ളു.

ഇനി വാർദ്ധക്യത്തിൽ ഉണ്ടാവുന്ന ശാരീരവും മാനസികവുമായ മാററങ്ങളെപ്പററി ചിന്തിക്കാം. വാർദ്ധക്യം ആദ്യമായി മനുഷ്യനെ പുറമെയാണു് ആക്രമിക്കുന്നതു്. മുൻപു പറഞ്ഞതുപോലെ ജരാനരകളാണു് ആദ്യമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. ഇവ ശരീരത്തിനു് പ്രത്യേകിച്ചും മുഖത്തിനു് ഒരു വേഷപ്പകച്ചയുണ്ടാക്കുന്നു. എന്നാൽ അവസാനഘട്ടമാകുമ്പോഴെക്കും ജരമുഖത്തെ ആക്രമിച്ചു് ആളറിയാത്തവിധം വികൃതമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. കവിൾത്തടങ്ങൾ ഒട്ടുകയും നെററി കലപ്പച്ചാലുകൾപോലെയുള്ള രേഖകൾ കൊണ്ടു സങ്കീർണ്ണമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും ജ്ഞാ-

നേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും ക്രമേണ ശക്തിക്ഷയം സംഭവിക്കുന്നു. അവ അവയുടെ കൃത്യങ്ങൾ ശരിയായിച്ചെയ്യുന്നതിനു് അപ്രാപ്തങ്ങളായി ഭവിക്കുന്നു. കണ്ണിന്റെ കാഴ്ച കുറയുന്നു. ചെവി കേൾക്കാതാകുന്നു. പല്ലുകൾ സ്വസ്ഥാനം വിടുന്നു. ദേഹത്തിലുള്ള തൊലികൾ എല്ലിൽനിന്നും വിട്ടു ഞൊറിഞ്ഞു തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. കാലുകൾ ചവിട്ടിയാൽ ഉറയ്ക്കുകയില്ല. കൈകളും വിരലുകളും ബലഹീനങ്ങളായി ഭവിക്കുന്നു. എന്നുവേണ്ട ഷേക്സ്പീയർ പറയുന്നതുപോലെ മനുഷ്യൻ അക്ഷിഹീനനും, ശ്രുതിഹീനനും, ദന്തഹീനനും, സർവ്വഹീനനുമായി ഭവിക്കുന്നു. ഇത്രയൊക്കെ ആയാലും മനുഷ്യൻ ആശകളെ വിടുന്നില്ല. പഴയ രുചികളെ വീണ്ടും അനുഭവിക്കാൻ കൊതിച്ചു ക്ഷയോന്മുഖങ്ങളായ ഇന്ദ്രിയങ്ങളേയും അവയവങ്ങളേയും പിന്നേയും ക്ലേശിപ്പിക്കുന്നു. എഴുപതോ എഴുപത്തഞ്ചോ വയസ്സു കഴിഞ്ഞിട്ടും വിവാഹം ചെയ്യുന്നവർ അധികമില്ലെങ്കിലും കുറവല്ല. ഭക്ഷണവിഷയത്തിലും ഇതുപോലെതന്നെ. വാർദ്ധക്യത്തിൽ യൗവനത്തിലെക്കാൾ ബുഭുക്ഷ വർദ്ധിച്ചുകാണപ്പെടുന്നതു അപൂർവ്വമല്ല. ആശകളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താനുള്ള അപ്രാപ്തി വർദ്ധിക്കുംതോറും അവയിൽ ആസക്തി കൂടിക്കൂടി വരുന്നു.

"വൃദ്ധോ യാതി ഗൃഹീത്വാ ദണ്ഡം
തദപി ന മുഞ്ചത്യാശാപാശം."

എന്നു് ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് എത്രയോ പരമാർത്ഥമാണു്. പ്രായം കൂടുന്തോറും ഭക്ഷണം കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വരുന്നതു സഹജമാണു്. എന്നാൽ ഈ വസ്തുതയെ വിഗണിച്ചു് പലരും വേണ്ട

തിലധികം വയററിൽ തള്ളിക്കയററി ഉദരത്തിൽ വലിയ കുഴപ്പങ്ങളുണ്ടാക്കിത്തീക്കുന്നതും ഒട്ടും അസാധാരണമല്ല. ക്രമത്തിലധികം ഭക്ഷണം ചെലുത്തിയാൽ ബലമാകട്ടെ, ആയുസ്സാകട്ടെ കൂടുകയില്ലെന്നുള്ളതു് വൃദ്ധന്മാർ പലരും വിസ്മരിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു്. നേരമറിച്ചു് വൃദ്ധന്മാർ ഒരിക്കലും വയറുനിറച്ചു ഭക്ഷിച്ചുകൂടാത്തതാകുന്നു. ദഹനശക്തിയെ പരീക്ഷിക്കേണ്ട കാലം വാൎദ്ധക്യമല്ല. ക്ഷയിച്ചുവരുന്ന ദഹനശക്തിക്കനുരൂപമായി ഭക്ഷണം കുറയ്ക്കുകയും തരം മാററുകയും ചെയ്യേണ്ടതാവശ്യമാണു്. സമയനിശ്ചയവും ഈ വിഷയത്തിൽ ആവശ്യമാകുന്നു. ജലരൂപത്തിലുള്ള ഭക്ഷണമാണു് ആവശ്യവും യുക്തവുമായിട്ടുള്ളതു്. വികാരങ്ങളെ നിയമനംചെയ്യാൻ പ്രാപ്തിയില്ലാത്തവരാണു് ഈ വിക്രിയകൾ ഒട്ടേറെയും അധികമായി കാണിക്കുന്നതു്. ചിലക്കു വാൎദ്ധക്യത്തിൽ അനർഹങ്ങളായ അഭിരുചികൾ ഉണ്ടാകുന്നതായും അറിവുണ്ടു്. ഒരിക്കലും മദ്യം കൂട്ടാതിരുന്നിട്ടുള്ളവർ വാൎദ്ധക്യത്തിൽ അതിൽ അത്യാസക്തന്മാരായിത്തീന്നിട്ടുണ്ടു്. മററു വിഷയസുഖങ്ങളിലും ഇങ്ങനെ ആസക്തചിത്തന്മാരായുള്ള വൃദ്ധന്മാർ പലരുമുണ്ടു്. വൃദ്ധന്മാരെക്കുറിച്ചു് അന്യന്മാക്കുള്ള ഹാസ്യത്തിനു് ഒരു കാരണം ഇതുതന്നെയായിരിക്കണം. ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ശക്തിക്ഷയത്തോടുകൂടി മാനസികശക്തിയും ഏറെക്കുറെ ക്ഷയിച്ചുതുടങ്ങും. ഓമ്മശക്തിയാണു് ആദ്യമായി തിരോധാനം ചെയ്യുന്നതു്. ചിന്താശക്തിയും വിവേചനാശക്തിയും മററും പുറകേതന്നെ പോകുന്നു. അവസാനഘട്ടം വരുമ്പോൾ മനസ്സു കേവലം ഒരു ശൂന്യപ്രദേശംപോലെ ആയിത്തീരുന്നു. ഇതാണു്

ണ്ടാം ശൈശവം. എന്നാൽ പ്രായാധിക്യം ചെന്നവരിൽ പലരും ഈ വക ദോഷങ്ങൾ ഇല്ലാത്തവരായി കാണപ്പെടുന്നുണ്ടു്. വൃദ്ധന്മാർക്കെല്ലാവർക്കും മനസ്സുവെച്ചാൽ തങ്ങളെ അന്യന്മാരുടെ പരിഹാസപാത്രമാക്കാതെ ജീവിക്കാൻ കഴിയുമെന്നാണു തോന്നുന്നതു്. എന്നാൽ യൗവനം മുഴുവനും അനാശാസ്യമായ വിധത്തിൽ വ്യയംചെയ്തു ശീലിച്ചവർക്കു ഇതു പക്ഷെ അത്ര എളുപ്പമല്ലായിരിക്കും. വാർദ്ധക്യം ജീവിതയാത്ര കഴിഞ്ഞു വന്നുചേരുന്ന അവസാനത്തുറമുഖമായതുകൊണ്ടു് വഴിമദ്ധ്യേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള അപകടങ്ങളേയും മററും വിസ്മരിച്ചു ശാന്തജീവിതം നയിക്കുന്നതിനുള്ള അവസരമായി ഗണിച്ചു പ്രവർത്തിക്കേണ്ട ഒരു ഘട്ടമാണു്. തുറമുഖത്തു വന്നുചേൎന്നിട്ടു് കപ്പൽ മുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു് ഒരു വിധത്തിലും ന്യായമല്ല. ലോകം പലപ്പോഴും ജ്ഞാനം ഗ്രഹിക്കുന്നതും ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതും വൃദ്ധവക്ത്രത്തിൽനിന്നാണെന്നാണു കേട്ടിട്ടുള്ളതു്. അങ്ങനെ പൂജിതമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെത്തുന്നവർ സ്വാഭാവികമായി വിക്രിയകൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും അവയെ ഈ ഘട്ടത്തിൽ നിയന്ത്രിച്ചോ, പരിത്യജിച്ചോ സ്ഥാനശുദ്ധിയെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതാണു്.

വാർദ്ധക്യദശയുടെ മദ്ധ്യഘട്ടം കഴിഞ്ഞാൽപ്പിന്നെ വൃദ്ധന്മാരുടെ മട്ടൊന്നു മാറുന്നതായി കാണാം. ഈ സ്ഥിതിയിൽ എത്തുന്നതുവരെ ഏറക്കുറെ യുവലോകത്തെ അനുകരിച്ചാണു് വൃദ്ധന്മാരുടേയും നടപടി. വയസ്സായി എന്ന ഭാവം അധികം പുറത്തു കാണിക്കാതെയാണു കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതു്. യുവലോകസമ്മേളനങ്ങളിലും ചീട്ടുകളി മുതലായ വിനോദങ്ങളിലും മററും പങ്കുകൊള്ളുവാൻ ശ്രമിക്കാതിരിക്കയില്ല. അത്ര

യും നേരമെങ്കിലും വാൎദ്ധക്യത്തെ സ്മരിക്കാതെ കഴിക്കാമെന്നു കരുതിയായിരിക്കാം അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള അവസരങ്ങളിൽ യുവലോകവും വലിയ പുച്ഛരസമൊന്നും ഭാവിക്കയില്ല. അപ്പോൾ താനും അവരുടെ കൂട്ടത്തിലാണെന്നു വൃദ്ധൻ വിചാരിച്ചുപോകുന്നതും അത്ര അസംഭാവ്യമല്ലല്ലൊ. ഒരു പക്ഷെ, ഈ വിധത്തിൽ കുറച്ചുകാലം സമാധാനത്തോടുകൂടി കഴിക്കാൻ സാധിച്ചേയ്ക്കാം. എങ്കിലും വാൎദ്ധക്യത്തിന്നു് ആരെ സംബന്ധിച്ചും ദാക്ഷിണ്യമില്ലാത്തതിനാൽ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു തന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ പലവിധത്തിൽ ഓൎമ്മപ്പെടുത്താതിരിക്കയില്ല.

എന്നാൽ വാൎദ്ധക്യമില്ലാത്ത മനുഷ്യരും ഇല്ലെന്നില്ല. സൎക്കാരുദ്യോഗത്തിലോ മറ്റോ പ്രവേശിക്കുന്നവൎക്കു വാൎദ്ധക്യം ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെയും വളരെ ചുരുക്കമായിട്ടേ കാണുകയുള്ളു. ഇതിന്നു സുവിദിതങ്ങളായ പല കാരണങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കാം. വയസ്സാകുകയെന്നുള്ളതു് അവരിൽ പലരിലും അത്ര സാധാരണമല്ല. എങ്കിലും ചിലപ്പോൾ വാൎദ്ധക്യം നിൎബ്ബന്ധമായി അവരെ ഉപദ്രവിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഇന്നത്തെ ജീവിതരീതി നോക്കിയാൽ മനുഷ്യരിൽ പലരും ആ ദശയിൽ എത്തിയില്ലെന്നും വന്നേയ്ക്കാം. അമിതഭക്ഷണം, അകാലഭക്ഷണം, അഭക്ഷ്യഭക്ഷണം, അതിരുകവിഞ്ഞ വ്യായാമം, അമിതമായ വിഷയസുഖം, ക്രമാതീതമായ ദേഹാദ്ധ്വാനം, മനോവ്യാപാരം ഇതുകൾ നിമിത്തം പലൎക്കും അകാലത്തിൽ ആയുഃക്ഷയം സംഭവിക്കുന്നു. ഇവരെ വാൎദ്ധക്യമല്ല രോഗമാണു് ആക്രമിക്കുന്നതു്. ഇതു മറ്റൊരുവിധമായ ഉപദ്രവമെന്നേയുള്ളു. സൎക്കാർനിയമപ്രകാരം വാൎദ്ധക്യം ൫൫-ാമ

ത്തെ വയസ്സിലാണു് ആരംഭിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ പ്ര കൃതി ഈ നിയമത്തെ അത്ര ഗണ്യമായി വിചാരിക്കു ന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. അതു വേറെ നിയമ ങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണു പ്രവൎത്തിക്കുന്നതു്.

വാൎദ്ധക്യദശയുടെ അവസാനഘട്ടമാണു് പൂൎണ്ണ വാൎദ്ധക്യമായി പ്രകാശിക്കുന്നതു്. അപ്പോൾ എല്ലാ ലക്ഷണങ്ങളും തികയും. മററു ഘട്ടങ്ങളിൽ യൗവന ദശയിലെ അനുഭവങ്ങളുടെ വല്ല നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങളും ഉണ്ടാ യി എന്നു വരാം- അവസാനഘട്ടത്തിലാണു് മനുഷ്യൻ തന്റെ യഥാൎത്ഥസ്ഥിതിയെ, നല്ല സമ്മതമില്ലെങ്കിലും, ഗ്രഹിക്കേണ്ടതായി വരുന്നതു്. ഇനി നിവൃത്തിയി ല്ലെന്നു തന്നെ വിചാരിച്ചു കീഴടങ്ങും. നടക്കുന്നതിനു വടിയുണ്ടായാൽത്തന്നെയും പ്രയാസമാണു്. ഭക്ഷണ ത്തിനു രുചി തീരെ ഇല്ല. കണ്ണിന്റേയും ചെവികളു ടേയും കാൎയ്യം പരുങ്ങലിലാണു്. മിക്ക സമയങ്ങളിലും പൎയ്യങ്കംതന്നെ ശരണം. പകൽ ഉറക്കം തൂങ്ങും. രാത്രി യിൽ ഉറക്കം കുറയും. കോപം വൎദ്ധിക്കും. എല്ലാ വരോടും സദാ അതൃപ്തി തോന്നും. പരസഹായം സൎവ്വത്ര ആവശ്യമാകും. ജീവിതത്തെ ഏറക്കുറെ വെ റുക്കും. എപ്പോഴും കുളിരു തോന്നും. പുതപ്പും തീയും ആവശ്യമാകും.

രാത്രൗ ജാഗൎത്തിവാഭോഗൗ
കൃശാനൗ സന്ധ്യയോൎദ്ദ്വയോഃ

എന്നു പറഞ്ഞ മട്ടിലാണു ദിവസം കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടതു്. ചിലർ രുദ്രാക്ഷമാലയും ധരിച്ചു് നാമം ജപിക്കയും മററും ചെയ്യുന്നതു് അപൂൎവ്വമല്ല. പുരാണപാരായണവും ഉണ്ടാവാം. ആകപ്പാടെ ഇതാണു് മനുഷ്യജീവിത

ത്തിലെ വിഷമഘട്ടം. തരണംചെയ്യപ്പെട്ട ജീവിതത്തിന്റെ പൂർവ്വഘട്ടങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള സ്മരണപരമ്പര അവിച്ഛിന്നമായി മനസ്സിൽകൂടി പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും. ഭൂതത്തെപ്പറ്റി പശ്ചാത്താപവും, ഭവിഷ്യത്തിനെപ്പറ്റി ഭീതിയും വ്യാകുലതയും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കുണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. ജീവിതം മുഴുവനും സദ്വിഷയത്തിൽ മാത്രം വ്യയംചെയ്യുവർക്ക് ഇതൊന്നും ഇല്ലായിരിക്കും. എന്നാൽ അപ്രകാരമുള്ളവർ ലോകത്തിൽ എത്രപേരുണ്ടാകും? ആയിരത്തിനൊന്നു കാണുമോ എന്നു സംശയമാണ്. വാർദ്ധക്യം മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതും, മനുഷ്യന്റെ പൂർണ്ണതയ്ക്ക് ആവശ്യമുള്ളതുമായ ഒരു ഘട്ടമായതുകൊണ്ട് അതിനെ ശപിക്കയോ, ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യുന്നത് അയുക്തമെന്നു മാത്രമല്ല, കൃതഘ്നതകൂടിയാണെന്നുവേണം വിചാരിപ്പാൻ. അതുകൊണ്ടു വാർദ്ധക്യദശയിലേയ്ക്കു കാൽവെയ്ക്കാൻ ഇടയാകുന്നവർ ഈശ്വരസന്നിധിയിലേയ്ക്കുള്ള സോപാനത്തിൽ ചവിട്ടുകയാണെന്നു വിചാരിച്ച് തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ നിയമനം ചെയ്യേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ ആ സോപാനത്തിൽ കാൽവെയ്ക്കുന്നതിനു മുമ്പ് തങ്ങൾ യൌവനത്തിൽ വഹിച്ചിരുന്ന "കാമാദിഷൾക്കം" അടങ്ങിയ ചുമട് താഴത്തിടേണ്ടതു ആവശ്യമാണ്. ഇതു കഴിഞ്ഞാൽ മനഃശ്ശുദ്ധിയേയും, ശാന്തിയേയും നിത്യസഹചാരികളായി സ്വീകരിക്കണം. പിന്നീട് ഒരുവിധം ശാരീരമായ തപസ്സ് അല്ലെങ്കിൽ വ്രതം അനുഷ്ഠിക്കണം. സ്നാനാദികൊണ്ടും മറ്റും ദേഹം സദാ ശുചിയായി വെയ്ക്കണം. ആഹാരം, ഗുണത്തിൽ സാത്വികവും, തരത്തിൽ ലഘുവും, മാനത്തിൽ മിതവും ആയിരിക്കണം. ദേഹസംബന്ധമായ

പീഡകളും മററും കഴിയുന്നതു ശമിപ്പിക്കയും അല്ലാത്തവ, ക്ഷമാപൂർവ്വം സഹിക്കയും വേണം. ജീവിതത്തിന്റെ പൂർവ്വഘട്ടങ്ങളിൽ വല്ല വ്യതിയാനങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അവയെ പരിഹരിക്കാവുന്നിടത്തോളം പരിഹരിക്കാൻ യത്നിക്കണം. ശരീരത്തേയും മനസ്സിനേയും വൃഥാ ക്ലേശിപ്പിക്കാതിരിക്കണം. യഥാജ്ഞാനം ഈശ്വരധ്യാനം ചെയ്യണം. തങ്ങൾനിമിത്തം ആർക്കും അസഹ്യത നേരിടാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിക്കണം.. സർവ്വസംഗപരിത്യാഗമാണ് ഇവിടെ കഴിയുമെങ്കിൽ ആചരിക്കേണ്ടതു്. വാർദ്ധക്യമാണ് ജീവിതത്തിന്റെ 'ത്യാഗ'ഘട്ടം. നമുക്കു പലവിധങ്ങളായ ഇഷ്ടങ്ങളും ആഗ്രഹങ്ങളും വാർദ്ധക്യത്തിലും ഉണ്ടാവാം. അവയിൽ ശരീരത്തിനോ മനസ്സിനോ ദോഷഹേതുകമായിട്ടുള്ളവയെ തീരെ പരിത്യജിക്കണം. ഇതിനു വലിയ മനശ്ശക്തി ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അവ ക്ഷണിക്കുമ്പോൾ അനുഗമിക്കാതിരുന്നാൽ മതി. അവയ്ക്കു് നാം യൗവനദശയിൽ വേണ്ട സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകിക്കഴിഞ്ഞുവല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടുകൊള്ളട്ടെ. ഈ ഘട്ടത്തിലും അവയ്ക്കു് അടിമകളാകുന്നതു പൗരുഷഹീനമാണ്. പുറത്തെ കണ്ണുകൾക്കു കാഴ്ചയില്ലെങ്കിൽ അകത്തെ കണ്ണിനു കാഴ്ചക്കൂടും. കണ്ടതിനെ കാണാൻ പാടില്ലെങ്കിൽ കണ്ടിട്ടില്ലാത്തതിനെ കാണാം. കർണ്ണങ്ങൾക്കു ബധിരതയുണ്ടെങ്കിൽ പല ദുർഭാഷണങ്ങളും മററും കേൾക്കാതെ കഴിക്കാമല്ലോ. ദന്തങ്ങൾ ഇല്ലെങ്കിൽ ചർവ്വണം ആവശ്യമില്ലാത്ത സാധനങ്ങൾ ഭക്ഷിച്ചാൽ മതിയാകും. ഇങ്ങനെ പല ത്യാഗങ്ങളും അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നു. യൗവനസഹ-

ജങ്ങളായ സുഖങ്ങൾ ഇല്ലായിരിക്കാം. ആഗ്രഹങ്ങൾ പലതും സാധിച്ചില്ലെന്നും വരാം. കഷ്ടതകൾ പലതും ഉണ്ടായേക്കാം. ഇതു ലോകസാധാരണമാണ്. അതു കൊണ്ടു വ്യസനിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

"നഷ്ടമായതു ചിന്തിച്ചേതുമേ ഖേദിയാതെ
ദുഷ്ടനായപ്രാപ്യമായുള്ളതു കാമിയാതെ
ആപത്തു വരുന്നേരമേതുമേ മോഹിയാതെ
താപത്തെത്യജിപ്പവൻ പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനല്ലോ."

എന്നുള്ള ഉപദേശത്തെ സ്വീകരിച്ചാണ് 'വൃദ്ധന്മാർ' സദാ പ്രവൎത്തിക്കയും വൎത്തിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതു്. അല്ലാതെ ജീവിതത്തിന്റെ ഈ പാവനഘട്ടത്തെ ആശകൊണ്ടും, നിരാശകൊണ്ടും, അതൃപ്തികൊണ്ടും, അസ്വാസ്ഥ്യംകൊണ്ടും മലിനമാക്കുകയല്ല വേണ്ടതു്. സായാഹ്നസൂൎയ്യനെപ്പോലെ പ്രശാന്ത പ്രസന്നതയോടു കൂടി അന്ത്യജീവിതം നയിക്കുക. ഇതാണ് ഉത്തമം. ഈ ലേഖനകൎത്താവു വാൎദ്ധക്യത്തിന്റെ ഇരുവശങ്ങളുമായിട്ടു പരിചയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരാളാണ്. അതു് ജീവിതത്തിന്റെ ഒരവശ്യഘട്ടമാണെന്നാണ് ഇപ്പോഴും തോന്നുന്നതു്. അതു് എടുത്തുകളഞ്ഞാൽ ജീവിതം അവസാനമില്ലാത്ത ഒരു കഥയോ ചരിത്രമോ പോലെ അപൂൎണ്ണമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുമെന്നാണു വിചാരിക്കേണ്ടതു്. ഇതാണ് വാസ്തവമായ 'വാനപ്രസ്ഥാശ്രമം'. കാളിദാസൻ ഒരു വൃദ്ധനെ വൎണ്ണിക്കുന്നതു നോക്കുക:

"നിൎവ്വിഷ്ടവിഷയസ്നേഹഃ സദാശാന്തമുപേയിവാൻ
ആസീദാസന്നനിൎവ്വാണപ്രദീപാൎച്ചിരിവോഷസി."

മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ നാം വരയ്ക്കുന്ന ഗുണദോഷസമ്മിശ്രങ്ങളായ സകല രേഖകളും ഒന്നിച്ചുകൂടുന്ന കേന്ദ്രമാണു് വാർദ്ധക്യം. യൗവനത്തിൽ അവയുടെ സ്വഭാവത്തെ ആച്ഛാദനം ചെയ്തിരുന്ന തിരസ്കരണി വാർദ്ധക്യത്തിൽ വീണുപോകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളെ അവയുടെ യഥാർത്ഥരൂപത്തിൽ കാണ്മാൻ സാധിക്കുന്നു. അവയെപ്പററി അനുതപിക്കയോ അഭിമാനിക്കയോ ചെയ്യുന്നതിനും ദോഷപരിഹാരത്തിനുമുള്ള കാലം വാർദ്ധക്യമാണു്. ജീവിതത്തെപ്പററി ശാന്തമായി ചിന്തിക്കുന്നതിനും വിമർശിക്കുന്നതിനും വാർദ്ധക്യം അവസരം നൽകുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിൽ ക്ലേശങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു വഴിയാത്ര ചെയ്യുന്ന നമുക്കു വിശ്രമിക്കുന്നതിനുള്ള ഛായാവൃക്ഷം വാർദ്ധക്യമാണു്. ഇതിനും പുറമെ വാർദ്ധക്യം മരണത്തിന്റെ അയൽവാസിയുമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു തന്റെ കഷ്ടതകളെ ശമിപ്പിക്കുന്നതായ കൂട്ടുകാരൻ സദാ സമീപത്തുണ്ടെന്നുള്ള ആശ്വാസവും തനിക്കുണ്ടു്. വൃദ്ധേതരന്മാർ വൻകാട്ടുകളുടെ സമീപത്തു വസിക്കുന്നവരെപ്പോലെയാണു്. വ്യാഘ്രം തങ്ങളെ എപ്പോഴാണു കബളമാക്കുന്നതെന്നു നിശ്ചയമില്ലാതെ സദാ ഭയന്നുകൊണ്ടാണു വസിക്കുന്നതു്. ഏതായാലും വാർദ്ധക്യം മനുഷ്യനു് അനുപേക്ഷണീയമായ ഒരവസ്ഥയാണെന്നു തീർച്ചയാണു്.

*ആകാശം

ജനങ്ങൾക്കാകാശത്തെപ്പററിയുള്ള അറിവു് ഏററവും തുച്ഛമാണെന്നുള്ളതു് ആശ്ചൎയ്യകരംതന്നെയാണു്. മനുഷ്യനെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നതിനും മനുഷ്യനുമായിസല്ലാപം ചെയ്യുന്നതിനും മനുഷ്യനു് ജ്ഞാനോപദേശം ചെയ്യുന്നതിനും പ്രകൃതിദേവി തന്റെ സൃഷ്ടിസഞ്ചയത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു് അത്യധികം ഉദാരബുദ്ധ്യാ നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ള പ്രപഞ്ചാംശമാണു് ആകാശം. എന്നാൽ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കിത്രയും തുച്ഛമായി വിഷയീഭവിച്ചിരിക്കുന്ന സൃഷ്ടിവിഭാഗവും ഇതുതന്നെയാണു്. പ്രകൃതിയുടെ മററുള്ള സൃഷ്ടിവിഭാഗങ്ങളിൽ മനുഷ്യനെ കേവലം സന്തോഷിപ്പിക്കയെന്നുള്ളതിനെക്കാൾ ഗൗരവതരങ്ങളും അവശ്യങ്ങളുമായ പല ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും അവയുടെ ഘടനാംശങ്ങൾകൊണ്ടു നിൎവ്വഹിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ നമുക്കറിയാവുന്നിടത്തോളം, ആകാശത്തിന്റെ ജോലി മുഴുവനും മൂന്നോ നാലോ ദിവസത്തിലൊരിക്കൽ ഒരു കാളമേഘത്തെ ആവിൎഭവിപ്പിക്കയും ജലവിതരണം ചെയ്തശേഷം തിരോധാനം ചെയ്യിപ്പിക്കയും അനന്തരം ആകാശത്തെ പൂൎവ്വവൽ ശ്യാമായമാനമാക്കിത്തീൎക്കയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് അവസാനിക്കുന്നു. പക്ഷെ പ്രഭാതത്തിലും സായംകാലത്തിലും നീഹാരരൂപേണ അല്പം ഒരു മൂടൽ മാത്രം കാണുമായിരിക്കും.

---

* John Ruskin.

എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ, നമ്മുടെ ജീവിതകാലത്തിൽ ഓരോ ദിവസവും, ഓരോ നിമിഷവും പ്രകൃതിദേവി സംഖ്യാതീതങ്ങളായ ചിത്രരംഗങ്ങളേയും, ചിത്രങ്ങളേയും, പ്രഭാവിശേഷങ്ങളേയും നിർമ്മിക്കയും അനവദ്യയായ സൗന്ദൎയ്യത്തിൻെറ സൂക്ഷ്മതത്വത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി പ്രവൎത്തിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നതിൽനിന്നും അതെല്ലാം നമുക്കു നിത്യാനന്ദം നൽകുന്നതിനുവേണ്ടിത്തന്നെയാണെന്നു തീൎച്ചയായും അനുമാനിക്കാം. ഏതു മനുഷ്യനും, ഇതരസാന്ദ്രഭൂതിയിൽ നിന്നും, രാമണീയകത്വത്തിൽ നിന്നും എത്രതന്നെ ദൂരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്താലും ആകാശം നൽകുന്ന ഈ പരമാനന്ദം എന്നും അനുഭവിക്കുന്നതിനു സാധിക്കുന്നതാണു്. ഭൂപൃഷ്ഠത്തിലുള്ള അത്യുൽകൃഷ്ടങ്ങളായ കാഴ്ചകളെ അപൂൎവ്വം ചിലൎക്കു മാത്രമേ കാണുന്നതിനും ആസ്വദിക്കുന്നതിനും സാധിക്കയുള്ളു. മനുഷ്യൻ സൎവ്വദാ അവയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യണമെന്നുദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല. അയാൾ പലപ്പോഴും തൻെറ സാന്നിദ്ധ്യം കൊണ്ടു് അവയ്ക്കു മാലിന്യം ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവയുടെ നിരന്തരസാമീപ്യംകൊണ്ടു് മനുഷ്യൻ അവയുടെ രമ്യതയിൽ വിരക്തനായും ഭവിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആകാശം മനുഷ്യൎക്കെല്ലാവൎക്കും ഒരുപോലെ സുഗമമായുള്ള ഒരു ഭോഗ്യവസ്തുവാണു്.

അതു് ജ്യോതിൎമ്മയമാണെങ്കിലും മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിനു നിത്യം നോക്കി രസിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ അത്യധികം തേജോമയമോ അതിമനോഹരമോ അല്ല. അതു് അതിൻെറ സകല വ്യാപാരങ്ങളിലും, മനുഷ്യഹൃദയത്തെ ബാധിക്കുന്ന മാലിന്യങ്ങളും ശ്യാമിക

കളും നീക്കി പരിപാവനമാക്കുന്നതിനും, മനുഷ്യന്ന് അനവരതമായ സുഖാനുഭൂതി നൽകുന്നതിനും ഉപയുക്തമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്.

ചിലപ്പോൾ ശാന്തവും, ചിലപ്പോൾ അവ്യവസ്ഥിതവും, ചിലപ്പോൾ ഭയാനകവും, എന്നാൽ അരക്ഷണംപോലും ഒരേ നിലയിൽ നിൽക്കാത്തതുമായിട്ടാണ് അതു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. അതിൻെറ വികാരങ്ങളിൽ, അതു മിക്കവാറും മാനുഷവും, അതിൻെറ ശാന്തതയിൽ അതു മിക്കവാറും ആത്മീയവും, അതിൻെറ അനന്തതയിൽ അതു മിക്കവാറും ദൈവികവുമാണ്. നമ്മിൽ അനിത്യമായിട്ടുള്ളതിനോട്ട് അതിൻെറ നിഗ്രഹാനുഗ്രഹരൂപമായ പെരുമാററം—നമ്മിൽ നിത്യമായിട്ടുള്ളതിനോട്ട് അതിനുള്ള ഉൽബോധനശക്തിയിൽനിന്നും ഏററവും വിഭിന്നമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്.

എന്നിരുന്നിട്ടും നാം ഒരിക്കലും അതിനെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം നിരീക്ഷിക്കുന്നില്ല. നാം നമ്മുടെ ജന്തുസാമാന്യമായ വികാരങ്ങളോടു സംബന്ധിച്ചിടത്തോളമല്ലാതെ ഒരിക്കലും അതിനെ നമ്മുടെ ചിന്താവിഷയമാക്കുന്നില്ല. കേവലം വിശേഷബുദ്ധിയില്ലാത്ത ജന്തുക്കളോടു സംസാരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ അധികം വ്യക്തമായിട്ടു നമ്മെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നു. അതിൻെറ എല്ലാ വ്യാപാരങ്ങളേയും നമുക്കു നമ്മെ ആവരണംചെയ്യുന്ന അഘ്വന്താകാരമായ വിയത്തിൽനിന്നും ചെടികളും കൃമികളും കൂടി ലഭിക്കുന്ന വെളിച്ചത്തേയും നീഹാരത്തേയുംകാൾ കൂടുതലായി ചിലതെല്ലാം ലഭിക്കണമെന്നുള്ള സർവ്വലോകനിയന്താവിൻെറ ഉദ്ദേശ്യത്തെ സാക്ഷീകരിക്കുന്ന ഏ

ല്ലാ ആകാശചേഷ്ടകളേയും, അൎത്ഥമില്ലാത്തവയും വ്യവ
സ്ഥയില്ലാത്തവയും, ഏകരീതിയിലുള്ളവയുമായ സംഭ
വങ്ങളുടെ പരംപരയാണെന്നും അവ നമ്മുടെ അവധാ
നപൂൎവ്വമായ ശ്രദ്ധയ്ക്കും, വിസ്മയാവഹമായ നിരീക്ഷ
ണത്തിനും യോഗ്യങ്ങളല്ലെന്നും നാം ഗണിച്ചുവരുന്നു.
നാം ഉന്മേഷവും ജോലിയുമില്ലാത്ത വല്ല അവസരങ്ങ
ളിലും അനന്യശരണന്മാരായി ആകാശത്തിലേയ്ക്കു നോ
ക്കുകയാണെങ്കിൽ നാം അതിന്റെ ഏതു വ്യാപാര
ത്തെപ്പററിയാണു സാധാരണ സംസാരിക്കാ പതിവു്?
പക്ഷെ ഒരാൾ അതു മേഘഛന്നമായിരിക്കുന്നുവെന്നും,
മറെറാരാൾ അതു് പ്രഭഞ്ജനകോപത്താൽ ക്ഷുബ്ധ
മായിരിക്കുന്നുവെന്നും, അന്യൻ അതു് അത്യുഷ്ണമായിട്ടി
രിക്കുന്നുവെന്നും പറയുന്നു. ഇങ്ങനെ ചിലയ്ക്കുന്ന കൂട്ട
രിൽ ആൎക്കെങ്കിലും ഇന്നലെ മദ്ധ്യാഹ്നത്തിൽ ചക്രവാ
ളത്തെ സ്വൎണ്ണവൎണ്ണമാക്കിത്തീൎത്ത ഉത്തുംഗങ്ങളും ധവള
ങ്ങളുമായ പൎവ്വതനിരകളുടെ ശൃംഗങ്ങളേയും ആകൃതിക
ളേയുംപററി വിവക്ഷിക്കാൻ സാധിക്കുമോ? ദക്ഷിണഭാ
ഗത്തുനിന്നും പുറപ്പെട്ടു്, അവയുടെ കൊടുമുടികളെ സ്പ
ൎശിച്ചു നീലവൎണ്ണങ്ങളായ ജലബിന്ദുക്കളായി പരിണമിച്ച
അതികൃശമായ സൂൎയ്യകിരണത്തെ ആരു കണ്ടു? ഇന്നലേ
സൂൎയ്യാസ്തമനശേഷം പശ്ചിമവാതം ഊതി കരിയിലക
ളെ എന്നപോലെ പറപ്പിച്ച ജഡങ്ങളായ മേഘങ്ങളു
ടെ നൃത്തം ആർ കണ്ടു? ഇവയെല്ലാം അവീക്ഷിതങ്ങളും
അവിദിതങ്ങളുമായി മാഞ്ഞുപോയി. അഥവാ നമ്മുടെ
ഉദാസീനത ക്ഷണനേരത്തേയ്ക്കു നീങ്ങിയാൽത്തന്നെ
യും, അതു വല്ല അസാധാരണ സംഭവംകൊണ്ടോ വല്ല
സ്ഥൂലചിഹ്നംകൊണ്ടോ മാത്രമായിരിക്കും. എന്നാൽ
പ്രാപഞ്ചികശക്തിയുടെ ഭയാനകവും പ്രസൃതചരവു

മായ പ്രത്യക്ഷവ്യാപാരങ്ങളിലോ, വർഷോപലങ്ങളുടെ സംഘട്ടനത്തിലോ, ചുഴലിക്കാററിന്റെ രഹസ്സിലോ അല്ല, മനുഷ്യനിൽ അത്യുൽകൃഷ്ടങ്ങളായ മനോവികാരങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കപ്പെടുകയും പോഷിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതു് ഭൂകമ്പത്തിലോ—വഹ്നിജ്വാലയിലോ—അല്ല, സാക്ഷാൽ പ്രശാന്തവും സൂക്ഷ്മവുമായ ശബ്ദത്തിലാണു് ഈശ്വരൻ നിഗൂഢമായി വർത്തിക്കുന്നതു്. മിന്നൽപിണർകൊണ്ടും മററും മാത്രം ഉൽബോധനം ചെയ്യാവുന്നതായ നമ്മുടെ ആഭ്യന്തരശക്തികൾ കേവലം നികൃഷ്ടങ്ങളും ജഡങ്ങളുമാകുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ വിസ്മയത്തെ ആകർഷിക്കാത്ത അനന്തഭാവവിശേഷത്തിന്റെ ശാന്തവും നിയമിതവുമായ വ്യാപാരങ്ങളിലും, ഗംഭീരവും പ്രശാന്തവും അനവരതങ്ങളുമായ സംഭവങ്ങളിലും, കാണുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ കാമ്യങ്ങളായുള്ളവയിലും, ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ സ്നേഹിക്കേണ്ടതായുള്ളതിലും, ദേവന്മാർ നമുക്കുവേണ്ടി ദിവസംപ്രതി സജ്ജമാക്കുന്നതിലും, എന്നാൽ സദാ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിലും, ഒരിക്കലും ഇല്ലാതായി എന്നു വരാത്തതിലും, എല്ലായ്പോഴും കാണപ്പെടുന്നവയിലും, എന്നാൽ ഓരോന്നു് ഒരിക്കൽമാത്രം കാണുന്നതിലും കൂടിയാണു് ഭക്തിപരമായ പാഠം പ്രധാനമായി ഉപദേശിക്കപ്പെടുന്നതും സൌന്ദര്യരൂപേണയുള്ള അനുഗ്രഹം നൽകപ്പെടുന്നതും.

മലയാളസാഹിത്യവും തൽകർത്താക്കന്മാരും.

(സൂചനം)

I

ഇതു് ഇരുപത്തേഴു കൊല്ലം മുൻപു് "മലബാർ ക്വാട്ടർലി റവ്യു" എന്ന പത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിയിരുന്ന ലേഖനപരമ്പരയുടെ തർജ്ജിമയാണു്. ഇന്നത്തെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഇവ പക്ഷെ അല്പം ഹ്രസ്വങ്ങളും അപൂർണ്ണങ്ങളുമായി കണ്ടേക്കാം. പല വിഷയത്തിലും അഭിപ്രായഭേദങ്ങളും ഉണ്ടായേക്കാം. അവിടവിടെ അപൂർവ്വമായി സ്ഖലിതങ്ങളും പക്ഷെ കണ്ടേക്കാം. ഇതെഴുതുന്ന കാലത്തു് ലേഖകനു സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ ഇന്നത്തെപ്പോലെയുള്ള അല്പജ്ഞാനംകൂടി ഇല്ലായിരുന്നു. അന്നു് ഗവേഷണത്തിനുള്ള സൗകര്യവും സമയവും കുറവായിരുന്നു. എന്നുതന്നെയുമല്ല, ലേഖനത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളപോലെ വിസ്തരിച്ചു് എഴുതണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യവും അന്നു് ലേഖകനു് ഇല്ലായിരുന്നു. തന്റെ കൃത്യത്തിരക്കിൽ ഇതു സാദ്ധ്യവും അല്ലായിരുന്നു. ഈ ലേഖനം ഒരു മാന്യസ്നേഹിതന്റെ നിർബ്ബന്ധം നിമിത്തം എഴുതിയതുമാണു്. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടു് ഈ ലേഖനങ്ങൾ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽകൂടി കേവലം ദ്രുതഗതിയിലുള്ള ഒരു "ദൃഷ്ടിയോട്ടം" മാത്രമാണെന്നു വായനക്കാർ ഗ്രഹിക്കേണമെന്നു് അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഈ ലേഖനങ്ങളെ

അതേ രൂപത്തിൽത്തന്നെ തർജ്ജിമ ചെയ്യണമെന്നു പല സ്നേഹിതന്മാരും പലപ്പോഴും ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും അതു കൃത്യം ഓരോ ഒഴിവുകഴിവു പറഞ്ഞു നീക്കിവെയ്ക്കുകയാണു് ഇതേവരെ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഇനി ഈ മാതിരി "ദീർഘസൂത്രത" ഉചിതമല്ലെന്നു വിചാരിച്ചു് ഇപ്പോൾ തർജ്ജിമയാരംഭിച്ചിരിക്കയാണു്. ലേഖനങ്ങൾ തുടർന്നു പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനു ലേഖകന്റെ അക്കാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള സ്ഥലംമാററവും ജോലിമാററവും പ്രതിബന്ധങ്ങളായിത്തീർന്നതിനാലും പത്രിക തന്നെ നിന്നു പോയതിനാലും സാധിക്കാതെയാണു വന്നതു്. അതുകൊണ്ടു മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ എത്രയോ തുച്ഛമായ ഒരു ഭാഗം മാത്രമേ ഈ ലേഖനങ്ങൾ സ്പർശിക്കുന്നുള്ളു. ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ചിത്രംതന്നെ ബാഹ്യരേഖയിൽ സാംഗമല്ലാതെ മാത്രമേ വരച്ചുകാണിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളു. എന്നാൽ അവരുടെ ഭാഷാരീതിയിലും വാസനയിലും സ്വഭാവത്തിലും സ്ഫുടിതങ്ങളായി നിൽക്കുന്ന അംശങ്ങളെ തീരെ വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടുമില്ല. ലേഖകന്റെ ഇദംപ്രഥമമായ സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനം ഇതാണെന്നുംകൂടി പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയൊക്കെ ഇരുന്നാലും ഈ ലേഖനങ്ങൾ പുറപ്പെട്ട കാലത്തു് അവയ്ക്കു പല സഹൃദയന്മാരിൽ നിന്നും സ്വാഗതം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വായനക്കാർക്കുണ്ടായേയ്ക്കാവുന്ന സംശയങ്ങളുടേയും ജിജ്ഞാസയുടേയും നിവൃത്തിക്കായിക്കൊണ്ടു മാത്രം ഇത്രയും പറയുന്നതിനിടയായതാണു്.

ഗവേഷണോത്സുകയായ ബുദ്ധിക്കു്, ആലോചനയ്ക്കും പരിശോധനയ്ക്കും കേരളം സുവിസ്തൃതമായ

അവസരം നൽകുന്നുണ്ട്. അതിലെ ജനങ്ങളും ആചാരങ്ങളും നിയമങ്ങളും ഭാഷയും എന്നുവേണ്ടാ, അവിടത്തെ ഉത്ഭിജങ്ങളും തിൎയ്യഗ്യോനികളും കൂടി വിശേഷങ്ങളും സാധാരണങ്ങളും എന്നാൽ ജിജ്ഞാസുക്കൾക്ക് ആകൎഷണീയങ്ങളും ആയ പല സ്വഭാവവൈചിത്ര്യങ്ങളും വഹിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനുപുറമെ ഈ മനോഹരമായ നാട്ടിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള എല്ലാ പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങളും ഒരു സന്ദേഹരൂപമായ നിഴലിനാലും മായാമയമായ ആവരണത്താലും മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഐതിഹ്യം ആരോപിക്കുന്ന അത്ഭുതകരവും ദൈവികവുമായ അതിന്റെ ഉത്ഭവംതന്നെ അതിനെ ആവരണം ചെയ്യുന്ന സ്വതേയുള്ള രഹസ്യത്തെ പൂൎവ്വാധികം വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു സഹായിക്കുന്നു. വാസ്തവങ്ങളോ ഊഹങ്ങളോ ഏതാണ് അധികമായിരിക്കുന്നതെന്നു നിൎണ്ണയിപ്പാൻ പ്രയാസമായിട്ടുള്ള ഒരുതരം ഐതിഹ്യസമൂഹങ്ങളാണ് അതിന്റെ ഇന്നത്തെ ചരിത്രമായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നതു്. അപരിഷ്കൃതവും പുരാതനവുമായ സമുദായസ്ഥിതിക്കനുരൂപമായുള്ള ഏൎപ്പാടുകൾ പലതും അവയുടെ ആവശ്യം വളരെ മുമ്പുതന്നെ കഴിഞ്ഞുപോയി എങ്കിലും ഇപ്പോഴും അവയുടെ ആരംഭകാലത്തിലെ പ്രാകൃതസ്ഥിതിയിൽത്തന്നെ നിലനിന്നു വരുന്നു. എന്നാൽ പരിശോധനാശീലവും ഗവേഷണബുദ്ധിയും സ്വതന്ത്രശക്തിയുക്തമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നതും, പുരാതനങ്ങളായ എല്ലാ ഏൎപ്പാടുകളും ആചാരങ്ങളും ഐതിഹ്യങ്ങളും സൂക്ഷ്മബുദ്ധ്യാ വിമൎശനം ചെയ്യപ്പെടുന്നതും, മനുഷ്യരുടെ ഉള്ളിൽ യുക്തി ഏകച്ഛത്രാധിപത്യം വഹിക്കുന്നതുമായ ഈ കാലത്ത് മേൽപറഞ്ഞ സന്ദിഗ്ദ്ധസ്ഥിതിക്ക് അല്പംപോ

ലും നീണ്ടുനില്ക്കുവാൻ ഇനി തരമില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഈ പാദവാർഷികപത്രത്തിന്റെ പ്രാദുർഭാവം കാലത്തിനൊത്ത ഒരു ചിഹ്നം തന്നെയാണു്. ഈ നാട്ടിനോടും ജനങ്ങളോടും യഥാർത്ഥമായ പ്രതിപത്തിയുള്ള എല്ലാവരും ഈ രാജ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രധാന പ്രശ്നങ്ങളുടെ പ്രതിപാദനം, വ്യാഖ്യാനം, സൂക്ഷ്മഗ്രഹണം ഇവയെത്തന്നെ സ്വകൃത്യമായി വരിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കാലോചിതമായ ആവിർഭാവത്തെ സ്വാഗതപൂർവ്വം ആദരിക്കുമെന്നുള്ളതിനു തക്കമില്ല.

ഈ പത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മുൻലക്കങ്ങളിൽ കേരളത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന പല പ്രധാന വിഷയങ്ങളും സുസമ്മതന്മാരായ വിദ്വാന്മാരാലും യോഗ്യന്മാരാലും പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് അല്പമായ ശങ്കയോടും അനല്പമായ സങ്കോചത്തോടും കൂടിയാണു് ഞാൻ ഈ കേദാരത്തിൽ കാൽ വയ്ക്കുവാൻ തുനിയുന്നതു്. ഞാൻ ഒന്നുരണ്ടു വാക്കു പറയാമെന്നു വിചാരിച്ചു വരിച്ചിരിക്കുന്ന വിഷയം എന്നെക്കാൾ സമർത്ഥന്മാരായ മഹാന്മാരാൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നതിനു് അർഹതയുള്ളതായ "മലയാളസാഹിത്യം" എന്നുള്ളതു തന്നെയാണു്. ഈ വിഷയം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു് എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു് അതിനെ യഥാർഹം പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനു് എനിക്കു ശേഷിയുണ്ടെന്നുള്ള ആത്മവിശ്വാസമല്ല. എനിക്കീവിഷയത്തിലുള്ള താല്പര്യം ഒന്നു മാത്രമാണു്. അതിനാൽ മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ സുവിസ്തൃതമായ ഒരു ചരിത്രം നൽകുന്നതിനു ഞാൻ ഒരുങ്ങുന്നില്ലെന്നു് ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. എന്നാൽ ഈ സാഹിത്യരാജ്യത്തെ ഏറെക്കുറെ

ഉപരിപ്ലവമായി പര്യവേക്ഷണം ചെയ്യുന്നതിനും അതിന്റെ യഥാർത്ഥമായ പോഷണത്തിനും വികാസത്തിനും സഹായിച്ചിട്ടുള്ളവരും തന്മൂലം "മലയാളസാഹിത്യകർത്താക്കന്മാർ" എന്ന നാമത്തിനു വാസ്തവത്തിൽ അർഹന്മാരുമായ പ്രവർത്തകന്മാരെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിനും മാത്രമേ വിചാരിക്കുന്നുള്ളു.

കേരളം ഐശ്വര്യവും സമൃദ്ധിയുമുള്ള ദേശമാണെന്നു മുമ്പേതന്നെ പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. മററു വിഷയങ്ങളിൽ ഇതു് എത്രതന്നെ വാസ്തവമായിരുന്നാലും ഭാഷാസാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചു് ഈ സമൃദ്ധിയുടെ അഭാവംകൊണ്ടാണു ശോഭിക്കുന്നതു്. ഇടക്കാലം വരെയ്ക്കും അപൂർവ്വം ചില കൃതികളല്ലാതെ സാഹിത്യം എന്ന പേരിനെ അർഹിക്കുന്നതായി വല്ലതും ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്നു സംശയമാണു്. എണ്ണത്തിലും തരത്തിലും മലയാളസാഹിത്യം വളരെ ദാരിദ്ര്യാവസ്ഥയിലായിരുന്നു. ഈ സാഹിത്യദാരിദ്ര്യത്തിന്റേയും ഭാഷയുടെ ഈ വന്ധ്യതയുടേയും കാരണങ്ങളെ ഗവേഷണം ചെയ്യുന്നതു രസാവഹമായിരിക്കും. രാജ്യത്തിൽ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കുള്ള കലഹങ്ങളും ഭാഷയുടെ അപരിഷ്കൃതസ്ഥിതിയും വിദ്വാന്മാരുടേയും സമ്പന്നവൃത്തിയിലിരിക്കുന്നവരുടേയും അഭാവവും ഭാഷയെക്കുറിച്ചു പ്രഭുക്കന്മാർക്കും മററുമുണ്ടായിരുന്ന അവജ്ഞയും സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രവേശനനിരോധനവും ഈ വിഷയത്തിലുള്ള പ്രോത്സാഹനക്കുറവും ചില വർഗ്ഗക്കാരുടെ പ്രത്യക്ഷമായ വിരോധവും മററും ഈ സാഹിത്യക്ഷാമത്തിനുള്ള ചില കാരണങ്ങളായിരിക്കാം.

കേരളത്തിൽ ആദ്യം പ്രവേശിച്ചതും കുടിപാർത്തു തുടങ്ങിയതും നായന്മാരാണെന്ന് ഇപ്പോൾ സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു കാര്യമാണ്. അവരുടെ ആദ്യത്തെ വാസസ്ഥലം എവിടെത്തന്നെയായിരുന്നാലും അവർ കേരളത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതു നേരിട്ട് തമിഴ്നാട്ടിൽ നിന്നും ആണെന്നും അവർ തമിഴ് ഭാഷയോട് സംബന്ധമുള്ള ഏതോ ആയ ഒരു ഭാഷയേയും കൂടി കേരളത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോന്നുവെന്നു കാണുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിൽ ഇതിനു നേരെ വിപരീതവാദം പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള പണ്ഡിതന്മാരുടെ ആസ്കന്ദനത്തിനു ഞാൻ പാത്രമായിത്തീർന്നേക്കാമെന്ന് എനിക്കറിയാം. എന്നാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചിരിക്കുന്നവരിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഗത്തു ചേരുകയോ എതിർഭാഗത്തോടു ശഠിക്കുകയോ ചെയ്യണമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഭാഷ നൽകുന്ന തെളിവുതന്നെ ഞാൻ പുറപ്പെടുവിച്ച അഭിപ്രായത്തിനാണ് അധികം സംഭാവ്യതയുള്ളതെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടെന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു തൃപ്തിപ്പെട്ടുകൊള്ളുന്നു. അവിതർക്കിതമായ തെളിവുമൂലം ലേഖകൻ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്ന നില സുരക്ഷിതമല്ലെന്നു തെളിയിക്കുന്നതുവരെ ആ സ്ഥാനത്തെ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. നായന്മാർ പ്രശാന്തമായ സാഹിത്യസേവനത്തിൽ അഭിരുചി കുറഞ്ഞ ഒരു സാംയുഗീന വംശ്യന്മാരായിരുന്നുവെന്നു പല വിവരണങ്ങളിൽ നിന്നും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഖഡ്ഗത്തിനാണു തൂലികയെക്കാൾ ശക്തി കൂടിയിരുന്നതു്. അവർ കളരികളിൽ യുദ്ധവിദഗ്ദ്ധന്മാരായ പണിക്ക

ന്മാരുടെ കീഴിൽ ആയുധാഭ്യാസവും യുദ്ധമുറകളും ശീലിച്ചുവന്നു. അവർ ഖഡ്ഗപാണികളും, കാഴ്ചയിലും സ്വഭാവത്തിലും ശൂരന്മാരും, മേൽമീശയും മുടിയും വളൎത്തിയിരുന്നവരുമായിരുന്നു. അവർ അന്യോന്യം കലഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ദേശാധിപതികളുടെ കീഴിൽ ഭടന്മാരായിച്ചേൎന്നു സദാ യുദ്ധം ചെയ്തുവന്നു.

ഇതിനും പുറമെ അവൎക്കു കേരളത്തിലെ ആദിമനിവാസികളുമായി യുദ്ധംചെയ്തു് അവരെ കീഴടക്കേണ്ട ചുമതലയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം വൎത്തിച്ചിരുന്ന ഒരു കൂട്ടൎക്കു മനസ്സുണ്ടായിരുന്നാൽത്തന്നെയും പരുഷം കുറഞ്ഞതെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതും മൃദുലവുമായ സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിന് ഒട്ടുംതന്നെ സമയം ഉണ്ടായിരിക്കാൻ തരമില്ലല്ലൊ. സാഹിത്യസേവനത്തിനു ധാരാളം വിശ്രമാവസരവും പാണ്ഡിത്യവും ഉള്ളവരും ഇതരവ്യാപാരഹീനന്മാരുമായ ഒരു തരം ആളുകൾ അത്യാവശ്യമാണല്ലൊ. എന്നാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ആളുകൾ മുൻവിവരിച്ച സമുദായസ്ഥിതിക്കു് ഉണ്ടാവുക എന്നുള്ളതു തീരെ സംഭാവ്യമല്ല. ഇതു കൂടാതെയും നായന്മാരുടെ പൂൎവന്മാർ കേരളത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ സ്വന്തമായ യാതൊരു സാഹിത്യവും കൊണ്ടുപോന്നതായി കാണുന്നില്ല. അങ്ങനെ വല്ലതും ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവർ അതിനെ സാദരം സൂക്ഷിക്കയും അവ പാരമ്പൎയ്യവഴി നമുക്കു സിദ്ധിക്കയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഇതിനുള്ള കാരണം കേരളത്തിൽ പ്രവേശിച്ചവർ പ്രായേണ അഭ്യസ്തവിദ്യന്മാരിൽ നിന്നു സാംയുഗീനവൎഗ്ഗത്തിൽ നിന്നാണു് ആനയിക്കപ്പെട്ടതെന്നുള്ളതാണു്. ഇവർ സ്വദേശവുമായുള്ള ദീൎഘകാലത്തെ വിയോ

ഗം നിമിത്തം സ്വഭാഷയോടും, ഭാഷാസാഹിത്യത്തോ
ടും നിശ്ശേഷം സ്പൎശം ഇല്ലാതായിത്തീൎന്നു. ഭാഷ തന്നെയും
അതിന്റെ സ്വാഭാവികസ്ഥാനത്തിൽ നിന്നും ദൂരീകരിക്ക
പ്പെട്ടതിനാൽ സ്വല്പകാലത്തേയ്ക്കു വൎദ്ധനവില്ലാതെ
മുരടിച്ചു ഇരുന്നിരിക്കണം. ക്രമേണ പുതിയതായ പരിത
സ്ഥിതിക്കനുരൂപവും എന്നാൽ പൂൎവ്വഭാഷയുടെ സ്വ
ഭാവത്തിനു വിപരീതവും ആയ പല മാററങ്ങളും അതി
നു സംഭവിച്ചിരിക്കാം.

മലയാളഭാഷയുടെ വൎദ്ധനയ്ക്കും വികാസത്തിനും
ഏറക്കുറെ ബാധകമായ മറെറാരു പ്രധാന സംഗതി
യും നാം പരിഗണിക്കേണ്ടതായുണ്ടു്. നമ്പൂരിബ്രാഹ്മ
ണരുടെ ഉത്തരഇൻഡ്യയിൽ നിന്നുമുള്ള ആഗമനം
മറെറാരു പുതിയ വിപരീതശക്തിയെ രാജ്യത്തിലേയ്ക്കു്
ആവാഹിക്കയും അതു തൽക്കാലം ഭാഷയുടെ സ്വച്ഛ
ന്ദവളൎച്ചയ്ക്കു് ഒരു പ്രതിബന്ധമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.
അവർ സംസ്കൃതസാഹിത്യവും ഭാഷയും അവരുടെ
കൂടെ കൊണ്ടുവന്നു. തന്മൂലം അവർ മലയാളഭാഷയെ
ഉദാസീനനിലയിലോ പക്ഷെ ഗൎഹണഭാവത്തിലോ
വീക്ഷിക്കുന്നതു് ഏറക്കുറെ സഹജമാണല്ലൊ. അല്പ
കാലത്തേയ്ക്കു് അവർ നായന്മാരിൽനിന്നു് അകന്നു
നിന്നിരുന്നു. നായന്മാർ അവരേയും അവിശ്വാസബു
ദ്ധ്യാ വീക്ഷിച്ചു വന്നു. എന്നാൽ കാലക്രമംകൊണ്ടു്
ഇരു വൎഗ്ഗക്കാരെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തുന്നതിനും സ്വസമു
ദായാംഗങ്ങളാക്കുന്നതിനും ആൎയ്യന്മാൎക്കു സഹജമായുള്ള
സാമൎത്ഥ്യംകൊണ്ടോ അവരുടെ വൈദികനിലകൊ
ണ്ടോ അഥവാ വിജയംകൊണ്ടോ നമ്പൂരിമാർ നായ
ന്മാരോടു മേൽ ഗാഢ [illegible] പ്രാപായി
[illegible]

വർഗ്ഗക്കാരെ ഇന്നു് ഉദ്ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത വിധം വശംവദരാക്കുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ നമ്പൂരിമാരും നായന്മാരും കാലക്രമം കൊണ്ടു് അന്യോന്യം മൈത്രീഭാവത്തിലും സമാധാനത്തിലും ജീവിക്കാൻ ശീലിച്ചുവെങ്കിലും ഒടുവിൽ പറഞ്ഞവരുടെ അശുദ്ധദൃഷ്ടിയിൽനിന്നും മലിനസ്പർശത്തിൽനിന്നും സംസ്കൃതസാരസ്വതഗേഹത്തിന്റെ ദ്വാരം കാത്തിരുന്ന മുൻപറഞ്ഞവരുടെ തീക്ഷ്ണതയ്ക്കു ലേശം പോലും കുറവുണ്ടായില്ല. ഈ പ്രകാരം സമ്പൽസമൃദ്ധിയുള്ളതും, വിശിഷ്ടവുമായ സംസ്കൃതഭാഷയും ഭാരതത്തിലെ നാട്ടുഭാഷകൾക്കെല്ലാം പോഷകാംശം നൽകിവന്നിരുന്ന സാഹിത്യസ്വാപതേയവും അവർക്കു തൽക്കാലം ദുഷ്പ്രാപ്യമായിത്തന്നെ ഇരുന്നു.

ഇതരജാതിയിലുള്ളവർക്കു പഠിക്കുന്നതിനു് അർഹതയില്ലെന്നു വിധിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വേദങ്ങളും മററു മാഹാത്മ്യമുള്ള കൃതികളും സംസ്കൃതഭാഷയിലായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ആ ഭാഷയിലെഴുതപ്പെട്ടവയെല്ലാംതന്നെ പരിശുദ്ധങ്ങളാണെന്നു വിധിക്കപ്പെടുകയും അവയിലേയ്ക്കു് ദ്വിജന്മാർക്കൊഴിച്ചു് മററെല്ലാവർക്കും പ്രവേശനം നിഷേധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ നമ്പൂരിമാർക്കു കാലക്രമേണ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും നായന്മാരെക്കൊണ്ടു സാധിക്കേണ്ടിയിരുന്നതിനാലും നായന്മാരുമായിട്ടു മററു വിധത്തിൽ ബന്ധം സ്ഥാപിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നതിനാലും അന്യോന്യം അഭിപ്രായവിനിമയം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യം പൂർവ്വാധികം വർദ്ധിച്ചുവന്നു. അതുകൊണ്ടു് അവരും താഴെയുള്ളവരും തമ്മിൽ വിചാരവിനിമയത്തിനു് ഇതേവരെ അനാദരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മലയാള

ഭാഷയെ സ്വീകരിക്കേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ടു. എന്നാൽ അന്യസ്പർശം അശുദ്ധമാക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചുവന്ന അവരുടെ ശ്രേഷ്ഠമായ സാഹിത്യഭാഷയായ സംസ്കൃതത്തെ ഒരു സങ്കേതസ്ഥലമായി വേലികെട്ടി അടച്ചിരുന്നു എങ്കിലും ഇവർ മലയാളഭാഷയിലേയ്ക്കു് അനേകം സംസ്കൃതപദങ്ങളെ ആവശ്യംപോലെ അവതരിപ്പിച്ചു് അതിന്റെ വാക്സമ്പത്തിനെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ ഭാഷയുടെ മൗലികസ്വഭാവം സ്ഥായിയായിത്തന്നെ നിന്നിരുന്നു. ഇപ്രകാരം ഭാഷയ്ക്കു് ഇന്നും നിലനിന്നുവരുന്നതായ ഒരു നിലയും വിലയും സിദ്ധിച്ചു. ഇതുമുതൽക്കു ഭാഷ നിർവിഘ്നം വളരുകയും തദ്വാരാ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തിനും വർദ്ധനയ്ക്കും മാർഗ്ഗം സജ്ജമാകുകയും ചെയ്തു. ഇതു കൂടാതെ അതിന്റെ പോഷണത്തിനു സഹായിച്ച മററു സംഗതികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. നമ്പൂരിമാരും കീഴിലുള്ളവരും തമ്മിൽ ഉള്ള സംസർഗ്ഗം വർദ്ധിച്ചുവന്നതോടുകൂടി സംസ്കൃതസാഹിത്യം അവർക്കു നോക്കിക്കൂടാ എന്നുണ്ടായിരുന്ന ദൃഢനിർബ്ബന്ധം ക്രമേണ സ്രസ്തമായിത്തുടങ്ങി. ആദ്യം മതവുമായിട്ടു് പ്രത്യക്ഷസംബന്ധമില്ലാത്തതായ ആയുർവേദം, ജ്യോതിഷം, വ്യാകരണം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ജാതിമുറിയിൽ നമ്പൂരിമാർക്കും, നായന്മാർക്കും, മദ്ധ്യത്തിലും അവരോടടുത്തും സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന അമ്പലവാസികൾക്കും മററും നോക്കുകയും, പഠിക്കയും ചെയ്യാമെന്നു് ഒരു അനുവാദം ഉണ്ടായി. ഇവരിൽനിന്നും ഈ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ജ്ഞാനം അല്പാല്പമായി താഴെയുള്ളവർക്കും ലഭിച്ചുതുടങ്ങി. ഇപ്രകാരം വളരെക്കാലം അസൂയാപൂർവം രക്ഷിച്ചുവന്ന പ്രാകാരം ഭേദിക്കപ്പെടുകയും കാവ്യം, ശാസ്ത്രം, വേദം മുതലായ വിവിധ വിഭവ

സമ്പന്നയായ വിശാലമായ സംസ്കൃതസാഹിത്യകേദാരം അതിന്റെ അനന്തരാമണീയകത്വത്തോടുംകൂടി അവരുടെ മുമ്പിൽ പരന്നുകിടക്കുന്നതുമായി കാണപ്പെട്ടു.

ഒരു രാജ്യത്തിലെ സാഹിത്യം അതിലുള്ള ജനങ്ങളുടെ ചിന്താഗതികളേയും, വികാരങ്ങളേയും, അഭിരുചികളേയും, ശീലങ്ങളേയും, അവർ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള പരിഷ്കാരഘട്ടത്തേയും, അവരുടെ ബുദ്ധിയുടെ വളൎച്ചയേയും വികാസത്തേയും ഏറക്കുറെ പ്രതിബിംബിക്കുന്നതാണു്. എന്നാൽ നിർഭാഗ്യവശാൽ നമ്മുടെ നാടിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ വക സംഗതികളെപ്പററി ഒരു ശരിയായ അനുമാനത്തെ അവലംബിക്കുന്നതിനു് ഉതകുന്നതായ ആദികാവ്യങ്ങൾ വളരെ അപൂൎവ്വമാണു്. മലയാളഭാഷയിലുള്ള പ്രധാന കൃതികൾ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ തർജ്ജിമകളോ, പരിഭാഷകളോ, സംക്ഷേപങ്ങളോ ആണു്. അല്ലെങ്കിൽ അവയിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങൾ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും എടുത്തിട്ടുള്ളവയായിരിക്കും. മലയാളഭാഷയിൽ ആദ്യമായി ഉത്ഭവിച്ച സാഹിത്യങ്ങൾ പാട്ടുകളാണു്. നമ്മുടെ ചിന്തകളും വികാരങ്ങളും ആദ്യമായി ഉള്ളിൽനിന്നും നിൎഗ്ഗമിക്കുന്നതു പദ്യരൂപത്തിലാണെന്നുള്ളതു് ഒരു സുപ്രസിദ്ധമായ സംഗതിയാണു്. മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ ശൈശവാവസ്ഥയിൽ വ്യക്തികളുടെ ശൈശവാവസ്ഥയിലെന്നപോലെ വികാരാംശമാണു് മനസ്സിൽ അധികം ശക്തിമത്തായി നില്ക്കുന്നതു്. തീക്ഷ്ണവികാരങ്ങളുടെ പ്രകടനത്തിനു സുസ്ഥിരവും ശാന്തവുമായ ഗദ്യരീതി ഒട്ടും യോജിക്കുന്നതല്ല. നേരേ മറിച്ചു് പദ്യങ്ങളും പാട്ടുകളും നമ്മുടെ മനോവികാരങ്ങ

ളുടെ നിരർഗ്ഗളവും നൈസർഗ്ഗികവും ആയ പ്രകടനത്തിന് ഏററവും യോജിച്ചതുമാണ്. അവ അവയുടെ വൃത്തമാത്രാദികൾകൊണ്ടും ശബ്ദമാധുര്യംകൊണ്ടും മനുഷ്യഹൃദയത്തെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നതിനും ഉജ്ജീവിപ്പിക്കുന്നതിനും ഉയർത്തുന്നതിനും ഉപയുക്തമായി ഭവിക്കുന്നു. മലയാളഭാഷയിൽ ഇത്തരം പാട്ടുകൾ പ്രത്യേകിച്ചും മതസംബന്ധമായവ ഒട്ടനേകം ഉണ്ട്. ഇവ ഭാഷ അലിഖിതഘട്ടത്തിൽനിന്നും ലിഖിതഘട്ടത്തിലേയ്ക്കു കടക്കുന്നതിനു മുൻപ് അതിൻെറ അപരിഷ്കൃതാവസ്ഥയിൽ ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളവയായിരിക്കണം. ഇവയുടെ കർത്തൃത്വം ഗാഢാന്ധകാരത്തിൽ ലയിച്ചു കിടക്കുകയാണ്.

ഏതായാലും കൊല്ലവർഷാരംഭംവരെയ്ക്കു മലയാളഭാഷയിൽ സാഹിത്യമെന്നു ശരിയായി ഗണിക്കാവുന്നതായി ഒന്നും ഉത്ഭവിച്ചിട്ടില്ല. പക്ഷെ നായന്മാർ ക്രിസ്തുവിനു മൂന്നു ശതാബ്ദം മുമ്പുതന്നെ കേരളത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതായി പറയപ്പെടുന്നുമുണ്ട്. ഇങ്ങനെ സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ ഒരു സുദീർഘമായ വിരാമവും സ്തംഭനവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതിനുള്ള കാരണങ്ങൾ മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചവതന്നെ ആയിരിക്കണം. മലയാളഭാഷയിൽ ആദ്യമായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട കൃതി എന്താണെന്നു നിശ്ചയമായി അറിവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കൊല്ലവർഷം അഞ്ചാം ശതാബ്ദത്തിൽ "രാമചരിതം" എന്നു നാമധേയത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിലെ മഹാരാജാക്കന്മാരിൽ ഒരാൾ സാമാന്യം നല്ലതായ ഒരു സാഹിത്യഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചതായി സാധാരണ വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഭാഷാചരിത്രത്തിൽ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ഇതിൽ തമിഴ്വാക്കുകളും ശൈലി

കളും ധാരാളം ഉണ്ടെന്നു മലയാളഭാഷയുടെ അപരിഷ്കൃതകാലത്തിലെഴുതിയിട്ടുള്ളതാണെന്നും കാണപ്പെടുന്നു. അതു് ഇതേവരെ അച്ചടിക്കപ്പെടാത്തതുകൊണ്ടു് ഏറെക്കുറെ ദുഷ്പ്രാപ്യമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. * അതുകൊണ്ടു് അതു് അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതുവരെ അതിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെപ്പററിയുള്ള അഭിപ്രായം തൽക്കാലം നീക്കിവയ്ക്കേണ്ടതാണു്. ഏകദേശം ഇക്കാലത്തുതന്നെ ആയുർവേദത്തെയും ജ്യോതിഷത്തെയും സംബന്ധിച്ച ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഈ സംഗതി സംസ്കൃതസാഹിത്യഖനിയിൽ കേരളീയർ പ്രവർത്തനം തുടങ്ങിയെന്നുള്ളതിനെ തെളിയിക്കുന്നു.

കൊല്ലവർഷം ആറാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ കേരളത്തിലെ സാഹിത്യചക്രവാളം കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കർ എന്ന സാമാന്യം ഔജ്ജ്വല്യവും കാന്തിയുമുള്ള ഒരു നക്ഷത്രത്തിന്റെ ഉദയത്താൽ പ്രകാശമാനമായി ഭവിച്ചു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗൃഹം തിരുവിതാംകൂറിൽ തിരുവല്ലാത്താലൂക്കിൽ നിരണം എന്ന സ്ഥലത്തായിരുന്നു. ഗൃഹമിരുന്ന സ്ഥലം കവിയുടെ നാമം വഹിച്ചു കണ്ണശ്ശൻപറമ്പ് എന്നുള്ള പേരിൽ ഇന്നും അവിടെ കാണ്മാനുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രത്തെപ്പററി ഒന്നുംതന്നെ വ്യക്തമായി അറിവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം ആ താലൂക്കിൽ ധനപുഷ്ടിയുള്ള ജന്മിമാരായ പോററിമാരുടെ ഒരു കുടിയാനവനായിരുന്നു എന്നും അദ്ദേഹത്തിനു് തിരുവനന്തപുരത്തിനു സമീപം 'മലയിൻകീഴ്' എന്ന സ്ഥലത്തു് ഒരു ഗൃഹം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും അവിടെ വച്ചാണു് അദ്ദേഹ

---

* അടുത്ത കാലത്തു് അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ത്തിന്റെ കൃതികൾ എഴുതപ്പെട്ടതെന്നും അദ്ദേഹം അ
വിടെ നിന്നും തിരുവല്ലായിലേയ്ക്കു പോകുന്ന വഴിക്കു
വച്ചു് യാദൃഛികമായി മരിച്ചു എന്നും പറയപ്പെട്ടിരി
ക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന കൃതികൾ രാമായ
ണം, ഭാരതം, ഭാഗവതം, ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം ഇവയാ
കുന്നു. എന്നാൽ ഇവയിൽ ഒന്നുംതന്നെ അച്ചടിക്ക
പ്പെട്ടിട്ടില്ല. * കൈയെഴുത്തു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തന്നെ ഇ
പ്പോൾ വളരെ അപൂർവ്വവും അവയെ വായിക്കുന്നവർ
ചുരുക്കവുമാണു്. ഇവയിലെ ഭാഷാരീതി സരളവും ല
ളിതവും എന്നാൽ പ്രൗഢവുമാണു്.

——]*[——

മലയാളസാഹിത്യവും
തൽകർത്താക്കന്മാരും.

II

ഭാഷയാണെങ്കിൽ തമിഴും മലയാളവും കൂടി കല
ന്നിട്ടുള്ളതും, അതു് ഒന്നിൽ നിന്നും മററതിലേയ്ക്കുള്ള
പരിവർത്തനഘട്ടത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതും ആകുന്നു. ഇ
ക്കാലത്തുള്ള കൃതികളെ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നതി
നും, ഗുണം ആസ്വദിക്കുന്നതിനും തമിഴ് ഭാഷയുടേ
യും വ്യാകരണത്തിന്റേയും സഹായം കൂടാതെ സാധി
ക്കുന്നതല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽവച്ചു് സുപ്ര
സിദ്ധമായിട്ടുള്ള രാമായണത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളും
ഈ ലേഖകൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ കൃതി ഒട്ടും താണ

* കണ്ണശ്ശരാമായണവും അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

തരമല്ലാത്ത കവിതാവാസനയെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പ്രസ്താവിക്കാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അനവദ്യയായ വാക്യചാതുരി, ഹൃദയാകർഷകമായ പ്രതിഭാചിത്രങ്ങൾ, സന്ദർഭോചിതങ്ങളായ അലങ്കാരങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം ഈ കൃതിയെ മലയാളഭാഷയ്ക്കുള്ള അനർഘരത്നങ്ങളിൽ ഒന്നാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. തമിഴുവാക്കുകളും, ശൈലികളും, ഘടനാരീതിയും ഇതിൽ ധാരാളമുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഇതിന്റെ ഗുണങ്ങൾക്കു് ഒരു വിധത്തിലും ന്യൂനത വരുത്തുന്നില്ല. ഈ പ്രകാരമുള്ള ഒരു കൃതി ഇത്ര ദീർഘകാലം ഉപേക്ഷിച്ചു് വിസ്മൃതിയിൽ തള്ളിക്കളഞ്ഞതു് വളരെ ശോച്യം തന്നെയാണു്.

കൊല്ലാബ്ദം ഏഴാം ശതവർഷത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ കൃഷ്ണലീലകളെ വിസ്തരിക്കുന്നതായ "കൃഷ്ണഗാഥ" എന്നൊരു കൃതി ചെറുശ്ശേരി എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു നമ്പൂരിബ്രാഹ്മണൻ രചിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. ഈ കൃതിക്കു "ചെറുശ്ശേരി"യെന്നും തെക്കൻദിക്കിൽ പേരു പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ടു്. ഇതു സ്ത്രീകൾ കുട്ടികളെ തൊട്ടിലിൽ കിടത്തി പാടാറുള്ള "താലോലം" എന്ന പാട്ടിന്റെ രീതിയിലും, വൃത്തത്തിലും ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണു്. ഈ കൃതിയിൽനിന്നുതന്നെ ഇതു വടക്കേ മലയാളത്തിൽ കോലസ്വരൂപത്തിലുള്ള ഒരു ഉദയവർമ്മരാജാവിന്റെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചു് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു നമുക്കറിയാം. എന്നാൽ ഈ കൃതി അനന്യസാധാരണമായ കവിതാഗുണമുള്ളതാകുന്നു. അതിൽ രമണീയങ്ങളായ പ്രതിഭാസൃഷ്ടികളും, ഹൃദ്യങ്ങളായ വർണ്ണനകളും, അലങ്കാരപ്രചുരമായ ഭാഷയും, സാരള്യത്തിനും വാഗ്വൈഭവത്തിനും സഹജമായ ആ

കൎഷണീയതയും സാമാന്യത്തിലധികം ഉണ്ടു്. ഇതിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ വളരെ ചുരുക്കമായും ഇന്നു ലുപ്തപ്രയോഗങ്ങളായ മലയാളപദങ്ങൾ ഒട്ടധികമായും കാണപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ഇതു കേരളീയസ്ത്രീകൾക്കു വളരെ പ്രതിപത്തിയുള്ള ഒന്നാണു്. ഇതിനു സ്ത്രൈണമായ ഒരു രമ്യതാപവുമുണ്ടെന്നു പറയാം. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിനു വാസ്തവമായ പുഷ്ടി നൽകുന്ന ഒരു കൃതിയായി ഗണിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ഗുണം അതിനുണ്ടു്. ഈ കൃതിയെ അപ്രശസ്തിയിലേയ്ക്കു തള്ളിയതിനുള്ള കാരണം അതിനു ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തെ വശീകരിക്കുന്നതിനു വേണ്ട കാലം ആകുന്നതിനുമുമ്പു് സാഹിത്യനഭോമണ്ഡലത്തിലുള്ള ചെറിയ തേജോഗോളങ്ങളെ നിഷ്പ്രഭങ്ങളാക്കുന്നതായ ഒരു മഹൽതേജസ്സ് ചക്രവാളത്തെ പ്രകാശമാനമാക്കിത്തുടങ്ങിയെന്നുള്ള സംഗതിയായിരിക്കാം.

മലയാളഭാഷയും ഭാഷാസാഹിത്യവുമായിട്ടു് അല്പംപോലും പരിചയമുള്ളവർ ആരുംതന്നെ കീൎത്തിഭേവതയുടെ അനശ്വരമായ പേരേടിൽ ചേൎക്കാൻ സൎവ്വപ്രകാരേണ അൎഹതയുള്ള തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ നാമധേയത്തെ കേട്ടിട്ടില്ലാതെ വരാൻ തരമില്ല. ഇദ്ദേഹത്തിനെ മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ "പിതാവെ"ന്നും, മലയാളഭാഷയുടെ കൎത്താവെന്നും നിശ്ചയമായും പറയാം. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹസ്തത്തിൽ നിന്നുതന്നെയാണു മലയാളഭാഷ അതിന്റെ ജീവനേയും, അതിന്റെ രമ്യതയേയും, അതിന്റെ പ്രൗഢതയേയും സ്വീകരിച്ചതു്. മലയാളപദങ്ങളും, സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളും എത്ര ഭാഗിയായി കൂട്ടിയിണക്കാമെന്നും ഭാഷയ്ക്കു് എന്തുമാത്രം ശക്തിയും വൈഭവവും ഉണ്ടെന്നും, അതു വാസ്തവത്തിൽ എത്ര അൎത്ഥപുഷ്ടിയുള്ളതാണെ-

ന്നും ആശയപ്രകാശനത്തിന് അതിനു് എത്ര ശക്തിയുണ്ടെന്നും അതിനെ ഇനിയും എങ്ങനെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുകയും, സംസ്കരിക്കുകയും, ഉല്ലേഖനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യാൻ സാധിക്കുമെന്നും അദ്ദേഹമാണു് നമുക്കാദ്യമായി കാണിച്ചുതന്നിട്ടുള്ളതു്. താണതെന്നു ഗണിക്കപ്പെട്ട ഒരു ജാതിയിൽ ജനിക്കയും, ഒരു വിനീതമായ ജീവിതവൃത്തിയെ അവലംബിക്കയും ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിലും അദ്ദേഹം തന്റെ ബുദ്ധിവൈഭവംകൊണ്ടും, പ്രയത്നശക്തികൊണ്ടും സുസ്ഥിരമായ മനോനിശ്ചയം കൊണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാട്ടുകാൎക്കു് അളവററ ഗുണം ചെയ്യത്തക്ക ഒരു പദത്തെ പ്രാപിക്കയും ഭാഷയുടേയും ജനങ്ങളുടേയും മേൽ എത്രമാത്രമെന്നു് ഇന്നു ശരിയായി നിൎണ്ണയിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതായ ഒരു പ്രേരണാശക്തിയെ വഹിക്കയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ മലയാളഭാഷ ദക്ഷിണഭാരതത്തിലെ ഭാഷകളുടെയിടയിൽ ഇന്നുള്ള സ്ഥാനവും ഗൗരവവും പ്രാപിക്കയില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാദുർഭാവം ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ജീവിതദശയിൽ ഒരു വിശേഷഘട്ടത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ ഇത്ര വലിയ ഒരു മാററം വരുത്തുകയും നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയെ ഇപ്രകാരം സമ്പന്നയും ഭൂഷിതയുമാക്കുകയും നമ്മുടെ സുഖാനുഭവത്തിന്റെ പരിധിയെ വിസ്തൃതമാക്കുകയും നമ്മുടെ ഗൃഹങ്ങളിൽ ഒരു പുതിയ ദീപം ജ്വലിപ്പിക്കയും ചെയ്തതും ഇന്നും നമ്മുടെ സന്ധ്യാവേളയെ ആനന്ദപ്രദമാക്കിച്ചെയ്യുന്നതുമായ ആ പുരുഷന്റെ ജീവിതത്തേയും സ്വഭാവത്തേയും പററി വല്ലതും അറിയുന്നതു കൗതുകാവഹമായിരിക്കുമല്ലോ. എന്നാൽ നിൎഭാഗ്യവശാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ ഏതാനും അവ്യക്തങ്ങളായ

ഐതിഹ്യങ്ങളല്ലാതെ മററു വിശ്വസനീയമായ അറിവു യാതൊന്നും ഇല്ലാതാണിരിക്കുന്നതു്. ലോകത്തിലുള്ള മഹാകവികളുടെ എല്ലാവരുടേയും സ്ഥിതി ഇതുതന്നെയാണു്. ഹോമർ, ഷെക്സ്പീയർ, കാളിദാസൻ മുതലായവർ ഇതിനു വ്യത്യസ്തങ്ങളല്ല. അതിനുള്ള പ്രധാന കാരണം അവർ പരമാത്ഥജീവികളായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഭാവിലോകത്തിന്റെ അറിവിനായി അവരുടെ ആത്മഛായ പ്രതിഫലിച്ചു കിടക്കുന്ന അവരുടെ കൃതികളിൽനിന്നും ഗ്രഹിക്കപ്പെടാവുന്നവയല്ലാതെ മററു യാതൊരു വിവരവും അവർ രേഖപ്പെടുത്തണമെന്നു വിചാരിച്ചില്ലെന്നുള്ളതുതന്നെയാണു്. എന്നു തന്നെയുമല്ല, അവരുടെ സമകാലീനന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിയെ ആകഷിക്കാത്തവിധം ഒതുങ്ങിയ മട്ടിലാണു് അവർ ജീവിക്കയും പ്രവത്തിക്കയും ചെയ്തുവന്നതും. വിശേഷിച്ചും അവരുടെ കൃതികൾ പ്രസിദ്ധങ്ങളാകുകയും അവയുടെ യഥാത്ഥവില ജനങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യുന്നതിനു് ഒന്നോ രണ്ടോ പുരുഷാന്തരം വേണ്ടിവരുന്നു. അപ്പോഴെയ്ക്കും അവരുടെ ജീവിതവൃത്താന്തങ്ങൾ വിസ്മൃതങ്ങളായി ഭവിക്കയും അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ നമുക്കു് ഐതിഹ്യങ്ങളല്ലാതെ മറെറാരാധാരവും ഇല്ലാതെ വരികയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ ഗത്യന്തരമില്ലാതെ വരുമ്പോൾ ഐതിഹ്യങ്ങൾതന്നെ നമുക്കു സ്വീകാര്യമായി ഭവിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് മലയാളഭാഷാചരിത്രത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു സംക്ഷിപ്തജീവചരിത്രം ഇവിടെ അസ്ഥാനത്തിലായിരിക്കയില്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

ഇദ്ദേഹം ഏകദേശം കൊല്ലവഷം എട്ടാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ തെക്കേമലയാളത്തിൽ പൊ-

ന്നാനിത്താലൂക്കിൽപ്പെട്ട വെട്ടത്തു പുതിയങ്ങാടിയ്ക്ക ടുത്തു് ഒരു ഗ്രാമത്തിലാണു് ജനിച്ചതെന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹം, ഇന്നും സമുദായത്തിന്റെ താണ പടിയിൽ വർത്തിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിച്ചുവന്ന ചക്കാല നായർവർഗ്ഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗൃഹം ഇരുന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തിനു് ഇന്നും "തുഞ്ചൻപറമ്പ്" എന്ന പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഈ സ്ഥലം ഇന്നും, അനന്യസാധാരണമായ ചൈതന്യമുള്ള ഒരു വിശുദ്ധഭൂമിയായിത്തന്നെ കരുതിപ്പോരുന്നുണ്ടു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സമീപസ്ഥലങ്ങളിലുള്ള കുട്ടികൾക്കു് ആദ്യമായി അക്ഷരോപദേശം ചെയ്യുമ്പോൾ ഈ പറമ്പിൽനിന്നും സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള മണ്ണിലാണു് അവരെക്കൊണ്ടു് അക്ഷരങ്ങൾ എഴുതിപ്പിക്കുന്നതു്. ഈ കവി ജനിച്ച ഗൃഹമോ, വല്ല അവശിഷ്ടമോ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടോ എന്നു് അറിവില്ല.

എഴുത്തച്ഛൻ ഒരു വിദ്വാനായിരുന്ന നമ്പൂരിയുടെ പുത്രനായിരുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നും സാമാന്യം നല്ല വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചുവെന്നും പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

എഴുത്തച്ഛന്റെ ബാല്യകാലത്തിൽ അദ്ദേഹം ദിവസംതോറും സ്വാമിദർശനത്തിനായി അടുത്തുള്ള തൃക്കണ്ടിയൂർ ക്ഷേത്രത്തിൽ പോകാറുണ്ടായിരുന്നു. ഒരവസരത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർ ഓത്തുചൊല്ലുന്നതു കേട്ടു് ഇവർ ഓത്തുചൊല്ലുന്നതു പിഴച്ചാണു് എന്നുള്ള അർത്ഥത്തിൽ "കാട്ടു്, കാട്ടു്" എന്നു പറഞ്ഞുവത്രെ. ഇതു് അവരിൽ അസൂയയേയും സംശയത്തേയും ജനിപ്പിച്ചുവെന്നും അവർ എന്തോ ഔഷധം നിവേദ്യത്തിൽ കലർത്തിക്കൊടുത്തുവെന്നും പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇതു് അദ്ദേ

ഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിയെ മലിനീഭവിപ്പിക്കയും മനസ്സിനു് എന്തോ ജാള്യം വരുത്തുകയും ചെയ്തുപോലും! ബാലൻ അന്നുമുതല്ക്കു് ഖിന്നമാനസനായിട്ടു് ഒരുവിധം മൗനം അവലംബിച്ചു വൎത്തിച്ചുവന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു് ഇതൊക്കെയും എങ്ങനെയോ മനസ്സിലാക്കി. ഇതിന്റെ ശമനത്തിനു് ഒരു പ്രത്യൗഷധം സേവിക്കാൻ വിധിച്ചു. ഇതുകൊണ്ടു് ഉദ്ദിഷ്ടഫലം സിദ്ധിച്ചു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഈ ഔഷധം സേവിച്ചതിന്റെ ഫലമായി അല്പകാലത്തേയ്ക്കു ബാലനു നഷ്ടമായിപ്പോയിരുന്ന ഉന്മേഷവും മനോനൈൎമ്മല്യവും വീണ്ടും ലഭിച്ചു് സുഖം പ്രാപിച്ചു. ഈ കഥയുടെ വാസ്തവം എങ്ങനെയിരുന്നാലും യാഥാസ്ഥിതികന്മാരായ ബ്രാഹ്മണരിൽനിന്നും അദ്ദേഹത്തിനു് എന്തോ അനിഷ്ടമായ പെരുമാററം ഉണ്ടായി എന്നു് ഊഹിക്കുന്നതിൽ തെററുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വിധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വേദം മുതലായ വൈദികഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇദ്ദേഹം പാരായണംചെയ്തതു് അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഒരക്ഷന്തവ്യമായ അപരാധമായിരുന്നു. പലപ്പോഴും ദോഷത്തിൽനിന്നും ഗുണം ഉണ്ടാകുന്നു. ബ്രാഹ്മണരുടെ ഈ പ്രാതികൂല്യനയം നിഗൂഢമായി രക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സംസ്കൃതസാഹിത്യകോശഗൃഹത്തെ തന്റെ നാട്ടുകാൎക്കു തുറന്നുകൊടുത്തു സഹായിക്കണമെന്നുള്ള നിശ്ചയത്തെ അവലംബിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഈ ഉൽകൃഷ്ടോദ്ദേശ്യത്തിന്റെ നിവൎത്തിക്കായിത്തന്നെ തന്റെ പിന്നത്തെ ജീവിതകാലം മുഴുവനും എഴുത്തച്ഛൻ വിനിയോഗിച്ചു. ഇനി കഥയെ തുടരാം. ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ എഴുത്തച്ഛൻ സ്വദേശത്തു് ഒരു പള്ളിക്കൂടം കെട്ടി ആ ഗ്രാമത്തിലെ കുട്ടികളെ എല്ലാം നമുക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതുപോലെ ബുദ്ധിസാമൎത്ഥ്യത്തോടും ജാഗ്രതയോടും കൂടി

വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇവിടെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിരോധികളിൽനിന്നും ആക്ഷേപങ്ങളും പരിഹാസങ്ങളും സഹിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജാതിക്കുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന നികൃഷ്ടതതന്നെ പലപ്പോഴും പരിഹാസവിഷയമാകാതിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ബാലനായ രാമാനുജൻ (ഇതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര്) അവക്ക് ഒട്ടും പോരാത്ത ഒരു എതിരാളിയായിരുന്നില്ല. ഇവിടെ ഒരു സംഭവം പറയാം. ഒരിക്കൽ തന്റെ എതിരാളികളായ ബ്രാഹ്മണർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജാതിയെപ്പററി ആക്ഷേപിക്കുന്നതിനായി "തുഞ്ചന്റെ ചക്കിൽ എത്ര ആട്ടം" എന്നു ഹാസ്യഭാവത്തിൽ ചോദിച്ചു. ഇതിനുപററിയ ഉത്തരമായി "എന്റെ ചക്കിൽ നാലും ആറും' ആട്ടം" എന്നുടനടി മറുപടി പറഞ്ഞു. ഇതിന്റെ സാരം താനൊരു താണ സ്ഥിതിയിലുള്ളവനാണെങ്കിലും തന്റെ വർഗ്ഗക്കാരിൽനിന്നും മറച്ചുവയ്ക്കുവാൻ അവർ ഭഗീരഥപ്രയത്നം ചെയ്യുവരുന്ന "നാലു വേദങ്ങളും ആറു ശാസ്ത്രങ്ങളും" തനിക്കു ഹൃദിസ്ഥമാണെന്നാണ്.

എററത്താമനിയാതെ എഴുത്തച്ഛൻ തന്റെ ഉദ്ദേശ്യസിദ്ധിക്കും തന്റെ എതിരാളികളോടു പൂർവ്വാധികം ശക്തിയോടെ മല്ലിടുന്നതിനും വേണ്ട ഉപകരണങ്ങൾ സമ്പാദിക്കാനായി സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ കൂടുതൽ പരിശ്രമം ചെയ്യുന്നതിനും പരദേശങ്ങളിലുള്ള പ്രസിദ്ധ കവികളേയും വിദ്വാന്മാരേയും അവരുടെ കൃതികൾ മുഖേനയോ, അഥവാ അഭിമുഖമായോ പരിചയപ്പെടുന്നതിനും വേണ്ടി തമിഴ്നാടുകളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതിനുതീർച്ചയാക്കി.

ഇതനുസരിച്ച് തന്റെ പള്ളിക്കൂടത്തിന്റെ ഭരണം തന്റെ പ്രിയശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരാളെ ഏല്പിച്ചുംവച്ച് "ശിവപുരാണ"ത്തിൽ തന്റെ രക്ഷാകർത്താക്കന്മാരിൽ ഒരാൾ എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള മനക്കോട്ട് ഇളയ പ്രഭുവിന്റെ ഉദാരമായ ധനസഹായത്തോടുകൂടി യാത്ര പുറപ്പെട്ടു. ഇന്നു നിശ്ചയമായി പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഒരു ദീർഘകാലത്തെ സഞ്ചാരം കഴിഞ്ഞു് ഇദ്ദേഹം പ്രവർദ്ധമായ ജ്ഞാനത്തോടും, വികസിതമായ ബുദ്ധിയോടും, സംസ്കരിക്കപ്പെട്ട ആശയങ്ങളോടും ചിന്തകളോടും കൂടി സ്വദേശത്തേയ്ക്കു മടങ്ങിവന്നു. ആശാൻപദത്തെ വീണ്ടും സ്വീകരിച്ചു് തന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനശ്വരമായ കീർത്തിക്കു് ഹേതുഭൂതമായ കൃതികൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിലും തുല്യവാശിയോടുകൂടി പ്രവൃത്തിയാരംഭിച്ചു. കളരിയിലെ ജോലി മിക്കവാറും തന്റെ ഒട്ടും അനനുരൂപനല്ലാത്ത ശിഷ്യാഗ്രഗണ്യനായ കരുണാകരൻ എഴുത്തച്ഛനിൽ സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടു.

എഴുത്തച്ഛന് ഇപ്പോൾ പുരുഷപ്രായം തികഞ്ഞു. തന്റെ കർത്തവ്യങ്ങളേയും ചുമതലകളേയും കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചുതുടങ്ങി. അദ്ദേഹം തന്റെ നാട്ടുകാരുടെ അക്ഷരാനഭിജ്ഞതയും അന്ധവിശ്വാസവും അജ്ഞതയും തന്റെ മാതൃഭാഷയുടെ നിർദ്ധനതയും സാഹിത്യത്തിന്റെ ദുർഭിക്ഷവും കണ്ടു വ്യസനിച്ചു്, കൃത്യനിഷ്ഠയേയും ആത്മബോധത്തേയും സംബന്ധിച്ചുള്ള അത്യുൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ആദർശങ്ങളെ അവരുടെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിച്ചു് അവരുടെ മനസ്സിനെ പ്രദീപ്തമാക്കുകയും, സന്മാർഗ്ഗബോധത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന്

ഉപയുക്തമായ ഒരു സാഹിത്യത്തെ നിൎമ്മിച്ചു് ഈവക ദോഷങ്ങളെ പരിഹരിക്കണമെന്നു തീൎച്ചയാക്കി. ഇക്കാലത്തു് അദ്ദേഹം സുപ്രസിദ്ധമായ "നാരായണീയം" എന്ന സംസ്കൃതഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കൎത്താവും അതിവിദ്വാനുമായ മേല്പത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിയുമായിട്ടു പരിചയപ്പെടുവാനിടയായി. ഇരുവരുടേയും അഭിരുചിയുടേയും ചിത്തവൃത്തിയുടേയും പ്രവൃത്തിയുടേയും സാദൃശ്യം അവരെ അന്യോന്യം ആകൎഷിക്കയും ഇപ്രകാരം ഉത്ഭവിച്ച ഈ പരിചയം കാലക്രമംകൊണ്ടു പക്വമായി യഥാൎത്ഥവും ദൃഢവുമായ സഖ്യമായി പരിണമിക്കയും ചെയ്തു. അവർ സദാ പിരിയാതെ ഒന്നിച്ചു വൎത്തിക്കുന്നതിൽ സന്തോഷമുള്ളവരായി ഭവിച്ചു. ഈ ഭട്ടതിരി അമ്പലപ്പുഴെ ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ ഒരു സേവകനായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ അമ്പലപ്പുഴയ്ക്കു പോയ സമയം എഴുത്തച്ഛനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി വിദ്വൽപ്രിയനായിരുന്ന രാജാവുമായിട്ടു പരിചയപ്പെടുത്തി എന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എഴുത്തച്ഛൻ ഇങ്ങനെ അമ്പലപ്പുഴെ താമസിക്കുന്ന കാലത്തു് അദ്ദേഹം അദ്ധ്യാത്മരാമായണം മലയാളഭാഷയിൽ അവതരിപ്പിച്ചുവെന്നാണു് ഐതിഹ്യം. ഈ കൃതി രാജാവിന്റെ പ്രീതിക്കും ശ്ലാഘയ്ക്കും പാത്രീഭവിക്കുകയും അദ്ദേഹം എഴുത്തച്ഛനു് ഒരു നല്ല വൎഷാശനം പതിച്ചുകൊടുക്കയും മറുവിധത്തിൽ അദ്ദേഹം സഹായിക്കയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞാനുസരണം ചക്കാലനായന്മാരുടെ ചക്കുകൾ ഒക്കെയും പറിപ്പിച്ചു കളയുകയും മേലാൽ ഇവർ ഈ തൊഴിൽ ചെയ്യേണ്ടാ എന്നു തീരുമാനിക്കയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം നമ്മുടെ എഴുത്തച്ഛനുവേണ്ടി

ഈ വഗ്ഗത്തിലുൾപ്പെട്ട എല്ലാ നായന്മാരുടേയും സമുദായസ്ഥിതി ഉയത്തപ്പെട്ടു. ഇപ്രകാരം ഒരു ഒററ മനുഷ്യന്റെ യോഗ്യതകളും സൽഗ്ഗുണങ്ങളും പലപ്പോഴും ഒരു സമുദായത്തിന്റെ ഒട്ടുക്കുള്ള സ്ഥിതിയെ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനും ഉയത്തുന്നതിനും കാരണമായി ഭവിക്കുന്നു. ഈ മാതിരിയുള്ള സൌജന്യങ്ങൾ കോഴിക്കോട്ടു സാമൂതിരിപ്പാട്ടിൽ നിന്നും, കൊച്ചീരാജാവിൽ നിന്നും, മററു പ്രഭുക്കന്മാരിൽനിന്നും എഴുത്തച്ഛനു ലഭിക്കാൻ ഇടയായി. എഴുത്തച്ഛൻ മടങ്ങിവന്നതിനു ശേഷം ഭാരതം, ഭാഗവതം മുതലായ മററു കൃതികളും എഴുതിത്തീത്തു. അദ്ദേഹം വളരെക്കാലം ജീവിച്ചിരുന്നുവെന്നും ഒടുവിൽ പൊന്നാനിയിൽ സ്വഗൃഹത്തിൽവച്ച് അദ്ദേഹം സ്വയമേവ വരിച്ച ഉൽകൃഷ്ടമായ നിവ്വഹിച്ചുവെന്ന ബോധത്തോടുകൂടി ചരമം പ്രാപിച്ചുവെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഇപ്രകാരമാണ് മലയാളകവികളിൽ അഗ്രേസരനും, വിദ്വാന്മാരിൽ അദ്വിതീയനുമായ എഴുത്തച്ഛന്റെ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ഹ്രസ്വവും അവ്യക്തവുമായ ബാഹ്യരേഖ.

മലയാളഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരെല്ലാവരും ഒരിക്കലും തീരാത്തവണ്ണം കൃതജ്ഞതാശൃംഖല ഇദ്ദേഹത്തോട് ബന്ധമുള്ളവരായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഈ അപൂണ്ണചിത്രത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആകൃതിയേയും, സ്വഭാവത്തേയും, ഗൃഹജീവിതരീതിയേയും പററി ഒരക്ഷരംപോലും പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു കാണുന്നതാണ്. മേൽ വിവരിച്ച വസ്തുതകളെ നമുക്കറിവുതന്ന ഐതിഹ്യംപോലും ഈ വിഷയത്തിൽ മൗനം അവലംബിച്ചിരിക്കയാണ്. ഇപ്രകാരമുള്ള ഈ വിലത്തെ അദ

യ്ക്കുന്നതിനു ജനങ്ങൾ മനോധൎമ്മത്തെ ധാരാളം ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയതായി കാണുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു നമ്പൂരിയുടെ പുത്രനാണെന്നുള്ള വസ്തുതയിൽ നിന്നും അദ്ദേഹം സുമുഖനും രൂപവാനുമായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ വലിയ അബദ്ധമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇദ്ദേഹം സൌന്ദൎയ്യത്തിനും സംഗീതത്തിനും പ്രസിദ്ധിയുള്ള ഗന്ധൎവ്വന്മാരിലൊരാളുടെ അവതാരമാണെന്നും ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ടു്. ഈ ഐതിഹ്യം സൂചിപ്പിക്കുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിനു കവിതാവാസനയും അതോടുകൂടി സൌന്ദൎയ്യവും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണെന്നു തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്വഭാവത്തേയും മററും കുറിച്ചു് അറിയുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികളെത്തന്നെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ അവയിലേയ്ക്കു തിരിക്കാം. അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രധാന കൃതികൾ ശിവപുരാണം, ദേവീമാഹാത്മ്യം, ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം, അദ്ധ്യാത്മരാമായണം, ഭാരതം, ഭാഗവതം, ചിന്താരത്നം, കേരളനാടകം, ഹരിനാമകീൎത്തനം ഇവകളാകുന്നു. ഇവയിൽ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായവ രാമായണം, ഭാഗവതം, ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം ഇവയാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഇവയെപ്പററി മാത്രമേ ഇപ്പോൾ വല്ലതും പറയാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നുള്ളു. ഈ കൃതികളിൽ ഓരോന്നിൻേറയും ഗുണങ്ങളേയും രസങ്ങളേയുംപററി സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുന്നതു് ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു ലേഖനംകൊണ്ടു സാധിക്കുന്നതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇവയിൽ ഓരോന്നുംതന്നെ കവിതാചാതുൎയ്യത്തിൻെറ അനതിശയനീയങ്ങളായ മാതൃകകളാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഈ വിശിഷ്ടകൃതികളുടെ സാമാന്യലക്ഷണങ്ങൾ എന്നു ഗണിക്കപ്പെടാവുന്നവയെപ്പററി മാത്രം അല്പം വിമൎശിക്കാമെന്നേ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളു.

നമ്മുടെ കവിയുടെ കൃതികൾ മിക്കവാറും സംസ്കൃത കൃതികളുടെ തർജ്ജിമയോ സംക്ഷേപങ്ങളോ ആണു്. അതിനാൽ ഒരു തർജ്ജിമക്കാരന്റെ നിലയിൽ എഴുത്തച്ഛൻ കേരളത്തിലെ കവിശ്രേഷ്ഠനെന്നുള്ള പേരിനും കേരളീയ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഇടയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു നാം നൽകിട്ടുള്ള മാന്യസ്ഥാനത്തിനും അദ്ദേഹം അർഹനല്ലെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഒരു ഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയെ ഇതരഭാഷയിലേയ്ക്കു പരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതു് ആ ഭാഷയിൽത്തന്നെ സ്വയമായി ഒരു കൃതി നിർമ്മിക്കുന്നതിനെക്കാൾ ലഘുതരമായ കൃത്യമാണെന്നുള്ള ഊഹത്തിന്മേലാണു് ഈ അഭിപ്രായം സ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്നതു്. ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും രസിക്കുന്നതിനും ഒരു കവിയുടെ ദിവ്യാവലോകനമോ, ഒരു ശില്പിയുടെ മനഃസംസ്കാരമോ ആവശ്യമില്ലാത്തതായ സാധാരണ കാര്യങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗദ്യകൃതികളെ സംബന്ധിച്ചു് ഇതു പക്ഷെ ഏറക്കുറെ വാസ്തവമായേയ്ക്കാം. എന്നാൽ ഉജ്ജ്വലമായ പ്രതിഭാവിലാസവും അതിസൂക്ഷ്മമായ വിവേചനാശക്തിയും അതിവാസനാസഹജമായ പ്രയോഗകൗശല്യവും പ്രതിബിംബിക്കുന്ന അനവദ്യകളായ വിശിഷ്ടകൃതികളെ സംബന്ധിച്ചു് അവയെ മറെറാരു ഭാഷയിൽ ശരിയായി അണുപോലും തെററാതെ പരിവർത്തനം ചെയ്യുന്ന ദുർഘടകൃത്യം തത്തുല്യനായുള്ള ഒരു അനുഗൃഹീതകവിക്കല്ലാതെ സാധിക്കയില്ല. ഉദാഹരണമായി പ്രസിദ്ധ ചിത്രകാരനായ കിളിമാനൂർ രവിവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ അവർകളുടെ അതിരമണീയങ്ങളായ ആലേഖ്യങ്ങളെ അവയുടെ നൈസർഗ്ഗികമായ രമ്യതയും മനോഹാരിത്വവും ഒട്ടുംതന്നെ കുറയാതെ ചിത്രഫലക

ത്തിൽ പ്രദശിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കമോ എന്നറിഞ്ഞാൽ
കൊള്ളാം. ഒരു കൃതിയെ ഒരു ഭാഷയിൽ നിന്നും മറ്റൊ
രു ഭാഷയിലേയ്ക്കു മാററണമെങ്കിൽ തർജ്ജിമക്കാരൻ
ഗ്രന്ഥകത്താവിൻെറ ചിന്തകളേയും മനോഭാവങ്ങളേ
യും വികാരങ്ങളേയും യഥാവൽ ഗ്രഹിച്ച് അനുഗമിക്ക
യും, അവയുടെ ഫലവത്തായ പ്രകടനത്തിനു സമത്ഥ
മായ ഭാഷയിൽ അവയെ പ്രകാശിപ്പിക്കയും ചെയ്യേ
ണ്ടതത്യാവശ്യമാണു്. എന്നാൽ നമ്മുടെ കവിക്കു്
ഇതൊക്കെയും ഒരു സംസ്കൃതവും പദദൌർല്ലഭ്യമുള്ളതും
സാഹിത്യാലങ്കാരവിഭവങ്ങൾ കേവലം ശൂന്യവുമായ
ഒരു ഭാഷയിൽ ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നുവെന്നു് ആലോചി
ക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു് എന്തെല്ലാം ദുർഘടങ്ങളെ
അഭിമുഖീകരിക്കയും ഒടുവിൽ തരണംചെയ്കയും വേണ്ടി
വന്നുവെന്നു നമുക്കു് ഏറക്കുറെ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും.
വാസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു പുതിയ പദങ്ങളെ സ്വീ
കരിച്ചു ഭാഷയെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുകയും അതിനെ പല
വിധത്തിൽ ഉല്ലേഖനം ചെയ്തലങ്കരിക്കയും പുതിയ വാ
ചോയുക്തികളെ നിമ്മിക്കയും മററും ചെയ്യേണ്ടതായി
വന്നു. ഇപ്രകാരം ഉൽകൃഷ്ടചിന്തകളുടേയും മഹനീയ
ങ്ങളായ ആദർശങ്ങളുടേയും സ്വീകരണത്തിനും അതി
ൻെറ പ്രകടനത്തിനും ഗൌരവവും മാധുയ്യവുമുള്ള
രീതിയിൽ അതിനെ അദ്ദേഹം സജ്ജമാക്കി. അദ്ദേ
ഹത്തിൻെറ കവിതകൾക്കായി അദ്ദേഹം കിളിപ്പാട്ടെ
ന്നു് ഇന്നു പ്രസിദ്ധിയുള്ള ഒരു വിശേഷമാതിരി വൃത്തം
നിമ്മിച്ചതും അദ്ദേഹത്തിൻെറ മനോധമ്മത്തെത്തന്നെ
കാണിക്കുന്നു. കിളിയാണു് എല്ലാം പറയുന്നതു്. അ
ഥവാ ഓരോ കൃതിയും അതിൻെറ പ്രത്യേക ഭാഗവും
ഒരു കിളിയുടെ സഹായത്തെ വരിച്ചുകൊണ്ടാണു് ആ

രംഭിക്കുന്നതു്. കവി ഈ ഉപായത്തെ അവലംബിച്ചതിനു പല കാരണങ്ങളും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇവയിൽ യുക്തിയുക്തമായി കാണുന്നതു്, വൈദികവും പൌരാണികവും ആയ സാഹിത്യത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാതാവായി കവിക്കു രംഗപ്രവേശം ചെയ്വാൻ ഉള്ള വൈമുഖ്യംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം വന്ദ്യന്മാരായ പുരാണകർത്താക്കന്മാരുടേയും മററും വാക്കുകളെ കേവലം ഒരു കിളി ശബ്ദിക്കുന്നതുപോലെ അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കാതെ പറയുകയാണു് എന്നുള്ളതാകുന്നു. ഇതു നമ്മുടെ കവിയുടെ വിനീതസ്വഭാവത്തിനു് ഒരു ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാണു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിലുള്ള ഈ വിശിഷ്ടഗുണത്തിനു് രാമായണത്തിന്റെ ആരംഭഘട്ടത്തിലും ദൃഷ്ടാന്തമുണ്ടു്. "ബ്രഹ്മപാദജനജ്ഞാനി നാമാദ്യനായുള്ളോരു ഞാൻ" എന്നാണു് അദ്ദേഹം തന്നെപ്പററി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. ഇതിനും പുറമേ അദ്ദേഹത്തിനോടു വിരോധം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടും ബ്രാഹ്മണരെ അദ്ദേഹം ഭൃത്യഭാവേന ഭക്തിപൂർവ്വം ആദരിച്ചുവന്നുവെന്നുള്ളതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹാമനസ്കതയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

കിളിപ്പാട്ടു് ഒരു പുതിയ മാതിരിയിലുള്ള വൃത്തമാണെന്നും അതു മലയാളത്തിനു പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും തോന്നുന്നു. നമ്മുടെ കവി ഈ വൃത്തത്തിന്റെ പല തരഭേദങ്ങളും ഒരു ക്ലിപ്തസീമയ്ക്കുള്ളിൽ പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു്. ഈ വിശേഷരീതിയിലുള്ള വൃത്തം അതിന്റെ മന്ദവും ഗംഭീരവുമായ ഗതികൊണ്ടും ഏകരീതിയിലുള്ള ശബ്ദലയംകൊണ്ടും ഇദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചിരുന്നതുപോലെയുള്ള മഹനീയവിഷയങ്ങളുടെ പ്രതിപാദനത്തിനു് എത്രയും യോജിച്ചതായിരുന്നു.

———ooo———

മലയാളസാഹിത്യവും
തൽകൎത്താക്കന്മാരും.

III

ഈ വൃത്തം അനന്തരകവികൾ ധാരാളം സ്വീകരിച്ചുവന്നുവെന്നുള്ളതു ജനങ്ങൾക്കു് ഇതിലുള്ള അഭിരുചിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ കവി അദ്ദേഹത്തിൻെറ കാവ്യവിഷയങ്ങളായി പുരാണങ്ങളെ വരിച്ചുവെന്നുള്ളതു് അൎത്ഥവത്തായ ഒരു സംഗതിയാണു്. ഈ വരണം കേവലം ഒരു ആകസ്മികമായ പ്രേരണോദനത്തിൻെറ ഫലമല്ല, പിന്നെയോ വിചാരപൂൎവ്വമായ ഒരു നിശ്ചയമാണെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പ്രഥമമായി നമ്മുടെ കവി അഗാധമായ ആത്മീയചിന്തവൃത്തിയോടുകൂടിയ ഒരാളായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ അഭിരുചിയും വാസനയും അദ്ദേഹത്തെ ആ വഴിക്കുതന്നെ ആകൎഷിച്ചു. ഇതിനുംപുറമേ അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രധാനോദ്ദേശ്യം തൻെറ സമകാലീനന്മാരായ ജനങ്ങളുടെ സന്മാൎഗ്ഗോദ്ധാരണവും, അവരുടെ അജ്ഞതയുടെ ദൂരീകരണവും, അവരുടെ ഉള്ളിൽ ആത്മീയജ്യോതിസ്സിൻെറ ഉജ്ജ്വലനവും, അവരുടെ മുമ്പിൽ കൎത്തവ്യകൎമ്മം, സത്യം, സ്നേഹം മുതലായ സൽഗുണങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഉൽകൃഷ്ടാദൎശങ്ങളുടെ സമൎപ്പണവും ആയിരുന്നു. അപരംച കേവലം നിസ്സാരമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മലയാളഭാഷയെ, മാഹാത്മ്യംകൊണ്ടും ആത്മീയസ്വഭാവംകൊണ്ടും വേദത്തിനോടു് അടുത്തുള്ളവയെന്നു

ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സംസ്കൃതമഹാകാവ്യങ്ങളിൽ നിക്ഷിപ്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഉൽകൃഷ്ടചിന്തകളുടെ പ്രവഹണമാക്കി ഗൗരവവും പ്രയോജനവും ഉള്ള ഒരു നിലയിൽ കൊണ്ടുവരണമെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ പ്രതിഫലിതഗൗരവംകൊണ്ടു മലയാളഭാഷ സ്വഭാഷയായിരുന്നവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ത്തന്നെയല്ല, സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തെ ആദരിച്ചുവന്ന ബ്രാഹ്മണരുടെ ദൃഷ്ടിയിലും ഉയൎത്തപ്പെട്ടു. ഇപ്രകാരം നമ്മുടെ കവിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം ഏററവും സഫലമായി ഭവിച്ചു.

എഴുത്തച്ഛന്റെ വിവിധകൃതികളിൽവെച്ചു് ഉത്തമവും മാഹാത്മ്യമേറുന്നതും അദ്ധ്യാത്മരാമായണമാണെന്നു സകാരണം ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതു സംസ്കൃതത്തിലുള്ള അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിന്റെ പദാനപദതൎജ്ജിമയാകുന്നു. അതിലെ ഓരോ ശ്ലോകവും തത്തുല്യമോ, പക്ഷെ അതിനെ അതിശയിക്കുന്നതോ ആയ രാമണീയകത്വം, ഊൎജ്ജസ്വലത, വൈശദ്യം ഇവയോടുകൂടി തൎജ്ജിമചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഭാഷാരീതി സദാ ചിലപ്പോഴം സരളവും, പ്രൗഢവും എന്നാൽ ഒരിക്കലും വിരസമല്ലാത്തതും ആകുന്നു. ചിലപ്പോഴം അതു് മാഹാത്മ്യത്തിൽ ഉയരുകയും, ചിലപ്പോഴം കരുണരസത്തിൽ ലയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. രാമായണത്തിന്റെ രാമണീയകത്വം അതിന്റെ പ്രൗഢതകൊണ്ടു നമ്മെ വിസ്മയിപ്പിക്കയാണു്. മാധുൎയ്യം കൊണ്ടു വശീകരിക്കയല്ല ചെയ്യുന്നതു്. അതിലെ ഓരോ പാദത്തിനും ഒരു മഹാകാവ്യത്തിന്റെ ധ്വനിയും ഓരോ പദത്തിനും ഉല്ലീഢമായ വജ്രത്തിന്റെ പ്രകാശവും മേനിയും ഉണ്ടു്. ഭാഷയുടെ സാരള്യത്തിലും, അ

ത്ഥപ്രകാരത്തിന്റെ പ്രൗഢതയിലും, വൃത്തത്തിന്റെ സരസഗതിയിലും, ഭാഷാപദങ്ങളേയും സംസ്കൃതവാക്കുകളേയും ഒരു ചിത്രത്തിലെ വർണ്ണാവർണ്ണങ്ങളെപ്പോലെ ലളിതമായ വിധത്തിൽ ഉള്ള സങ്കലനവിഷയത്തിലും രാമായണം അദ്യാപി അനതിശയനീയമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിവസ്തുക്കളെ വർണ്ണിക്കുന്നതിലും മനുഷ്യവികാരങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിലും ഈ കവിക്കു് അനന്യസാധാരണമായ വൈദഗ്ദ്ധ്യമുണ്ടെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ദണ്ഡകാരണ്യത്തേയും, പമ്പാനദിയുടെ തീരത്തേയും വർണ്ണിക്കുന്നതായ ഏതാനും പദ്യങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ അയനവൃത്തത്തിൽ ഉള്ള വനത്തിന്റെ അഭിരാമ്യവും ഗാംഭീര്യവും നമുക്കു് ഓർമ്മവരുന്നു. സീതയുടെ വിയോഗത്തിൽ ശ്രീരാമനുണ്ടായ മനോവ്യഥയെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഘട്ടം, വായനക്കാരെ അശ്രുപരീതാക്ഷന്മാരാക്കത്തക്കവണ്ണം കരുണാത്മകമായിരിക്കുന്നു. ഈ കൃതിയിൽനിന്നും അതിന്റെ സാരസ്യത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതായ ഘട്ടങ്ങളെ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു് ആവശ്യമില്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല, സർവ്വത്ര അനവദ്യവും രമ്യവുമായിരിക്കുന്ന ഒരു കൃതിയിൽനിന്നും പ്രത്യേകം ഉദാഹരണങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതുതന്നെ അത്ര സുകരമല്ല. ഈ മഹാകാവ്യത്തിലെ ഓരോ വരിയിലും പ്രതിഫലിക്കുന്ന രമ്യതയും പ്രൗഢതയും ഏതു മന്ദബുദ്ധിയായ വായനക്കാരനും ഗ്രഹിക്കാതിരിക്കാൻ തരമില്ല. ഈ കാവ്യം സഹോദരസ്നേഹം, പുത്രധർമ്മം, പാതിവ്രത്യം, നിസ്വാർത്ഥമായ ഭക്തി, സത്യനിഷ്ഠ, കാമത്തിന്റെ മേൽ ധർമ്മത്തിനു സിദ്ധിച്ച വിജയം എന്നിവകളെപ്പററി നമുക്കുപദേശിക്കുന്ന സന്മാർഗ്ഗപാഠങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ഇവിടെ വിസ്തരിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെ

ന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇവയൊക്കെയും പലപ്പോഴും നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുകയും ഉപദേശിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം. ഈ കാവ്യം ഉല്ലാസിക്കുന്ന ഗാഢമായ ഈശ്വരഭക്തിയും ഉൽകൃഷ്ടമായ സദാചാരബോധവും നമ്മുടെ മനസ്സിനെ ഒരു നിർമ്മലമായ അന്തരീക്ഷത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കയും ധനത്തിനും, ഭോഗത്തിനും, അധികാരത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള ലൗകികമത്സരത്തിൽനിന്നും നമ്മെ ഉയർത്തുകയും ഒരു പ്രകാശമാനമായ ഇതരലോകത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു പ്രവേശനദ്വാരത്തെ തുറക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

രാമായണത്തെക്കുറിച്ച് ഇപ്പോഗം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെല്ലാം സാമാന്യേന നമ്മുടെ കവിയുടെ മററു രണ്ടു പ്രധാന കൃതികളേ സംബന്ധിച്ച യോജിക്കുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. രാമായണം ഗൗരവം കൊണ്ടും, ഭാരതം രാമണീയകത്വംകൊണ്ടും, ഭാഗവതം ശാന്തതകൊണ്ടും സവിശേഷം ശോഭിക്കുന്നു. ഭാരതം മൂലത്തിന്റെ ഒരു സംക്ഷേപം മാത്രം ആയതുകൊണ്ടും അനുപദതർജ്ജിമ അല്ലാത്തതിനാലും കവി അതിൽ ഏറക്കുറെ സ്വാതന്ത്ര്യം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. അതിനും പുറമെ അതിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളുടെ വിവിധത്വവും, അതിൽ സംഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അനേകം രസാവഹങ്ങളായ ഉപാഖ്യങ്ങളും നമ്മുടെ കവിക്കു കവിതാചാതുര്യത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനു ധാരാളം അവസരം നൽകി. അതിലെ ഭാഷാരീതി രാമായണത്തെക്കാഗം കുറച്ചുകൂടി ലളിതവും അലങ്കാരകലിതവും ആകുന്നു. നമ്മുടെ കവി അദ്ദേഹത്തിനു സാധിക്കാൻ കഴിയുന്നിടത്തോ-

ളും കവിതാലങ്കാരകൌശലങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഈ കൃതിയെ മോടി പിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ കാവ്യം നൈസർഗ്ഗികമായ മാധുര്യവും ചാതുര്യവും നിറഞ്ഞ ഘട്ടങ്ങൾകൊണ്ടു ശോഭിക്കുന്നു. അതിനാൽ അതു് ഒരു വിശിഷ്ടകാവ്യമെന്ന നിലയിൽ ചില അംശങ്ങളിൽ രാമായണത്തെ അതിശയിക്കുന്നുമുണ്ടു്. സംസ്കൃതത്തിലുള്ള മഹത്തായ ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ സരസങ്ങളായ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളേയും സംഗ്രഹിച്ചും, സാരങ്ങളായ യാതൊന്നിനേയും പരിത്യജിക്കാതേയും, ഒരു കരദക്ഷഗ്രന്ഥമായി ചുരുക്കിയിരിക്കുന്നതിൽനിന്നും നമുക്കു കവിയുടെ വിവേചനബുദ്ധിയും, ഗ്രഹണശക്തിയും എത്രമാത്രമുണ്ടെന്നു് അനുമാനിക്കാവുന്നതാണു്

ഭാഗവതം എഴുത്തച്ഛന്റെ വാർദ്ധക്യത്തിൽ നിർമ്മിച്ച കൃതിയാണെന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിൽ ഒരു ഉൽകൃഷ്ടവും പ്രയോജനകരവുമായ ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യദശയ്ക്കു സഹജങ്ങളായ ആത്മാവിന്റെ പ്രശാന്തപ്രസന്നതയും, അനുഭൂതമായ ചാരിതാർത്ഥ്യവും പ്രതിഫലിച്ചു കാണുന്നുണ്ടു്. ഈ കാവ്യത്തിൽ സർവ്വത്ര വ്യാപിച്ചുകാണുന്ന തത്വജ്ഞാനവിമർശത്തിനു് അനുരൂപമായ വിധത്തിൽ അതിലെ ഭാഷാരീതി പ്രൗഢവും, ആഡംബരരഹിതവുമായി കാണുന്നു. നിർജ്ജീവവസ്തുക്കളുടെ ആലേഖ്യത്തിനുള്ളതായ ഒരു രമ്യശോഭയും അതിനുണ്ടു്.

ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം മലയാളഭാഷയിലുള്ള രത്നങ്ങളിൽ ഒന്നാണു്. അതു് ബീജപുടസംഗ്രഹിതമായ രാമായണം തന്നെയാണു്. എന്നാൽ ഈ ചുരുങ്ങിയ പരിധിക്കുള്ളിൽ നമ്മുടെ കവി കവനകലാവിഭവങ്ങൾ

മുഴുവനും പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ കൃതി നമ്മുടെ സ്ത്രീകൾക്കു് തിരുവാതിരക്കളിക്കായി എഴുതിയിട്ടുള്ളതാണെന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിലെത്രമാത്രം വാസ്തവമുണ്ടെന്നു് ഇപ്പോൾ പറയാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഇതു് അങ്ങനെ ഒരിക്കലെങ്കിലും ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയതായി അറിയുന്നുമില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല, അതിന്റെ വൃത്തവും ഗാനരീതിയും ഈ മാതിരി കളിക്കു ചേരുന്നതുമല്ല. എന്നാൽ ഇതിൽ പല ഭാഗങ്ങളും അർത്ഥഗ്രഹണം ലേശം കൂടാതെ നമ്മുടെ പെൺകുട്ടികളെ ആശാന്മാർ കാണാപ്പാഠം പഠിപ്പിച്ചുവന്നിരുന്നു. കവിയുടെ പ്രതിഭാവിലാസവും, വാഗ്വിഭവത്തിന്റെ വിവിധത്വവും, ഭാഷാരീതിയുടെ ഔജ്ജ്വല്യവും എല്ലാം പ്രസ്തുത കവിതയിൽ അത്ഭുതകരമാംവണ്ണം ദൃഷ്ടാന്തീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. അയോദ്ധ്യാനഗരത്തിന്റേയും സീതാവിയോഗാനന്തരം ശ്രീരാമനുണ്ടായ മനോവ്യാകുലതയുടേയും ഹൃദയംഗമങ്ങളായ വർണ്ണനകൾ,—ഒന്നു് നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ അത്ര ജ്വലിപ്പിക്കുന്ന കരുണാരസംകൊണ്ടും, മററതു് നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുന്ന രമ്യചിത്രങ്ങൾ കൊണ്ടും—മലയാളസാഹിത്യശാലേയത്തിൽ ഇന്നും അനതിശയനീയമായി വർത്തിക്കുന്നു. നമ്മുടെ കവിയുടെ മററു കൃതികളേ സംബന്ധിച്ചു് എനിക്കു പറയാനുള്ളതു് അവയും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ അമാനുഷബുദ്ധിയുടെ പ്രതിച്ഛായ വഹിക്കുന്നു എന്നുമാത്രമാണു്.

ഈ ഉപന്യാസം ഉപസംഹരിക്കുന്നതിനുമുമ്പു്, നമ്മുടെ കവി ഭാഷയുടേയും സാഹിത്യത്തിന്റേയും നാട്ടുകാരുടേയും മേൽ പ്രയോഗിച്ച പ്രേരണയെക്കുറിച്ചു കൂടി ഒന്നുരണ്ടു വാക്കു പറയാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇന്നു

നാം സംസാരിക്കുന്നതും എഴുതുന്നതുമായ മലയാളം എഴുത്തച്ഛന്റെ മലയാളമാണു്. അദ്ദേഹം ഭാഷയിലേയ്ക്കു് അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വാക്കുകളും, അദ്ദേഹം നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ള വാചോയുക്തികളും മലയാളഭാഷയുടെ സാരാംശങ്ങളായി തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്. അനന്തരകവികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാരീതിയെ അനുകരിക്കയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശൈലികളെ ധാരാളം ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നു. മലയാളസാഹിത്യത്തിനു് അദ്ദേഹം നൽകിയിട്ടുള്ള ചലനശക്തി ഇന്നും അതിനെ പുരോഗമനമാൎഗ്ഗത്തിൽ ചരിപ്പിക്കുന്നു; നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സംസ്കൃതസാഹിത്യഭൂമിയിൽ അദ്ദേഹം നടത്തിയ ആക്രമണങ്ങളും അധികം ശക്തിയോടുകൂടി അനുകരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ അനുകരണമാതൃകകളായിട്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തരഗാമികളായ അനേകം പേൎക്കും, ഉന്മേഷപ്രസ്രവണങ്ങളായിട്ടു് അവരിൽ മററുചിലൎക്കും തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുജ്ഞാതങ്ങളായ അനേകം പദ്യശകലങ്ങൾ ലോകോക്തികളായി പരിണമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കിംബഹുന, മലയാളഭാഷയും മലയാളസാഹിത്യവും ഇന്നും അവയ്ക്കു് ഏകദേശം മുന്നൂറുകൊല്ലം മുമ്പു് അദ്ദേഹം നൽകിയ പ്രചോദനശക്തികൊണ്ടു് സജീവങ്ങളായിരിക്കുന്നു.

അവരോധത്തിൽനിന്നു്
അരങ്ങത്തേയ്ക്കു്.

നാം നമ്മുടെ കണ്ണുകളെ വിദൂരമായ പൂൎവ്വകാലത്തിലേയ്ക്കു തിരിക്കുന്നതായാൽ ലോകചരിത്രത്തിന്റെ പ്രഭാതത്തിലെ ധൂസരകിരണങ്ങളിൽക്കൂടി അനേകം ഉത്തമസ്ത്രീകളുടെ അവ്യക്തങ്ങളായ ഛായകൾ നമുക്കു ദൃഷ്ടിഗോചരമായി ഭവിക്കുന്നതാണു്. ഇവർ പുരാതനത്വത്തിനു സഹജമായ ഒരു ജ്യോതിൎമ്മയപരിവേഷത്തോടുകൂടിയാണു് നമ്മുടെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്നതു്. ഇവർ യഥാൎത്ഥത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നവരോ കവികളുടേയോ പുരാണകൎത്താക്കളുടേയോ ഭാവനാസൃഷ്ടികളോ എന്നു് ഇപ്പോൾ തീൎച്ചയാക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ല. അതു് എങ്ങനെയിരുന്നാലും നമ്മുടെ പ്രപിതാമഹന്മാൎക്കു് ഈ വിഷയത്തിൽ ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായിരുന്ന ആദൎശങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു എന്നും സ്ത്രീകൾ ജനമദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു മാന്യസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്നു എന്നും ഇതിൽനിന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടു്. പാശ്ചാത്യപൌരസ്ത്യകവികളും പുരാണകൎത്താക്കന്മാരും അവരുടെ കൃതികളെ അവിടവിടെ സുചരിത്രകളും ഗുണവതികളുമായ സ്ത്രീകളുടെ രമ്യങ്ങളായ ചിത്രങ്ങൾകൊണ്ടു സുപ്രസന്നങ്ങളാക്കീട്ടുണ്ടെന്നും നമുക്കറിയാം. അവയെ പലപ്പോഴും ബാഹ്യരേഖയിൽ മാത്രമേ വരച്ചിട്ടുള്ളു എങ്കിലും അവയിൽനിന്നു നമുക്കു് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതിലധികം അനുമാനംകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാ[illegible] ഇപ്രകാരമുള്ള ഉത്തമാദൎശങ്ങൾ [illegible] പ്രതി[illegible]

ഫലിക്കണമെങ്കിൽ അവയ്ക്കുടിസ്ഥാനമായ യഥാൎത്ഥവസ്തുക്കളുണ്ടാകാതിരിക്കാൻ തരമില്ല. സാവിത്രി, പാഞ്ചാലി, ഹെല്ലൻ, സീത, പെനിലോപ്പി, താര, മണ്ഡോദരി മുതലായവർ കേവലം നിശ്ചേഷ്ടകളായ സത്വങ്ങൾ മാത്രമല്ലായിരുന്നു. അവരുടെ അന്യാദൃശമായ പ്രേരണാശക്തികൊണ്ടു പുരുഷന്മാരുടെ പ്രവൃത്തികളേയും ലോകഗതിയെത്തന്നെയും ഏറെക്കുറെ നിയമനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി ചരിത്രംകൊണ്ടു കാണാവുന്നതാണ്. എത്രയോ ഗൗരവതരങ്ങളായ ലോകസംഭവങ്ങൾ ഇവരുമായിട്ടു സംബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഏതായാലും പൂൎവ്വകാലത്തു് സ്ത്രീകൾ ലോകദൃഷ്ടിയിൽ ഒരു മാന്യസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്നു എന്നും സ്ത്രീത്വത്തിന് അനന്യസാധാരണമായ മഹത്വം കല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നുള്ളതിനും സംശയമില്ല. എന്നാൽ ഇടക്കാലത്തിൽ ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു മാററം സംഭവിച്ചതായി വിചാരിക്കാൻ കാരണമുണ്ടു്. ലോകത്തിൽ എവിടെയും പാശ്ചാത്യപൗരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിൽ മിക്കവയിലും—ഭാരതത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും—സ്ത്രീകളുടെ നിലയ്ക്കു് ഇടക്കാലത്തു് അല്പം ഇടിവുതട്ടിയതായിക്കാണുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ സ്ത്രീകൾക്കു സാമുദായികവിഷയത്തിൽ ഏറെക്കുറെ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയാം. മററു കാൎയ്യങ്ങളിൽ അവിടേയും ഭാരതത്തിലെപ്പോലെ ദ്വിതീയസ്ഥാനമേ സ്ത്രീകൾക്കു നൽകപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളു. മററവകാശങ്ങളെ സമ്പാദിക്കുന്നതിന് അവിടെയും നിരന്തരമായ ഒരു തരം സൗഹൃദയസമരംതന്നെ വേണ്ടിവന്നു. നമ്മുടെ ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ സ്ത്രീത്വത്തിനു സംഭവിച്ച ഇടിവു് ഇനിയും നിശ്ശേഷം തീൎന്നതായിപ്പറവാൻ തരമില്ല. എന്നാൽ ഇവ

രും സ്വാതന്ത്ര്യപന്ഥാവിൽ ഇപ്പോൾ കുറച്ചുദൂരം പോയിക്കഴിഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ സ്ത്രീകളെ സംബന്ധിച്ചു പൂർവ്വകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഉൽകൃഷ്ടഗുണനയ്ക്കു് ഊനം വരുവാൻ പല കാരണങ്ങളുമുണ്ടായിരിക്കാം. പുരുഷന്മാരുടെ അതിയായ അധികാരഭ്രമം ഇതിനു സർവ്വലോകസാമാന്യമായ ഒരു കാരണമാണെന്നു വേണം പറവാൻ. യുദ്ധങ്ങളും മററു കലഹങ്ങളും സാധാരണയായി ലോകത്തിൽ വർദ്ധിച്ചതോടുകൂടി പുരുഷന്മാൎക്കു ഗൗരവം കൂടിയും അതിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ സാധിക്കാതിരുന്ന സ്ത്രീകൾക്കു് അതു കുറഞ്ഞും വന്നിരിക്കാം. അക്കാലത്തു ധൈര്യം, ശൗര്യം, പരാക്രമം മുതലായ സാംയുഗീനഗുണങ്ങൾക്കായിരുന്നു ലോകദൃഷ്ടിയിൽ മാററു കൂടിയിരുന്നതു്. സ്ത്രീകൾക്കും മററും സഹജങ്ങളായ പ്രശാന്തഗുണങ്ങൾക്കു സമുദായമദ്ധ്യത്തിൽ രണ്ടാമത്തെ സ്ഥാനം മാത്രമേ നൽകപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളു. ധൈര്യം മുതലായ സാംയുഗീനഗുണങ്ങളില്ലാത്ത പുരുഷന്മാരേയും ചില ജാതിക്കാരേയും സ്ത്രൈണജാതിക്കാരെന്ന അധിക്ഷേപസൂചകമായ പേരു നൽകി സ്ത്രീകൾക്കു തുല്യമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇതു സ്ത്രീകളുടെ നിലയെ താഴ്ത്തുന്നതായ ഒരു സംഗതിയായിരുന്നു. അക്കാലത്തു് വിദ്യാഭ്യാസം മിക്കവാറും ആയുധാഭ്യാസവുമായി ഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ടു് അതും വേണ്ടതുപോലെ സ്ത്രീകൾക്കു ലഭിച്ചില്ല. ഇങ്ങനെ സ്ത്രീകളുടെ സ്ഥിതി അല്പം അനാശാസ്യമായി ഭവിച്ചു. ഭാരതത്തിൽ ഇതിനുംപുറമേ സ്ത്രീകളുടെ നിലയെ ഉയൎത്താതിരിക്കുന്നതിനു മററു കാരണങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. "ജാതിവിഭാഗം" മനുഷ്യരിൽ ഒരു വ്യാവൎത്തനബുദ്ധി ജനിപ്പിക്കുന്നതു സഹജമാണു്. ഈ സ്വഭാവംനിമിത്തം പുരുഷന്മാർ സംകു

ചിതബുദ്ധികളായി ഭവിച്ച് സ്ത്രീകളെ ഒരു പ്രത്യേക വൎഗ്ഗക്കാരെന്ന നിലയിൽ വിചാരിക്കുന്നതിനിടയായി. ലോകകാൎയ്യങ്ങളുടെ വൎദ്ധനയോടുകൂടി കൃത്യവിഭജനത്തിന്റെ ആവശ്യവും നേരിട്ടു. സാമുദായികവും മതപരവുമായ കാൎയ്യങ്ങളെ നിയമംകൊണ്ടു വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തേണ്ടതായുമിരുന്നു. ജാതിസംഘടനകൊണ്ടുതന്നെ വന്നുകൂടിയ സംകുചിതമായ ലോകാവലോകനശീലത്തോടുകൂടിയാണ് നിയമങ്ങൾ നിൎമ്മിക്കപ്പെട്ടതും, ആചാരങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചതും. ഇതിൽ പുരുഷന്മാർതന്നെ സ്ത്രീകളേയും പ്രതിനിധീകരിച്ചിരുന്നു. ഇവയോടുകൂടി സ്വാൎത്ഥതയും ചേൎന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ അബദ്ധമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് സ്ത്രീകളേ സംബന്ധിച്ചുള്ള അന്നത്തെ നിയമങ്ങളൊക്കെയും സമുദായമദ്ധ്യേ അവരുടെ പ്രാധാന്യത്തെ കുറയ്ക്കുന്നവയായിത്തന്നെ ഇരുന്നു. അവൎക്കു് അന്തൎവ്വത്നീത്വം-പ്രസവം-ശിശുസംരക്ഷണം-മുതലായ ഭാരങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും അവകാശവാദങ്ങളും മററും പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും സൗകൎയ്യവുമില്ലായിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യമാണെങ്കിൽ അവരോധത്തിന്റെ ചുററുമുള്ള ഭിത്തികൾകൊണ്ടു നിയന്ത്രിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ എല്ലാം 'തലയിലെഴുത്താ'ണെന്നു വിചാരിച്ചു് അവരും അടങ്ങിയിരുന്നു. എന്നാൽ എത്ര ദീൎഘമായ രാത്രിക്കും ഒരവസാനമില്ലാതെ വരാൻ തരമില്ലല്ലോ. സ്ത്രീകളുടെ ദുരവസ്ഥയ്ക്കും അവസാനമുണ്ടായി. അപരിഷ്കൃതകാലത്തു സ്ത്രീകൾക്കു പുരുഷന്മാരോടൊപ്പം പ്രാധാന്യം നൽകാതിരുന്നതിന് ഇതുപോലെ പല കാരണങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നെന്നു വന്നേയ്ക്കാം. എന്നാൽ പരിഷ്കാരം

വർദ്ധിക്കയും സമുദായസ്ഥിതി സുരക്ഷിതമായിത്തീരുകയും ചെയ്തതിനു ശേഷവും പഴയ മനസ്ഥിതിയെ നീട്ടിക്കൊണ്ടു പോകണമെന്നുള്ള വിചാരമോ, നിർബന്ധമോ വല്ലവർക്കുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു് അവരുടെ ഹ്രസ്വവീക്ഷണത്തേയും, സംകുചിതബുദ്ധിയേയുമാണു സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഭാഗ്യവശാൽ ഇന്നു് അപ്രകാരമുള്ളവർ വളരെ കുറഞ്ഞാണു വരുന്നതു്. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൻെറ പുരോഗതി അതിൻെറ അർദ്ധഭാഗത്തെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചല്ല ഇരിക്കുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കാനുള്ള ഉദാരബുദ്ധി മിക്കവർക്കും ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങീട്ടുണ്ടു്. ഇന്നു ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ വർഗ്ഗക്കാരും കണ്ണു തുറന്നു് ചുററും നോക്കിത്തുടങ്ങീട്ടുള്ള കാലമാണു്. അവരവർക്കു ജന്മസിദ്ധങ്ങളായ എന്തെല്ലാം അവകാശങ്ങളുണ്ടെന്നും അവയിൽ എന്തെല്ലാം അന്യായമായി അപഹരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നും അവയെ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനുള്ള വഴികൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നും ഇന്നു് എല്ലാ വർഗ്ഗക്കാരും, വ്യക്തികളും അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണു്. ഈ മനസ്ഥിതി അവരോധങ്ങളിലെയ്ക്കും പ്രവേശിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സ്ത്രീകൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം പാടില്ല; വേദാദ്ധ്യയനം പാടില്ല; വീട്ടിനു വെളിക്കു പൊയ്ക്കൂടാ എന്നും മററും വിധിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവ കേവലം അർത്ഥമില്ലാത്ത മൃതാക്ഷരങ്ങൾ മാത്രമായിട്ടാണു് ഇന്നു ഗണിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതു്. മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിച്ചപ്പോൾ അവരിൽ അർദ്ധഭാഗക്കാർക്കു മാത്രം തലച്ചോറു നൽകിയതായി വിചാരിപ്പാൻ കാരണമില്ല. വിപരീതമായ ചരിത്രസ്ഥിതികളുണ്ടായിരുന്നിട്ടും, സ്ത്രീകൾ അവരുടെ സ്വഭാവഗുണത്തേയും ബുദ്ധിവൈഭവത്തേയും, മഹത്വത്തേയും പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നിട്ടുള്ള [illegible]

തന്നെ മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതിയെ നിഷേധിക്കുന്നു. ചരിത്രത്തിന്റെ വശങ്ങൾ വരി വിട്ടുകളയാതെ വായിക്കുന്നതായാൽ സ്ത്രീകൾക്കു പുരുഷന്മാരോടൊപ്പമോ, അവരെ കവിഞ്ഞോ ബുദ്ധിസാമൎത്ഥ്യവും, ശ്രേഷ്ഠതയുമുണ്ടായിരുന്നതായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണു്. എന്നാൽ പല പ്രതിബന്ധങ്ങൾനിമിത്തം ഈ വക ഗുണങ്ങളെ എല്ലായ്പോഴും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നതിനു സൗകൎയ്യമില്ലാതിരുന്നിരിക്കാം. വിദ്യാഭ്യാസം ആദ്യകാലത്തു പുരുഷന്മാൎക്കു മാത്രം ലഭിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു് ജ്ഞാനവിഷയത്തിലോ മറ്റോ അല്പം വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. ഈ ന്യൂനതയ്ക്കും ഉത്തരവാദിത്വം പുരുഷന്മാരാണു വഹിക്കുന്നതു്. നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യവും വിദ്യാഭ്യാസവും ലഭിച്ചതോടുകൂടി അവരുടെ സ്വഭാവഗുണങ്ങളും ബുദ്ധിവൈഭവവും ക്രമേണ വെളിപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. ഇന്നു് ഈ വിഷയങ്ങളിൽ ഇവർ പുരുഷന്മാരോടു സമമായോ അഥവാ പലപ്പോഴും അവരെ കവിഞ്ഞോ ആണു് നില്ക്കുന്നതെന്നു് ഏതു കാദാചിൽക്കവീക്ഷകനും കൂടി കാണാവുന്നതാണു്. ഒരിക്കൽ പൗരുഷേയം മാത്രമായിരുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം ഇന്നു മാനുഷമായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്. സൎവ്വജനീനമായ വിദ്യാഭ്യാസമാണു് ഇന്നു രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ പരമോദ്ദേശ്യം. ഭാവിലോകത്തെ രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രധാന മാൎഗ്ഗം വിദ്യാഭ്യാസമാണല്ലോ. അതിന്റെ ഒരു വലിയ ഭാഗം ഇന്നു സ്ത്രീകളുടെ കൈയിലാണു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. വെളിച്ചത്തിറങ്ങാൻ പാടില്ലെന്നു വിധിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സ്ത്രീകളാണു് ഇന്നു ലോകത്തിനു വിളക്കു കാണിക്കുന്നതു്. പുരുഷന്മാർ ഉപേക്ഷയിൽ തള്ളിയിരുന്ന ലോകത്തി

ന്റെ അനേകം കോണുകളും മൂലകളും ഇവർ ഇന്നു പ്രദീപ്തങ്ങളാക്കിട്ടുണ്ടു്. പുരുഷന്മാരുടെ വക്രവൃത്തിയോടുകൂടിയ ചിന്തയെ വിഷമിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പല കാര്യങ്ങളും ഇവരുടെ ഋജുബുദ്ധി നിവൃത്തി സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അഭാവം നിമിത്തം സുപ്തപ്രായങ്ങളായിക്കിടന്നിരുന്ന അനേകം ഗുണങ്ങൾ ഇപ്പോൾ സ്ത്രീകളിൽ പ്രബുദ്ധങ്ങളായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അനുകമ്പ, ഔദാര്യം, ത്യാഗശീലം, സമഭാവന, ഭൂതദയ മുതലായവ ഇന്നു സ്ത്രീകളിൽ സവിശേഷം ശോഭിക്കുന്നു. ലോകത്തിൽ അവരുടെ സ്ഥാനവും കൃത്യവും എന്തെല്ലാമെന്നു് അവർ ഗ്രഹിച്ചുതുടങ്ങി. ഇന്നു് ഏതു പ്രവൃത്തിയിലാണു് സ്ത്രീകൾ പിന്നോക്കം നിൽക്കുന്നതു്? ഗൃഹസേവനം, സമുദായസേവനം, രാജ്യസേവനം, സാഹിത്യം, വ്യവസായം, ഉദ്യോഗം, സംഗീതം, ചിത്രക്രിയ, പത്രപ്രവൎത്തനം, പ്രസംഗം, വൈദ്യം, പരിചര്യ മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ ലോകത്തിൽ എവിടെയും ഇന്നു സ്ത്രീകൾ നമ്മെ ലജ്ജിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം അനന്യസാധാരണമായ പ്രശസ്തിയും വിജയവും നേടിവരുന്നു. കാലക്രമേണ പല സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നും നാം ഒഴിയേണ്ടതായും വന്നേയ്ക്കാം. ഒരു മത്സരഭാവമുള്ളതായി ഇപ്പോൾതന്നെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ കാണ്മാനുണ്ടെങ്കിലും അതു് ഏറക്കുറെ സൗഹാർദ്ദസമ്മിളിതമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. അതു് ഇരുകക്ഷികളുടേയും ആദർശങ്ങളും വീക്ഷണകോണങ്ങളും ഏകീഭവിക്കുമ്പോൾ മാഞ്ഞുപോകുന്നതാണു്. ലോകത്തിന്റെ യഥാൎത്ഥമായ ക്ഷേമവും പുരോഗതിയും ഇരുകൂട്ടരുടേയും പരസ്പരസഹകരണത്തെയാണു് ആശ്രയി

ച്ചിരിക്കുന്നതെന്നുള്ള ബോധം ജനിക്കുമ്പോൾ അഭി പ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും തെററിദ്ധാരണകളും നിശ്ശേഷം മാഞ്ഞുപോകുന്നതാണു്. ഒരു ഭാഗത്തു പ്രബുദ്ധമായ സ്ത്രീതത്വബോധവും, മറുഭാഗത്തു് ഉദാരമായ കൃത്യബോധവും ഇപ്പോൾതന്നെ കണ്ടുതുടങ്ങീട്ടുണ്ടു്. ഇതു് ഒരു ശുഭോദർക്കചിഹ്നമാണു്. ഏതായാലും ഇനി ഒന്നിലും ഇവർ പിന്നോക്കം നില്ക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ വഴിയില്ല. പുതിയ പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗങ്ങൾ കൈവശപ്പെട്ടു വരുന്തോറും.ഇവരുടെ യഥാർത്ഥമഹത്വവും ശക്തിയും പ്രയോജനവും ഉത്തരോത്തരം വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതിനേ തരമുള്ളു. സ്ത്രീപ്രസ്ഥാനരംഗം ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇനി അതിനെ തടുക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. ‘‘തൊട്ടിലാട്ടുന്ന കൈതന്നെ വിഷ്ടപത്തെ ഭരിപ്പതും” എന്നു പണ്ടു് ആരോ സ്ത്രീകളുടെ ദൂരാധിരൂഢശക്തിയെപ്പററി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഇതേവരെ യഥാർത്ഥമായി പരിണമിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ·അചിരേണ അങ്ങനെ വരുമെന്നുതന്നെ വിശ്വസിക്കാം. അന്നു സ്ത്രീകളുടെ നിലയെന്തു്? ഇന്നു് അവരുടെ നിലയെന്തു്? “ന സ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യമർഹതി” എന്നോ ‘സ്ത്രീണാം ശുശ്രൂഷാബലം’ എന്നോ ‘സ്ത്രീ ഒരു പരസ്പരവിരുദ്ധോക്തിയാണു്’ എന്നോ ‘സ്ത്രീകൾ വിശ്വസ്തകളല്ലെ’ന്നോ ‘സ്ത്രീകൾ ചപലകളാണെ’ന്നോ മറേറാ അഭിപ്രായമുണ്ടായാൽതന്നെയും അതു വല്ല അരണ്യത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലോ വിജനസ്ഥലത്തോ മറേറാ ഇരുന്നു പറയുകയോ എഴുതുകയോ ചെയ്യാമെന്നല്ലാതെ ജനസമക്ഷം ഇങ്ങനെ പറവാൻ ഇന്നു് ആർക്കുംതന്നെ ധൈര്യമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഒരിക്കൽ അബലകൾ എന്നു കല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സ്ത്രീകൾ ഇന്നു ലോകത്തിൽ ഒരു ഗണനീയമായ ശക്തി

യായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്. ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധസരണികളിലും ഇവർ ഇന്നു സഞ്ചരിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. ദീൎഘകാലത്തെ അസമത്വവും അവശതയും നിമിത്തം വന്നുകൂടിയ കാലനഷ്ടത്തെ പരിഹരിക്കുന്നതിനു് അവർ തീവ്രയത്നം ചെയ്തുവരുന്നു. മനസ്സിന്റെ ഐകാഗ്ര്യത്തിനുവേണ്ടി പല സ്ത്രീകളും വിവാഹബന്ധത്തെത്തന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കയാണു്. സഹനശക്തിക്കെന്നതുപോലെ ത്യാഗശീലത്തിനും അവർ പ്രാപ്തകളാണെന്നു തെളിയിച്ചുവരുന്നു. അസമത്വത്തിലും അസ്വാതന്ത്ര്യത്തിലും അവർ വളരെക്കാലം അകപ്പെട്ടു വലഞ്ഞു എങ്കിലും അവരുടെ സ്വഭാവഗുണം പ്രസുപ്തമായിരുന്നതല്ലാതെ നിശ്ശേഷം നശിച്ചിട്ടില്ലെന്നു് ഇതുകൊണ്ടു നിശ്ചയിക്കാം. വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ ഇന്നു ലോകത്തിൽ എവിടെ നോക്കിയാലും സ്ത്രീകൾ പുരുഷന്മാരോടു തുല്യമോ അവരിൽ കൂടുതലായോ വിജയവും പ്രശസ്തിയും സമ്പാദിച്ചുവരുന്നു. അവൎക്കില്ലെന്നു വിധിച്ചിരുന്ന ബുദ്ധിവൈഭവവും പ്രതിഭാശക്തിയും അവർ ഇതു വഴിക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങി. വിദ്യ അഭ്യസിക്കുന്നതിൽ മാത്രമല്ല വിദ്യ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിലും ഇവൎക്കു പ്രത്യേക വാസനയുണ്ടു്. ബാലബുദ്ധിയുടെ വികാരചേഷ്ടാവൈചിത്ര്യത്തെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും അവയ്ക്കനുരൂപമായ വിധത്തിൽ പോഷണശിക്ഷണങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനും ഇവൎക്കു് അപുരുഷസാമാന്യമായ വൈഭവമുണ്ടു്. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ പ്രാഥമികവിദ്യാലയങ്ങൾ മിക്കതും സ്ത്രീകളാണു നടത്തിവരുന്നതു്. ഉയൎന്നതരം സ്ത്രീവിദ്യാലയങ്ങൾ എല്ലാം ഇന്നു് അവരാണു ഭരിക്കുന്നതു്. പുരുഷന്മാരുടെ അഭ്യസനരീതി മിക്കവാറും വിരസമായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്. നേ

രെ മറിച്ചു് എത്രയും സരസമായ രീതിയിലാണു് സ്ത്രീകൾ അഭ്യസനം നടത്തിവരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് അവരുടെ അഭ്യസനം കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായിട്ടാണു് കണ്ടുവരുന്നതു്. ഏതായാലും ഈ ജോലിക്കു് അവർ ഒട്ടും പിന്നോക്കമല്ലെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞു.

അതിദുർഘടവും അതിപ്രധാനവുമായ ഗൃഹസേവനവിഷയത്തിൽ ഇവർ നിരതിശയമായ സാമർത്ഥ്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. ഗൃഹങ്ങൾ എല്ലാ രാജ്യക്കാരുടേയും ഐശ്വര്യത്തിന്റെ ബീജപ്രരോഹജനനികളാണല്ലോ. അവരുടെ ഭരണം വഹിക്കുന്ന കൈകൾക്കു് എന്തു മഹത്വമുണ്ടെന്നു പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ. “ഏതു രാജ്യക്കാരുടേയും ഒന്നാമത്തെ ചിന്താവിഷയം അവരുടെ ഗൃഹങ്ങളായിരിക്കുന്നിടത്തോളം അവരുടെ രണ്ടാമത്തേയും മൂന്നാമത്തേയും ചിന്താവിഷയം എന്താണെന്നു് അന്വേഷിക്കേണ്ട ആവശ്യമേയില്ല” എന്നുള്ള മഹദ്വാക്യം ഗൃഹത്തിന്റേയും അതിനെ ഭരിക്കുന്നവരുടേയും മാഹാത്മ്യത്തെയല്ലയോ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്? ഒരു രാജ്യനിവാസികളുടെ ഉൽക്കർഷാപകർഷങ്ങൾ നിയോജകമണ്ഡലങ്ങളിൽ വെച്ചല്ല, ഗൃഹങ്ങളിൽ വെച്ചാണു തീർച്ചയാക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിന്റെ ഗൂഢാർത്ഥവും ഇതുതന്നെയാണു്. സുചരിതകളായ സ്ത്രീകളുടെ പ്രേരണാശക്തി ലോകക്ഷേമവിഷയത്തിൽ എത്ര ദൂരത്തോളം എത്തുന്നു എന്നു് ആലോചിച്ചു നോക്കുക. ഗൃഹങ്ങൾ ലോകത്തിൽ നിരന്തരം ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സൽഗുണപ്രവാഹങ്ങളുടെ പ്രസ്രവണങ്ങളാണു്. അവ മാലിന്യം പററാതെ സ്ത്രീകളാൽ സുരക്ഷിതങ്ങളുമാണു്. ഭാവിലോകത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതു വാസ്തവത്തിൽ നിയമകർത്താക്കന്മാരല്ല, ഗൃഹ

ജനങ്ങരം തന്നെയാണ്. മുൻപു പറഞ്ഞതുപോലെ ലോകക്ഷേമം ശയിക്കുന്ന ദോലികയെ ചലിപ്പിക്കുന്നതു് ഇവരുടെ കൈകരം തന്നെയാണ്. പുരുഷന്മാർ രണസമിതികളേയും നിയമസഭകളേയും മററും സൃഷ്ടിക്കുന്നു. എന്നാൽ പുരുഷന്മാരെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതും സംഹരിക്കുന്നതും ഗൃഹങ്ങരം തന്നെയാണ്. ഇതുകൊണ്ടു സ്ത്രീകളുടെ കൃത്യവും നിലയും എത്ര മഹത്വമുള്ളതാണെന്ന് അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. അവർ ഈ കൃത്യം ശരിയായി നിവ്വഹിച്ചില്ലെങ്കിൽ ലോകത്തിൻെറ സ്ഥിതി എന്തായിരിക്കുമെന്ന് ഊഹിക്കയാണു പറയുന്നതിനെക്കാരം എളുപ്പം. എന്നാൽ സ്ത്രീകളുടെ ചുമതല ഇത്രയും കൊണ്ടു് അവസാനിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതു് അബദ്ധമാണ്. ഇതാണ് മനുഷ്യവഗ്ഗത്തിനു വന്നിട്ടുള്ള ഒരു വലുതായ അബദ്ധം.

ഇന്നു സമുദായസേവനത്തിലും സ്ത്രീകരം ഒരപ്രധാനമല്ലാത്ത ഭാഗം വഹിക്കുന്നുണ്ടു്. ചികിത്സ, ആതുരശുശ്രൂഷ, ബാലപരിചരണം, ശുചീകരണം, ബാലമൃത്യുനിവാരണം, സൂതികമ്മം മുതലായി സുഖജീവിതത്തിന് അതിപ്രധാനങ്ങളും, ആവശ്യങ്ങളുമായ സാമുദായികസേവനത്തിൽ പുരുഷന്മാരല്ല സ്ത്രീകളാണ് സശ്രദ്ധം പ്രവത്തിച്ചുവരുന്നതു്. സമുദായങ്ങളെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന അനാചാരങ്ങളെ ദൂരീകരിക്കുന്നതിനും പരോക്ഷമായും പ്രത്യക്ഷമായും ഇവർ വേലചെയ്തുവരുന്നു. പുരുഷന്മാരേ സംബന്ധിച്ച് സ്വാതന്ത്ര്യത കൂടിയും, ദീനദയാലുത്വം കുറഞ്ഞും, ധനേച്ഛ വർദ്ധിച്ചുമിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു് ഇതുപോലെ ത്യാഗശീലകളായി പ്രവത്തിക്കുന്ന സ്ത്രീകരം ഇല്ലാതിരുന്നു എങ്കിൽ മനുഷ്യസമുദായ

ത്തിന്റെ കഷ്ടത എന്തുമാത്രമായിരിക്കുമെന്നു പറവാൻ പ്രയാസമാണ്. സമുദായത്തെ ബാധിച്ചിരുന്ന എത്രയോ വ്രണങ്ങൾ ഇവരുടെ ശുശ്രൂഷാപരമായ ഔഷധം കൊണ്ടു ഭേദപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അലക്സാണ്ടർപോപ്പ് എന്ന കവി പറയുന്നതുപോലെ, "......വല്ലാതല്ലൽ പിന്നെത്താൽ ഭവതികൾ പരദൈവങ്ങൾ പൊയ്യല്ല പ്രാസാം." രാഷ്ട്രീയസേവനത്തിലാണെങ്കിൽ സ്ത്രീകൾ പദാൽ പദം അതിലും മുന്നോട്ടു കയറിവരികയാണ്. അതിനു ചുററും ദൃഢമായി ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രാകാരത്തിൽ അവിടവിടെ രന്ധ്രങ്ങളുണ്ടാക്കി അകത്തു കടന്ന് ഓരോരോ സ്ഥാപനങ്ങൾ കൈവശപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങി. പല ചുമതലപ്പെട്ട ഉദ്യോഗങ്ങളും പ്രതിനിധിസഭകളിലെ അംഗിത്വവും ഇന്നു നമ്മുടെ സഹോദരിമാർ പ്രശസ്തമായ രീതിയിൽ വഹിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. എത്രയും ചുമതലയും ഗൗരവവുമുള്ള അക്ഷദർശകസ്ഥാനം വാക്സാമർത്ഥ്യവും സൂക്ഷ്മമായ ഗ്രഹണശക്തിയും വേണ്ടതായ അഭിഭാഷകവൃത്തി ലോകജ്ഞാനം നിയമജ്ഞാനം വാഗ്മിത്വം എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും പ്രായോഗികദൃഷ്ടി മുതലായവ അവശ്യം വേണ്ടതായ ഭരണനിയമസമിതികളിലെ അംഗിത്വം മുതലായവ ഇവർ സമ്പാദിച്ചുകഴിഞ്ഞു. രാജ്യഭരണവും ഇല്ലെന്നില്ല. ഗൃഹങ്ങളുടേയോ അവരോധങ്ങളുടേയോ ഉള്ളിലിരുന്നു ക്ഷമ, സഹനശക്തി, സ്വാശ്രയബുദ്ധി, അനുസരണം, അനഹങ്കാരം മുതലായി ലോകവ്യാപാരത്തിൽ സദാ ഉപയുക്തങ്ങളായ ഗുണങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചുംകൊണ്ടാണ് ഇന്നിവർ ലോകരംഗത്തിൽ ഇറങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്.

സ്ത്രീകളുടെ ഉൽകൎഷപ്രാപ്തിക്കായി ഇന്നു ലോകത്തിൽ സ്ത്രീകളുടെ നേതൃത്വത്തിൽ പല നവീനപ്രസ്ഥാനങ്ങളും ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവക്ക് ആലോചിക്കുന്നതിനും ആലോചനയെ രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിനും അതിനെ പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുവാനും പ്രാപ്തിയുണ്ടെന്ന് അവർ തെളിയിച്ചു കഴിഞ്ഞു. സ്ത്രീകൾക്കു പ്രത്യേകം സൎവ്വകലാശാലയും ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങി. സൎവ്വലോകവ്യാപ്തിയുള്ള ഒരു യുവതിജനസംഘവും ഇന്നുണ്ട്. പലവിധത്തിലും അവൎക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള സങ്കടനഷ്ടത്തെ പരിഹരിക്കുന്നതിന് അവർ പ്രയത്നം ചെയ്തുവരുന്നു.

വിശിഷ്ടകലകളിൽ സ്ത്രീകളുടെ ഇന്നത്തെ നില എന്താണെന്നു നോക്കുക. സാഹിത്യശാലയത്തിൽ എത്രയോ സ്ത്രീകൾ ഇന്നു വിജയപൂൎവ്വം പരിശ്രമം ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീസാഹിത്യത്തിനു മാധുൎയ്യവും ആസ്വാദ്യതയും പ്രത്യേകമുണ്ട്. സ്ത്രീഹൃദയം അധികവും വികാരാത്മകമാകകൊണ്ട് മനുഷ്യനു ഹൃദയാകൎഷകങ്ങളായ മൃദുലവികാരവിശേഷങ്ങളെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നതിനും ചിത്രീകരിക്കുന്നതിനും അവൎക്കു പ്രത്യേക വാസനയുണ്ട്. സ്ത്രീകൾ എഴുതുന്ന ആഖ്യായികകളും മററും അധികം രസാവഹങ്ങളും അനുഭവസിദ്ധങ്ങളുമായിക്കാണുന്നതു് ഈ കാരണംകൊണ്ടാണു്. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ മൃദുലവശത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിന് ഇവൎക്കു് അധികം വൈഭവമുണ്ട്. ഇന്നു ലോകത്തിൽ എവിടെയും—ഭാരതത്തിലും കേരളത്തിലുംതന്നെ—കവയിത്രികളും ആഖ്യായികാകൎത്രികളുമായി എത്രയോ വനിതാരത്നങ്ങൾ ശോഭിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ വിഷയത്തിൽ അവരുടെ തൂലികയ്ക്കു പ്രത്യേക ശക്തിയുണ്ട്. സംഗീത-

ത്തിലും ചിത്രക്രിയയിലും ഇതുപോലെതന്നെയാണ്. അവരുടെ ശബ്ദംതന്നെ പുരുഷന്മാരെ അപേക്ഷിച്ച് മൃദുലവും മധുരവുമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു സംഗീതവിഷയത്തിൽ അവർ അദ്വിതീയകളാണ്. സ്ത്രീകൾ തന്നെ പ്രകൃതി വരച്ചിട്ടുള്ള വിശിഷ്ട ചിത്രങ്ങളാണ്. അവൎക്കു പുരുഷന്മാരെ അതിശയിക്കുന്നതായ സൗന്ദൎയ്യബോധവും ഉണ്ടെന്നുള്ളതിനു തൎക്കമില്ല. നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ സ്ത്രീകളുടെയിടയിലും ചിത്രലേഖകൾ ഒട്ടും കുറവല്ല. കലാവിദ്യകളുടെ അധിഷ്ഠാനദേവതതന്നെ ഒരു സ്ത്രീയാണല്ലൊ.

ഇങ്ങനെ ഇനിയും പലതും സ്ത്രീകളെ സംബന്ധിച്ചു പറവാനുണ്ടു്. വിസ്തരഭയംകൊണ്ടു് അതിനിപ്പോൾ തുനിയുന്നില്ല. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ സ്ത്രീകൾ ഇന്നു പ്രകൃതി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതും ഇതുവരെ അവരിൽനിന്നും മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നതുമായ സ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കാൻ ഉദ്യമിച്ചുവരികയാണ്. ഒരിക്കൽ അവരോധങ്ങളുടെ ഉള്ളിലും, അസ്വതന്ത്രതയുടെ നടുവിലും, മൂടുപടത്തിന്റെ മറയിലും, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പിറകിലും, മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിന്റെ പാൎശ്വഭാഗത്തിലും, അടുപ്പിന്റെ ചുവട്ടിലും, ദാസ്യവൃത്തിയുടെ സമീപത്തും കിടന്നു കഷ്ടപ്പെട്ടുവന്ന സഹോദരിമാർ ഒരു സുദീൎഘമായ ശിക്ഷാകാലം കഴിഞ്ഞു് ഇന്നിതാ ഉൽബുദ്ധമായ സ്ത്രീത്വബോധത്തോടും വിദ്യാഭ്യാസജന്യങ്ങളായ ആത്മാഭിമാനം നവീനാദൎശങ്ങൾ വിശാലമായ ലോകാവലോകനം ബുദ്ധിവൈഭവം ഇവയോടുംകൂടി മേഘവിനിൎമ്മുക്തനായ പൂൎണ്ണചന്ദ്രനെപ്പോലെ ലോകരംഗത്തെ പ്രകാശിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ വിവി

ധപ്രദേശങ്ങളേയും അവർ അവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടും, നാനാമുഖങ്ങളായ നിസ്സ്വാൎത്ഥസേവനംകൊണ്ടും ജാജ്വല്യമാനങ്ങളാക്കി വരികയാണു്. ഇന്നു സ്ത്രീകൾ വേഡ്സ്‌വത്ത് പറയുന്നതുപോലെ അവരുടെ സുധീരമായ യുക്തി, നിയന്ത്രിതമായ മനശ്ശക്തി, സഹനശക്തി, വിവേകം, കരുണ, സാമൎത്ഥ്യം ഇവകൊണ്ടു ലോകത്തെ ഉപദേശിക്കുന്നതിനും ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിനും നയിക്കുന്നതിനും പ്രാപ്തകളായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. സ്ത്രീകൾക്കു ദോഷങ്ങളില്ലെന്നല്ല പറയുന്നതു്. അവ മനുഷ്യസഹജങ്ങളാകകൊണ്ടു് അവരെ മാത്രം കുററപ്പെടുത്തുന്നതു യുക്തമല്ല. അല്പദോഷമുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഗുണങ്ങളുടെ ആധിക്യത്തിൽ മങ്ങിപ്പോകുന്നു. അവൎക്കുള്ള അല്പദോഷങ്ങൾ അവരുടെ വിശിഷ്ടഗുണങ്ങളെ സവിശേഷം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനു മാത്രം ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണു്. ഏതു വൎഗ്ഗത്തിലും ദോഷം മാത്രം കാണുന്ന ദൃഷ്ടിക്കു് കോട്ടമോ, വക്രതയോ ഇല്ലാതെ വരികയില്ല. പുരുഷന്മാർ സ്ത്രീകളെ ദുഷിക്കുന്നതു് കണ്ണാടിഗൃഹത്തിലുള്ളവർ അന്യന്മാരെ കല്ലെറിയുന്നതുപോലെയായേക്കാം. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ ലോകസ്ഥിതി നോക്കുന്നതായാൽ മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിന്റെ ഭിന്നതയല്ല ഒത്തൊരുമിച്ചുള്ള ശ്രമമാണു് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതു്. ഇരുകൂട്ടരും ഈ വാസ്തവം ഗ്രഹിച്ചു പ്രവൎത്തിച്ചുകാണുന്നതു് ആശ്വാസജനകംതന്നെയാണു്. സ്ത്രീകളില്ലാതിരുന്നുവെങ്കിൽ ലോകസ്ഥിതി എന്തായിരിക്കുമായിരുന്നു! അവർ ലോകമാൎഗ്ഗങ്ങളിൽ പുഷ്പം വിരിക്കുന്നു. രോഗശയ്യയെ മൃദുലമാക്കുന്നു. സന്താപത്തിനു ശീതോപചാരം ചെയ്യുന്നു. ദുർഘടങ്ങൾക്കു നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കുന്നു. വിപത്തുകളുടെ

കാർക്കശ്യം കുറയ്ക്കുന്നു. ഗൃഹങ്ങളെ സ്വർഗ്ഗങ്ങളാക്കുന്നു. ജീവിതത്തെ പരിശുദ്ധവും ആസ്വാദ്യവുമാക്കുന്നു. ഇവിടെ ഞാൻ വരച്ച ചിത്രത്തിന്നു പക്ഷേ നിറം കുറച്ചു കൂടിപ്പോയിയെന്ന് ഒരാക്ഷേപം പറയുമായിരിക്കും. എന്നാൽ പരാങ്മുഖമായിരിക്കുന്ന ലോകദൃഷ്ടിയെ ഇങ്ങോട്ടു ആകർഷിക്കുന്നതിന്ന് ഇത്രയും അത്യാവശ്യമാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

താമസ് കാർലൈൽ.

(ജീവചരിത്ര സംക്ഷേപം)

I

പത്തൊമ്പതാം നൂററാണ്ടിലെ യൂറോപ്യൻപരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഗുണദോഷനിരൂപകനും അതിന്റെ ഭൗതികാംശത്തിന്റെ യഥാർത്ഥവ്യാഖ്യാതാവും അക്കാലത്തെ രാഷ്ട്രീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ നിർദ്ദയനായ വിമർശകനും ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിലും ഭാഷാരീതിയിലും ഒരു അനനുകരണീയമാർഗ്ഗം സൃഷ്ടിച്ചയാളും ഗംഭീരനായ ചിന്തകനും ഒരു വിശിഷ്ടനായ തത്വോപദേഷ്ടാവും ദീർഘദർശിയും ത്യാഗശീലനുമായ ഒരു മഹാന്റെ ജീവചരിത്രം സംക്ഷിപ്തമായിരുന്നാലും ഏറക്കുറെ വിജ്ഞാനപ്രദവും രസജനകവും ഉൽകൃഷ്ടവികാരോദ്ദീപകവും ചിന്തോത്തേജകവുമല്ലാതിരിക്കാൻ തരമില്ല.

"ഒക്കിൽ സൽചരിതത്തിൽനിന്നു പരമാം
സാരം ഗ്രഹിക്കാം നമു-
ക്കാക്കം ജന്മമിദംപ്രയത്നമതിനാ-
ലുൽകൃഷ്ടമാക്കാം ഭുവി."

എന്നാണു് ഒരു മഹാകവി തന്നെ പറയുന്നതു്. എമേഴ്സൻ പറയുന്നതുപോലെ:—

മഹാന്മാർ നമ്മുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നും അഹംഭാവതിമിരത്തെ ദൂരീകരിക്കുന്ന അഞ്ജനശലാകകൾ തന്നെയാണു്. മഹൽചരിതം വായിക്കുമ്പോളാണു് നാം നമ്മുടെ നിസ്സാരതയെ യഥാവൽ ഗ്രഹിക്കുന്നതു്. ഇവരുടെ ജീവിതരീതിയും സ്വഭാവമാഹാത്മ്യവും ബുദ്ധിവൈഭവവും നമ്മുടേതിൽനിന്നും ഗുണവിഷയത്തിൽ എത്രയോ കവിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നുവെന്നുള്ള ബോധംതന്നെ നമ്മുടെ അബദ്ധവിചാരങ്ങളെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യുന്നതിനു പര്യാപ്തമായി ഭവിക്കുന്നു. ഇതുകൂടാതെ പ്രത്യക്ഷമായ ലോകജ്ഞാനം, ഗുണദോഷവിവേചനാശക്തി, ചിന്താശക്തി, രസാനുഭൂതി, ഉൽക്കർഷപ്രാപ്തിക്കുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ മുതലായവയും നമുക്കു സിദ്ധിക്കാൻ സംഗതിയുമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് മഹാന്മാരുടെ ജീവചരിത്രപഠനം വ്യക്തികളിൽക്കൂടി പ്രതിഫലിക്കുന്ന കാലദേശാവധിഭേദങ്ങളില്ലാത്ത സന്മാർഗ്ഗപഠനം തന്നെയാണെന്നുവേണം പറവാൻ. നാം ജിജ്ഞാസയോടും ശ്രദ്ധയോടും തുറന്ന മനസ്സോടുംകൂടി മഹച്ചരിത്രം പഠിക്കുന്നതായാൽ നമുക്കു് എന്തുമാത്രം ഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുമെന്നുള്ളതിനു കണക്കില്ല. നാം ഇതിൽ വ്യയംചെയ്യുന്ന ഒരു നിമിഷംപോലും വ്യർത്ഥമായി വരികയില്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണു്.

"പദമനുവിധേയം ച മഹതാം"

എന്ന മഹദ്വാക്യത്തിന്റെ സാരം ഇവിടെ ചിന്തനീയമാണു്.

താമസ് കാർലൈൽ ൧൭൯൫ ഡിസംബർമാസം ൪-ാംനു- സ്കാട്ട്ലണ്ടിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ വടക്കെ അതിർത്തിയോടു തൊട്ടുകിടക്കുന്ന ഡംഫ്രീസ്ഷയറിലുള്ള എക്ലിഫെക്കാൻ എന്ന ചെറുഗ്രാമത്തിൽ ജനിച്ചു. ഈ സ്ഥലത്തിന്നു് അന്നു യാതൊരുവിധമായ പ്രസിദ്ധിയും ഇല്ലായിരുന്നു. ഇവിടെ ഒരു കുടിലിൽ കൽപ്പണിക്കാരനായ ജെയിംസ് കാർലൈലും തന്റെ ഭാര്യയായ മാർഗററ്റ് അയിററ്കെൻ എന്ന മഹതിയും വസിച്ചിരുന്നു. ഇവരിരുവരുടേയും പ്രഥമസന്താനമായിരുന്നു താമസ് കാർലൈൽ. ഇവൎക്കു താമസ്സിനെക്കൂടാതെ വേറെ എട്ടു സന്താനങ്ങൾകൂടി പിന്നീടുണ്ടായി. തന്റെ ജനനസ്ഥലമായ ഈ ഗ്രാമത്തോടു് കാർലൈലിന്നു് ആജീവനാന്തം അതിശയമായ സ്നേഹം ഉണ്ടായിരുന്നു. തലസ്ഥാനമായ ലണ്ടനിൽ താമസമായിരുന്ന കാലത്തും താമസ്സു് വല്ല അസ്വാസ്ഥ്യവും നേരിടുന്ന അവസരങ്ങളിലൊക്കെയും "ഞനൻഡെയിലി"ൽ ചെന്നു പ്രശാന്തചിത്തനായി സുഖവാസം ചെയ്യാറുണ്ടു്. കാർലൈലിന്റെ നാമം ഇന്നും ഈ സ്ഥലത്തോടു ദൃഢമായി ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ജെയിംസ് കാർലൈൽ നല്ല സ്വഭാവഗുണവും അസാമാന്യമായ വാഗ്വൈഭവവും ഈശ്വരഭക്തിയും ഉള്ള ഒരു മനുഷ്യനായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ യഥാൎത്ഥവിലയും അദ്ദേഹം വേണ്ടവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. തന്നിമിത്തം തന്റെ ബുദ്ധിമാനായ പുത്രനു കഴി

യുന്നതും ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം നൽകണമെന്ന് അദ്ദേഹം തീർച്ചയാക്കി. മാതാവും ദൈവവിശ്വാസവും പുത്രവാത്സല്യവുമുള്ള ഒരു സ്ത്രീയായിരുന്നതിനാൽ താമസ്സിന്റെ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ ഉൽക്കർഷപ്രാപ്തിക്കനുകൂലമായ ഒരു പരിതഃസ്ഥിതി ലഭിക്കാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായി. കാർലൈലിന്റെ പ്രാരംഭവിദ്യാഭ്യാസം ആ ഗ്രാമത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രാഥമികപാഠശാലയിൽത്തന്നെയായിരുന്നു. ഇവിടെ കാർലൈൽ തന്റെ ബുദ്ധിശക്തികൊണ്ട് സബ്രഹ്മചാരികളെ എല്ലാവരേയും അതിശയിച്ചിരുന്നു. പത്താമത്തെ വയസ്സിൽ ഇവിടത്തെ അദ്ധ്യയനം കഴിഞ്ഞു് അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന 'ആനാൻ' എന്ന സ്ഥലത്തെ അല്പം ഉയർന്ന തരം വിദ്യാലയത്തിൽ ചെന്നു ചേർന്നു. നാലു വർഷം പഠിച്ചതിന്റെ ശേഷം കാർലൈൽ ഇവിടം വിട്ടു എഡിൻബറോ സർവ്വകലാശാലയിൽ പ്രവേശിച്ചു. എഡിൻബറോ സർവ്വകലാശാല തന്റെ വാസസ്ഥലത്തുനിന്നും നൂറു മൈൽ ദൂരത്താണു് സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നതു്. നാലഞ്ചുദിവസത്തെ നടപ്പുകൊണ്ടു് കാർലൈൽ എത്താനും ചങ്ങാതിമാരോടുകൂടി അവിടെച്ചെന്നു് ഒരു കുടിൽ എടുത്തു താമസിച്ചു. ഗൃഹത്തിൽനിന്നും മാതാപിതാക്കന്മാർ പതിവായി അയച്ചുകൊടുത്തിരുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കൊണ്ടു് ഉപജീവിച്ചുവന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ജീവിതം ബാലനായ കാർലൈലിൽ പൗരുഷത്തേയും സ്വാശ്രയശീലത്തേയും ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നതിനു സഹായിച്ചു.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിശക്തി ആദ്യമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു് ഗണിതശാസ്ത്രത്തിലായിരുന്നു. ഇതിൽ അദ്ദേഹം എഡിൻബറോ സർവ്വകലാശാലയിൽ അനന്യ

സാധാരണമായ വിജയം പ്രാപിച്ചു. അന്നത്തെ സാഹിത്യഭാഷകളായിരുന്ന ലാററിൻ, ഗ്രീക്ക് മുതലായവയിൽ അക്കാലത്തു കലാശാലാപണ്ഡിതന്മാരിൽ നിന്നും പറയത്തക്ക സഹായം ഒന്നും ലഭിച്ചില്ല. എങ്കിലും കാർലൈൽ സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടും സബ്രഹ്മചാരികളുമായുള്ള സംഭാഷണം മൂലവും തനിക്ക് ഈ വിഷയത്തിലുണ്ടായിരുന്ന വാസനയേയും അഭിരുചിയേയും പോഷിപ്പിച്ചുവന്നു. എഡിൻബറോ സർവ്വകലാശാല താമസ്സിനു യോജിച്ച ഒന്നായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാഭാവികമായ ബുദ്ധിവൈഭവത്തിനു മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നും ജന്മനാ സിദ്ധിച്ച മററു ഗുണങ്ങൾക്കും ഇവിടെ അവശ്യം വേണ്ടതായ വികാസം സിദ്ധിച്ചു. ഇവിടെവച്ചുതന്നെ പിൻകാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിൽ പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ച വാഗ്വിലാസവും ഏറക്കുറെ പ്രകാശിച്ചുതുടങ്ങി. അന്യന്മാരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഇദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന സാമർത്ഥ്യവും അദ്ദേഹം ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നപ്പോൾത്തന്നെ അവ്യക്തമായിട്ടെങ്കിലും കണ്ടുതുടങ്ങി. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സർവ്വകലാശാലാജീവിതം ഒരുവിധത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൌരുഷത്തിനും സ്വാശ്രയസിദ്ധിക്കും ഹാനികരമായി ഭവിച്ചില്ല. ഇവിടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതരീതിയും ഏററവും ആഡംബരരഹിതവും ലഘുവുമായിരുന്നു. "വിനീതജീവിതവും വിശിഷ്ടചിന്തയു"മായിരുന്നു എന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതാദർശം. ഇവിടെ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രധാന ഭക്ഷണം ഓട്ട്സ്ധാന്യമാവും പാലും മാത്രമായിരുന്നു. ഇതുതന്നെയായിരുന്നു മരണംവരെയും അദ്ദേഹത്തിനു നിത്യവും ഹൃദ്യവുമായ ഭക്ഷണം. ആദ്യവർഷത്തെ സർവ്വകലാശാലാജീവിതത്തി

നുശേഷം പത്തൊമ്പതാമത്തെ വയസ്സിൽ കാർലൈൽ ഈ വിദ്യാലയത്തോടു യാത്ര പറഞ്ഞു. പിന്നീട് പത്തുപന്ത്രണ്ടുകൊല്ലം മററു സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ പതിവനുസരിച്ച് പല തൊഴിലുകളും ഓരോന്നായി പരീക്ഷിച്ചുനോക്കി. വൈദികവൃത്തി സ്വീകരിക്കണമെന്നായിരുന്നു മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ താല്പര്യം. അതിലേയ്ക്കുള്ള ഒരുക്കമായി ൧൮൧൪-ൽ അദ്ദേഹം അദ്ധ്യാപകവൃത്തി കൈക്കൊണ്ടു. ആദ്യം "അനാൻ" എന്ന സ്ഥലത്തെ വിദ്യാലയത്തിലും, പിന്നീട് "കിൽക്കാൻഡി"യിലൊരു വിദ്യാലയത്തിലും ഗണിതശാസ്ത്രം അഭ്യസിപ്പിച്ചു.

എന്നാൽ കാർലൈലിന് അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയോടുള്ള വിരക്തിയേയും അതൃപ്തിയേയും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിന് അധികം താമസം വേണ്ടിവന്നില്ല. ഇതിൽ പിന്നെ കുറച്ചുകാലം നിയമപഠനം പരീക്ഷിച്ചുനോക്കി. അതിലും ഇദ്ദേഹത്തിനു നല്ല തൃപ്തിയുണ്ടായില്ല. അഭിരുചിയും ആ വഴിക്കല്ല ചാഞ്ഞിരുന്നത്. പിന്നീട് ഉപജീവനമാർഗ്ഗമായി ഏതാനും ബാലന്മാരെ ഗൃഹത്തിൽ വച്ചു പഠിപ്പിച്ചുവന്നു. ഇതിലും വിരക്തിയാണുണ്ടായത്. മനുഷ്യനിൽ ലയിച്ചുകിടക്കുന്ന സഹജമായ വാസന അത്ര എളുപ്പം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുക പതിവില്ല. അതിനെ ഉണർത്തുന്നതിന് പല ദുർഘടങ്ങളുടേയും സംഘട്ടനം ആവശ്യമാണ്. ഉദാഹരണമായി ഷേക്സ്പിയരുടെ ജീവിതം തന്നെ നോക്കുക. കാർലൈലിന്റെ സഹജവാസന വെളിപ്പെടുന്നതിന് ഇനിയും കാലമായിരുന്നില്ല.

ഇക്കാലത്തു കാർലൈലിനു് ഒരു സുഹൃത്തിനെ ലഭിക്കാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായി. അതു് എഡ്വേർഡ് ഇർവിങ്ങ് എന്ന പ്രസിദ്ധമതപ്രാസംഗികനായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം കാർലൈലിന്റെ സ്വദേശിയും തന്നെക്കാൾ അഞ്ചുവയസ്സു പ്രായംകൂടുതലുള്ള ഒരാളുമായിരുന്നു. ക്ലേശങ്ങളിൽ കിടന്നു കുഴങ്ങുമ്പോൾ പലപ്പോഴും നാം വിചാരിക്കാത്ത സ്ഥലത്തുനിന്നും സഹായം ലഭിക്കുന്നതു് അത്ര അസാധാരണമല്ല.

ഇദ്ദേഹം കാർലൈലിന്റെ ജീവിതത്തെ രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിൽ പ്രയുക്തന്മാരായിരുന്ന ചുരുക്കം ചിലരിൽ ഒരുവനായിരുന്നു. ഇർവിങ്ങ് കിർക്കാൽഡിയിൽ കാർലൈലിന്റെ ഉപസ്ഥിരസഖാവായിരുന്നു. പാരായണത്തിനായി പല പുസ്തകങ്ങളും ഇദ്ദേഹം കാർലൈലിനു പതിവായി കൊടുത്തുവന്നു. ദിവസവും ഒന്നിച്ചു് നഗരപരിസരങ്ങളിൽ സവാരിപോകുന്നതും പതിവായിരുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ ഇവർ തങ്ങളിൽ വലിയ കൂട്ടുകെട്ടായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തോടുകൂടിയുള്ള സഞ്ചാരവും നർമ്മസല്ലാപവും സഹവാസവും കാർലൈലിന്റെ ചിന്താപ്രരോഹങ്ങളെ പോഷിപ്പിക്കയും നിരീക്ഷണശക്തിയെ ഉത്തേജിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നതിനു പര്യാപ്തങ്ങളായി ഭവിച്ചു. ഇതൊക്കെയും കാർലൈൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ "സ്മരണകൾ" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ൧൮൨൨-ൽ കാർലൈൽ ഇർവിങ്ങിന്റെ ശുപാർശപ്രകാരം ബുള്ളർകുടുംബത്തിൽ ഒരു ഉപാദ്ധ്യായനായി പ്രവേശിച്ചു. ചാർൾസ് ബുള്ളർ എന്ന യുവാവു് ഒരു ബുദ്ധിമാനും സൽസ്വഭാവിയും ആയിരുന്നു. സഹോദരൻ ആർത്തർബുള്ളരും

കൂടി അഭ്യസിച്ചുവന്നു. രണ്ടുകൊല്ലത്തോളംകാലം കാർലൈൽ ഈ യുവാവിന്റെ ഗൃഹോപാദ്ധ്യായനായിരുന്നു. എന്നാൽ നിർഭാഗ്യവശാൽ ഈ യുവാവു് അകാലചരമം പ്രാപിക്കുന്നതിനിടയായി. എങ്കിലും പിന്നീട്ടു് ഈ കുടുംബക്കാർ കാർലൈലിന്റെ ഉററസഹായികളായിത്തന്നെയിരുന്നു. ഇവിടെനിന്നും പലപ്പോഴും സ്വല്പമായ ധനസഹായം ലഭിച്ചതുകൂടാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനു വേണ്ട സൗകര്യങ്ങളും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ധനസഹായമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ താമസ്സിന്റെ സഹോദരനായ ജാൺ വൈദ്യം അഭ്യസിക്കയോ, അലക്സാണ്ടർ കൃഷി ചെയ്കയോ ചെയ്കയില്ലായിരുന്നു. ൧൮൨൧-ൽ ഇർവിങ്ങ് ഇദ്ദേഹത്തിനെ ഹാഡിങ്ങ്ടൻ എന്ന ദിക്കിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകയും അവിടെ പിന്നീടു തന്റെ സഹധർമ്മിണിയായിത്തീർന്ന ജയിൻബയിലി വെൽഷ എന്ന യുവതിയുമായിട്ടു് പരിചയപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഇർവിങ്ങിന്റെ ആർജ്ജവബുദ്ധിയും ഭൂതദയയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉത്സാഹശീലവും പ്രസന്നവദനവും മററു ഗുണങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ കാർലൈലിനു് അനുരൂപനായ ഒരു സഖാവാക്കിത്തീർത്തു. ഇദ്ദേഹത്തിനു കാർലൈലിന്റെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവം മനസ്സിലായിരുന്നു. ഇതു മററാക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കാര്യമാണു്. ഇക്കാലത്തൊക്കെയും കാർലൈൽ ഒരു സുസ്ഥിരജീവിതമാർഗ്ഗവും അവലംബിക്കാതെ സുവിസ്തൃതമായ ഒരു തത്വാന്വേഷണപരിധിയിൽ വ്യാപരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ കാർലൈലിന്റെ ജീവിതം ഡാക്ടർ സാമുവൽ ജാൺസന്റെ സ്ഥിതിയോടു് ഏറക്കുറെ ഉപമിക്കാം. ഈ ദുർഘടാവസ്ഥയിൽ ഇർവിങ്ങ്

അദ്ദേഹത്തിന് ഒരുററ ബന്ധുവായിരുന്നു. കാർലൈലിൻെറ മനസ്സിൽ ഉത്സാഹത്തെ ഉജ്വലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മറെറാരു സംഗതി തന്നോട് കുടുംബാംഗങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന സൗഹാർദ്ദവും വിശ്വാസവും തനിക്കു ഗൃഹത്തിൽ സദാ ലഭിച്ചിരുന്ന ഹാർദ്ദമായ സ്വാഗതവുമായിരുന്നു. താമസ്സ് ഇപ്പോൾ സ്വല്പം അസ്ഥിരനായി തോന്നാമെങ്കിലും ഒരിക്കൽ ഒരു പ്രസിദ്ധനായിത്തീരുമെന്ന് അവർക്കെല്ലാവർക്കും നല്ല വിശ്വാസം ഉണ്ടായിരുന്നു. കാർലൈലിൻെറ കുടുംബം ൧൮൧൫-ൽ മെയിൽഹിൽ എന്ന സ്ഥലത്തേയ്ക്കും ൧൮൨൬-ൽ സ്കാട്ട്സ്ബ്രിംഗ് എന്ന സ്ഥലത്തേയ്ക്കും മാറിത്താമസിച്ചിരുന്നു. കാർലൈലിന് ഈ രണ്ടു സ്ഥലങ്ങളിലും വാസസൗകര്യവും ഹൃദ്യഭക്ഷണവും നിർവ്യാജമായ സ്നേഹവും മനസ്സമാധാനവും സ്വൈരതയും ലഭിക്കാതിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഈവിധ ജീവിതം ഏറെക്കുറെ അവസാനിക്കാറായിരുന്നു. ഇനി ഇവിടെ ജീവിതത്തിൻെറ ഒരു പുതിയ ഘട്ടം ആരംഭിക്കുന്നു. "ജയിൻബയിലി വെൽഷ്" ഒരു കുലീനയായ യുവതിയായിരുന്നു. ഇവരുടെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യവും, പ്രസന്നതയും, ആകർഷണീയമായ സ്വഭാവഗുണവും ഏതു സദസ്സിലും സദാ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഹാഡിങ്ടണ്ണിലെ സ്ത്രീലോകത്തിൽ ഈ മഹതിക്ക് ഒരു മാന്യസ്ഥാനം സിദ്ധിച്ചിരുന്നു. ഇർവ്വിങ്ങും ഈ വനിതയും തമ്മിൽ അനുരാഗം വർദ്ധിച്ചുവന്നു. എന്നാൽ സംഗതിവശാൽ ഇവർ തമ്മിൽ വിവാഹം സാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ല. ഈ യുവതിയുടെ ബുദ്ധിവൈഭവവും സൗന്ദര്യവും കാർലൈലിനെ ആകർഷിക്കുന്നതിന് അധികം താമസം വേണ്ടിവന്നില്ല. ഇരുവർക്കും തുല്യഗുണങ്ങൾ

ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ മഹതി അത്ര എളുപ്പത്തിൽ വശപ്പെടുന്നതായി കാണപ്പെട്ടില്ല. എന്തെങ്കിലും ൧൮൨൬-ൽ കാർലൈലിനെ വരനായി സ്വീകരിക്കാമെന്ന് ഇവർ സമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ പല കാരണങ്ങൾകൊണ്ടും വിവാഹത്തിനു പിന്നേയും അല്പം താമസം വേണ്ടിവന്നു. അവരുടെ ജീവിതരീതിയിലുണ്ടായിരുന്ന ഭിന്നതയാണ് ഇതിനുണ്ടായ പ്രധാന കാരണം. കാർലൈലിന്റെ ജീവിതംതന്നെ ഒരു സ്ഥിരതയില്ലാത്ത മട്ടിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാരംഭങ്ങളും ഒട്ടും പ്രായോഗികങ്ങളായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം തനിക്കു ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനു നിർബാധമായി വേണ്ട ഗ്രന്ഥപാരായണം ചെയ്യുന്നതിനു സൗകര്യമുള്ളതായ ഒരു വിജനസ്ഥലത്തിൽ വസിക്കണമെന്നായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാവിനെപ്പോലെ സഹധർമ്മിണിയും ഗൃഹകൃത്യങ്ങൾതന്നെ ചെയ്യണമെന്നായിരുന്നു താല്പര്യം. എന്നാൽ ജയിൻ വെൽഷിന്റെ സ്വഭാവവും അവർ ശീലിച്ചിരുന്ന ജീവിതരീതിയും കാർലൈൽകുടുംബത്തിന്റേതിൽനിന്നും വളരെ വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടിരുന്നു. ജെയിൻവെൽഷ് കാർലൈലിന്റെ ബുദ്ധിവൈഭവത്തെ ബഹുമാനിക്കയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹവാസം കാംക്ഷിക്കയും ചെയ്തുവെങ്കിലും, താൻ ശീലിച്ചുവന്ന സുഖജീവിതത്തേയും, താൻ പ്രാപിച്ചിരുന്ന പൂജ്യമായ സമുദായനിലയേയും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനു നല്ല തൃപ്തിയില്ലായിരുന്നു. അവർ തങ്ങളിലുള്ള പ്രേമവും അക്കാലത്ത് അതിനു തക്കവണ്ണം മൂർച്ഛിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും കാർലൈലിന്റെ അഭിലാഷപൂർത്തി അത്ര വിദൂരമായിരുന്നില്ല. ൧൮൨൬

അക്ടോബറിൽ അവർ തമ്മിലുള്ള വിവാഹം നടന്നു. അന്നു് കാർലൈലിനു് മുപ്പതും, പത്നിക്കു് ഇരുപത്തിഅഞ്ചും വയസ്സു പ്രായമായിരുന്നു. ഇക്കാലത്തിനിടയ്ക്കു് കാർലൈലിന്റെ സ്വഭാവം ഏറെക്കുറെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുതുടങ്ങി.

കാർലൈലിന്റെ ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിലുള്ള അത്യാസക്തിയും, ചിന്താശീലവും, ഇടയ്ക്കിടെയുള്ള അപ്രസന്നതയും, കോപവും, ജിഹ്വയെ ഭരിക്കാനുള്ള അപ്രാപ്തിയും മററും അദ്ദേഹത്തിന്റെ എഴുത്തുകളിൽ പ്രതിബിംബിച്ചു കണ്ടുതുടങ്ങി. മൗനവും ത്യാഗവും മഹൽഗുണങ്ങളായി വരിച്ചിരുന്ന ഒരാളിൽ ഇവ അല്പം അസ്ഥാനത്തിലായി കാണപ്പെട്ടു. ഏതു ജോലിയും ശാന്തമായ മനസ്സോടും അനുക്രമമായ വിധത്തിലും ചെയ്യുകയെന്നുള്ളതു് അദ്ദേഹത്തിനു സാദ്ധ്യമല്ലായിരുന്നു. ഇക്കാലത്തു് കാർലൈൽ ജർമ്മൻസാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുന്നതിലും, അതിനെപ്പററി തനിക്കു ലഭിച്ച അറിവിനെ തന്റെ ദേശക്കാർക്കു വിതരണം ചെയ്യുന്നതിലും ജാഗരൂകനായിരുന്നു. ഇതിനും പുറമെ, അദ്ദേഹം ഫ്രഞ്ചു്, ഇററാലിയൻ ഈ ഭാഷകളിലുള്ള സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളും വായിച്ചു ജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചുവന്നു. എന്നാൽ ജർമ്മൻവിദ്വാന്മാരായ കാൻറ്, ഗീഥി, ഷില്ലർ ഇവരുടെ കൃതികളിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു പ്രത്യേകം അഭിരുചിയുണ്ടായിരുന്നതു്. അദ്ദേഹം ൧൮൨൪-ൽ ഗീഥിയുടെ "വിൽഹെൽമംമീസ്റ്റർ" എന്ന ആഖ്യായികയെ ഇംഗ്ലീഷിൽ ഭാഷപ്പെടുത്തി. അതെത്തുടർന്നു് ഷില്ലരുടെ ജീവചരിത്രം എഴുതിത്തീർത്തു. എന്നാൽ ഇവയ്ക്കു് അക്കാലത്തു വലിയ പ്രചാരം ഒന്നും ഉണ്ടാ

യില്ല. അദ്ദേഹത്തിൻെറ യശസ്സ് സുസ്ഥാപിതമായതിൽപ്പിന്നെ മാത്രമേ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു സുവിസ്തൃതമായ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചുള്ളു. ഈക്കാലത്തെല്ലാം അദ്ദേഹം സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ പരിശ്രമിക്കയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു പരാധീനതകൂടാതെ ജീവിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗം അവലംബിക്കണമെന്നു വലിയ താല്പര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇനിയും ഇതിനായി സോത്സാഹം പ്രവൃത്തിക്കയോ നിരന്തരമായി ക്ലേശിക്കയോ ചെയ്തില്ല.

——]*[——

താമസ് കാർലൈൽ.

II

കാർലൈലിൻെറ വിവാഹാനന്തരജീവിതവും ഒരു മാതൃകാജീവിതമായിരുന്നുവെന്നു പറവാൻ തരമില്ല. വിവാഹം കഴിഞ്ഞു് രണ്ടു കൊല്ലംവരേയും കാർലൈൽ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതുപോലെ ഏകാന്തവാസം സാധിച്ചില്ല. അവർ എഡിൻബറോവിൽത്തന്നെ വസിച്ചിരുന്നു. ഇക്കാലം തനിക്കു വളരെ സുഖമായിരുന്നു എന്നു് കാർലൈൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവിടെ അവരുടെ കുടുംബത്തിലെ പ്രധാന സുഹൃത്തു് കാർലൈലിൻെറ പത്നിയുടെ ഒരു ബന്ധുവും "എഡിൻബറോ റിവ്യൂ" എന്ന പത്രത്തിൻെറ പ്രസാധകനുമായ "ജെഫ്രി" എന്നയാൾ ആയിരുന്നു. "ജെഫ്രി" ഈ ദമ്പതിമാരുടെ പ്രിയസുഹൃത്തായിത്തീന്നതിൽപ്പിന്നെ അദ്ദേഹം ഇവരിരുവരേയും തലസ്ഥാനത്തെ യോഗ്യന്മാരുമായി പരി

ചയപ്പെടുത്തുകയും തന്റെ "റിവ്യൂ" വഴിക്കു ജർമ്മൻ സാഹിത്യകാരന്മാരെപ്പററി കൂടുതൽ അറിവു ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ പരത്തുകയും ചെയ്തു. രണ്ടു വഷംവരെ എഡിൻബറോവിൽ താമസിച്ചതിനു ശേഷം അല്പം വിരക്തി തോന്നി തന്റെ പത്നിയുടെ വകയായ "ക്രെയിഗ്ജൻ വുട്ടാക്ക്" എന്ന സ്ഥലത്തേയ്ക്കു മാറിത്താമസിച്ചു. ഇതു ഡംഫ്രീസിൽനിന്നും ൧൬-മൈൽ ഉള്ളിലും സമുദ്രനിരപ്പിൽനിന്നും ൭൦൦-അടി ഉയരത്തിലും ഉള്ള ഒരു വിജനമായ അന്തപഭൂമിയായിരുന്നു. ഈ വിജനസ്ഥലവാസം കാർലൈലിന് എത്രയും പ്രിയകരമായിരുന്നു. ഇവിടെ അദ്ദേഹം നയിച്ചതായ ആറു കൊല്ലങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ എത്രയും ഫലഭൂയിഷ്ഠവും പരിശ്രമസങ്കീൎണ്ണവുമായിരുന്നു. ഈ വിജനവാസത്തിലാണ് കാർലൈലിന്റെ അസാധാരണബുദ്ധിക്കു പൂൎണ്ണവികാസവും പുഷ്ടിയും സിദ്ധിച്ചതു. ഇവിടെ പത്നി ഗൃഹജോലിയിലും അസുഖത്തിലും ഏകാന്തമായും, പതി വായനയിലും ജ്ഞാനാജ്ജനത്തിലും ഗ്രന്ഥരചനയിലും ആറു കൊല്ലം നയിച്ചു. ഇവിടെ വച്ചാണ് കാർലൈൽ ഗീഥിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിമർശനവും ബേൺസിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഉപന്യാസവും മററും എഴുതിയതു. അദ്ദേഹത്തിന് ഇവിടെ യാതൊരു ശല്യവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഈ സ്ഥലം നമ്മുടെ സാഹിത്യയോഗിക്കു ചേന്നതായിരുന്നുവെങ്കിലും വിജനജീവിതം പത്നിക്കു ദുസ്സഹമായ ക്ലേശമായിരുന്നു. ഇവർ വിദ്യാഭ്യാസവും, ബുദ്ധിസാമൎത്ഥ്യവും, സൗജന്യവുമുള്ള ഒരു സ്ത്രീയായിരുന്നു. എങ്കിലും ഇവിടെ ഒരു ഭൃത്യയെപ്പോലെ വേല ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. എന്നാൽ ക്ലേശമൊക്കെയും ക്ഷമാപൂവ്വം സഹിച്ചുവന്നു. ആറു

വഷ്ലതെ ഈ മട്ടിലുള്ള ജീവിതം അവരുടെ ആരോഗ്യത്തെ ഏറക്കുറെ നശിപ്പിക്കയും ശീലത്തെ അല്പം ഭേദപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ വിധമുള്ള "ക്രെയിഗ്ജൻപുട്ടോക്കിലെ" വിജനവാസത്തിന്റെ പരാർദ്ധ്യഫലം "സാർട്ടാർ റിബാർട്ടസ്" എന്ന കൃതിയായിരുന്നു. കാർലൈലിന്റെ യശസ്സ് ഇതുവരേയും സുസ്ഥാപിതമായിട്ടില്ലായിരുന്നു. ഇതിലെ അഭിപ്രായങ്ങളും ഭാഷാരീതിയും അസാധാരണമായിരുന്നതിനാൽ ഇതിനെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിന് ആരും സമ്മതമുണ്ടായില്ല. അതുകൊണ്ടു് അല്പാല്പമായി "ഫ്രെസസ്സ് മാഗസിൻ" എന്ന മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയാണു ചെയ്തതു്.

ഇതു് അന്നത്തെ ചില സമുദായാചാരങ്ങളെ കഠിനമായി ആക്ഷേപിച്ചിരുന്നു. ൧൮൩൩-ൽ അമേരിക്കയിൽ നിന്നു് എമേഴ്സൺ എന്ന പ്രസിദ്ധ ഗദ്യകാരൻ ഇദ്ദേഹത്തെ സന്ദർശിക്കുന്നതിനായിട്ടു വന്നു. ഇദ്ദേഹം പിന്നീടു് ഉത്തമശിഷ്യനായിത്തീൎന്നു. ഇവിടെ കാർലൈൽ തന്റെ അധികസമയവും "ഫ്രെഞ്ചുവിപ്ലവത്തെ"പ്പററി വായിക്കുന്നതിലാണു് വ്യയംചെയ്തിരുന്നതു്. ഇതേപ്പററി ഒരു ചരിത്രം എഴുതുവാൻ അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. ഇക്കാലത്തൊക്കെയും കാർലൈൽ ഒരു സുസ്ഥിരമായ ഉപജീവനമാൎഗ്ഗം അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എഡിൻബറോ, സെൻറാൻഡ്രൂസ് ഈ സർവ്വകലാശാലകളിൽ പ്രാസംഗികസ്ഥാനം, ചില പത്രങ്ങളുടെ പ്രസാധകത്വം ഇവ ലഭിക്കാൻ താല്പൎയ്യമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ ആഗ്രഹങ്ങൾ ഒന്നും ഫലിച്ചില്ല. ഇവയിൽ ചിലതിന് ഇദ്ദേഹത്തിനു യോഗ്യത മതിയായിരുന്നില്ല. ചിലതിനു തക്ക-

തായ ആനുകൂല്യം ഇല്ലാതേയും ഇരുന്നു. ഇതൊക്കെയും നിമിത്തം ഇദ്ദേഹം സ്കാട്ട്ലണ്ടിനെ ഉപേക്ഷിച്ചുംവച്ചു് ലണ്ടനിൽ ചെന്നു ശ്രമം ചെയ്യുവാൻ തീൎച്ചയാക്കി. ൧൮൩൪-ൽ ചെത്സിയിൽ 'ചെയിൽറൊ' എന്ന ഒരു വീടു് എടുക്കയും അന്ത്യപൎയ്യന്തമുള്ള സ്വഭൂമിയിലെ ആശ്രമത്തെ ഉപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തു.

ഈ സ്ഥലം ഇന്നും സുരക്ഷിതമായിരിക്കുന്നതു കാണാം. ഇവിടെ ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ ഒരു പ്രതിമയും കാണ്മാനുണ്ടു്. ഈ ഗൃഹത്തിലാണു് കാർലൈൽ തൻെറ ആയുഷ്കാലത്തിൻെറ ഒടുവിലത്തെ ൪൭-കൊല്ലവും നയിച്ചിട്ടുള്ളതു്. തന്നിമിത്തം ഇദ്ദേഹത്തിനു് 'ചെത്സിയിലെ ഋഷി' എന്നുള്ള സുപ്രസിദ്ധ നാമവും ലഭിച്ചു. ഇവിടെ ഒരു മുറിയിൽവെച്ചാണു്, പുറത്തുനിന്നും ഉള്ള അല്പം ചില ശല്യങ്ങളെ വകവയ്ക്കാതെയും ഉള്ളിലുള്ള അസംതൃപ്തിയേയും ഇച്ഛാഭംഗത്തേയും വിഗണിച്ചും കാർലൈൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ സുപ്രസിദ്ധമായ ചരിത്രത്രിതയത്തെ രചിച്ചതു്. ലണ്ടനിലെ താമസത്തിൻെറ ആദ്യകാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിനു് ആശയ്ക്കൊന്നും വഴിയില്ലായിരുന്നു. ൧൮൪൪-ൻെറ അവസാനംവരെ അദ്ദേഹത്തിനു വലിയ ആദായവും ഒന്നുംതന്നെ ലഭിച്ചില്ല. എന്നാൽ ഈ ദുരവസ്ഥയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു ആശ്വാസം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു് തൻെറ ബുദ്ധിവൈഭവത്തെപ്പററി പൂൎണ്ണമായ വിശ്വാസവും അതിനെ യഥാവൽ വിലമതിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രാപ്തിയും ഉള്ളതായ ഒരു സഖി തൻെറ പാർശ്വത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം ഒരു സമാധാനത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം അല്പം ദാരിദ്ര്യത്തിലും കഷ്ടതയിലും

ഇരുന്നു നിരന്തരമായി വേലചെയ്തു് ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവം എന്ന ചരിത്രഗ്രന്ഥം എഴുതുവാൻ തുടങ്ങി. ഇതിലെ പ്രധാന പ്രവൎത്തകന്മാരേയും പ്രസിദ്ധ സംഭവങ്ങളേയും അദ്ദേഹം തന്റെ അനതിശയനീയങ്ങളായ തൂലികാരേഖകൾകൊണ്ടു് എത്രയും വിശദമായി ചിത്രീകരിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് അതു വായിക്കുന്നവൎക്കറിയാം. "ഈ ഗ്രന്ഥം ചരിത്രമോ, ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയോ, മുമ്പൊരിക്കലും എഴുതപ്പെടാത്ത ഒരു പ്രത്യേക രീതിയിലാണു് എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നു്" ഒരു വിമൎശകൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സാഹിത്യനിയമങ്ങളേയും നടപടികളേയും വ്യാകരണസൂത്രങ്ങളെത്തന്നെയും അദ്ദേഹം ഇവിടെ തൃണവൽക്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ പുസ്തകം പുറത്താകുന്നതിനുമുമ്പു് നിർഭാഗ്യവശാൽ ൧൮൩൫-ൽ ഒരു ആപത്തു് സംഭവിച്ചു. ഒന്നാംപുസ്തകത്തിന്റെ കൈയെഴുത്തുപ്രതി ജാൺസ്റ്റ്യൂവാർട്ടു് മില്ലിനു നോക്കാൻ കൊടുത്തിരുന്നതു് എങ്ങനെയോ തീപിടിച്ചു നശിച്ചുപോയി. കാർലൈലിനു് അനല്പമായ നിരാശ ഉണ്ടായെങ്കിലും അതിനെ പുറത്തു കാണിക്കാതെ പിന്നെയും സധൈര്യം എഴുതുവാൻ തുടങ്ങി. കിംബഹുനാ ൧൮൩൭-ന്റെ ആരംഭത്തിൽ യേനകേന പ്രകാരേണ ഒരു പുതിയ പ്രതി എഴുതിത്തീൎത്തു. ചരിത്രനിൎമ്മാണവിഷയത്തിൽ ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരു നവീന പ്രസ്ഥാനത്തെയാണു സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. ഇതുകൂടാതെ ഈ ഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ അഭ്യുദയാരംഭഘട്ടത്തെക്കൂടി ലക്ഷ്യീകരിച്ചിരുന്നു. അന്നത്തെ പ്രധാന സാഹിത്യകാരന്മാർ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു് വിവൃതഹസ്തത്തോടെ സ്വാഗതം നൽകി. അതു പദാൽപ്പദം സാമാന്യജനങ്ങളുടെ പ്രീതിബഹു

മാനാദികൾക്കു പാത്രീഭവിക്കയും ചെയ്തു. ഇതോടു കൂടി സാഹിത്യകാരന്മാരുടെയിടയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു സ്വാധീനമായ ഒരു മാന്യസ്ഥാനം ലഭിച്ചു. ഇരുവരുടേയും ഉപജീവനമാർഗ്ഗത്തിനു വേണ്ടി മേലാൽ ക്ലേശിക്കേണ്ട ആവശ്യവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന് അനേകം യോഗ്യന്മാരായ സുഹൃത്തുക്കളേയും ലഭിച്ചു. മിസ്റ്റർ ഹാറിയററ ബയറിങ്ങും പത്നിയും കൂടാതെ സ്റ്റെർലിങ്ങ്, റസ്കിൻ, ടെന്നിസൺ, ഫ്രൗഡ് എന്നിവരും നിത്യസ്നേഹിതന്മാരായിത്തീർന്നു. ഇങ്ങനെ എല്ലാം ഇരുന്നിട്ടും ലണ്ടനിലെ വാസം കാർലൈലിനു പല അസുഖങ്ങൾക്കും പ്രജാഗരത്തിനും ഇടയായിത്തീർന്നു. ഇതിൽപ്പിന്നെ മൂന്നുനാലു കൊല്ലംകൊണ്ട് "ജർമ്മൻസാഹിത്യം", "സാഹിത്യചരിത്രം", "ആധുനികയൂറോപ്പിലെ വിപ്ലവങ്ങൾ", "വീരന്മാരും വീരപുരുഷാരാധനയും", "ഭൂതവും വർത്തമാനവും" എന്നിങ്ങനെ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും അദ്ദേഹം എഴുതിത്തീർത്തു.

ഏഴു വർഷത്തെ നിരന്തരമായ ശ്രമത്തിൻെറ ഫലമായി 1845-ൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രധാന കൃതിയായ "ക്രാംവെൽ" എന്ന ചരിത്രഗ്രന്ഥവും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇതും സാധാരണരീതി വിട്ട് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ചരിത്രഗ്രന്ഥമാണ്. ഫ്രെഞ്ചുവിപ്ലവത്തെ എത്രയും ഹൃദയാകർഷകമാകുംവണ്ണം ചിത്രീകരിച്ച ആ തൂലികയുടെ നിശിതത്വവും ചാതുരിയും ക്രാംവെലിന്റെ അന്യാദൃശമായ ചിത്രലേഖനത്തിലും വ്യാപരിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാവുന്നതാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥം കാർലൈലിൻെറ ചരിത്രനിർമ്മാണരീതിക്ക് അത്യുത്തമമായ ഒരു

ദ്ദേഷ്ടാന്തവുമാകുന്നു. പുസ്തകത്തിൻെറ ഓരോ ഏടിലും കാർലൈലിനു സഹജമായിരുന്ന അസത്യവിദ്വേഷം, കാപട്യത്തോടുള്ള വെറുപ്പ്, വെറും നാട്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പുച്ഛം, അർത്ഥശൂന്യങ്ങളായ രാഷ്ട്രീയപ്രമാണങ്ങളേയും സ്ഥാപനങ്ങളേയും കുറിച്ചുള്ള ആക്ഷേപം ഇവയെല്ലാം തെളിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നതായി കാണാം. ഏഴു വർഷം നിരന്തരം പരിശ്രമിച്ചു എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആരോഗ്യത്തിനു വലിയ ഹാനി തട്ടിയതായി കണ്ടില്ല. നഗരവാസംകൊണ്ടു വരാവുന്ന ആരോഗ്യക്ഷയം അദ്ദേഹം അനുപദ്രവാസംകൊണ്ടു സമ്പാദിച്ച ദേഹബലത്തിനാൽ തടുക്കപ്പെട്ടു എന്നു വേണം പറവാൻ. പിന്നെയും അദ്ദേഹം സംതൃപ്തനായിരുന്നില്ല. കാലം ചെല്ലുന്തോറും അദ്ദേഹത്തിനു് അക്കാലത്തെ രാഷ്ട്രീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളോടുള്ള വെറുപ്പു വർദ്ധിച്ചുവന്നു. അതിനെ പ്രകാശിപ്പിക്കാതെ ഇരുന്നുമില്ല. കാർലൈലിൻെറ "ക്രാംവെൽ" തന്നെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്വഭാവത്തിൻേറയും ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളുടേയും ഒരു ശരിയായ പ്രതിബിംബമായി ഗണിക്കാവുന്നതാണു്.

൧൮൫൦-ൽ അദ്ദേഹം "അന്ത്യകാലവൃത്തം" എന്ന പേരോടുകൂടിയ ഒരു ഗ്രന്ഥം എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇതിൽ അദ്ദേഹം ചില സ്ഥാപനങ്ങളേയും മിൽ മുതലായ ചില ഉല്പതിഷ്ണുക്കളേയും കഠിനമായി ആക്ഷേപിച്ചിരുന്നു. നീഗ്രോഅടിമകളുടെ മോചനം, കാരാഗൃഹപരിഷ്കാരം, അക്കാലത്തെ തിരഞ്ഞെടുപ്പു്, പ്രസംഗം മുതലായ അന്നത്തെ ചില രാഷ്ട്രീയവിഷയങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തിനു സഹജമായ ഹാസ്യരസത്തോടു

കൂടി ഇതിൽ ആക്ഷേപിച്ചിരുന്നു. ഇവരോടു തന്റെ അഭിപ്രായം തുറന്നു പറയാതെയും ഇരുന്നില്ല. ആക്ഷേപത്തിനു തീരെ അടിസ്ഥാനം ഇല്ലാതിരുന്നില്ല. അല്പം അധികമായി എന്നേയുള്ളു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ആക്ഷേപവ്യാപാരം പ്രായമായതോടുകൂടി വർദ്ധിച്ചു വന്നു. എന്നാൽ ഇടയ്ക്കിടെ നിരാശയും തന്നെ ബാധിക്കാതിരുന്നില്ല. ൧൮൫൧-ൽ കാർലൈൽ തന്റെ പ്രിയസ്നേഹിതനായ ജാൺ സ്റ്റെർലിങ്ങിന്റെ ഒരു ജീവചരിത്രം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇതു് സാഹിത്യശില്പചാതുര്യത്തിന് ഒരു ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. ഈ ആണ്ടിൽത്തന്നെ കാർലൈൽ തന്റെ മൂന്നാമത്തെ ചരിത്രഗ്രന്ഥമായ "ഫ്രെഡറിക് മഹാന്റെ ജീവചരിത്രം" എഴുതുവാനാരംഭിച്ചു. ഫ്രെഡറിക്കിനെ ഒരാരാദ്ധ്യനായ വീരനായിട്ടല്ല അദ്ദേഹം ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഫ്രെഡറിക്കിനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന സാമ്രാജ്ഞികതോതിനെ കവിഞ്ഞിരുന്ന ആർജ്ജവബുദ്ധിയുള്ള ഒരു ആളായിട്ടാണു് കാർലൈൽ വീക്ഷിച്ചതു്. കാർലൈൽതന്നെ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: "ഈ മനുഷ്യന് അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്ന ശതാബ്ദത്തെപ്പോലെ അസത്യവാദിയും വേഷധാരിയുമാകാതിരിപ്പാൻ ഒരു വിധം സാധിച്ചു." കാർലൈലിന് ജമ്മൻസാഹിത്യത്തിലും, ചരിത്രത്തിലും പ്രത്യേകം അഭിരുചിയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഫ്രെഡറിക്കിന്റെ ചരിത്രവും അതിനു് ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണു്. ഈ ഗ്രന്ഥം എഴുതിത്തീർക്കുന്നതിന് പതിന്നാലു കൊല്ലത്തെ താമസം വേണ്ടിവന്നു എന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതിനുണ്ടായ മനഃക്ലേശവും അദ്ധ്വാനവും ഒട്ടും ചില്ലറയായിരുന്നില്ല. മറഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന അനേകം സംഗ

തികളെ തിരഞ്ഞുപിടിച്ചു പരിശോധിച്ച് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിനു ക്രാംവെല്ലിനെ ചിത്രീകരിച്ച കാർലൈലിനെപ്പോലെ പരിശ്രമിയും കുശാഗ്രബുദ്ധിയുമായ ഒരു മനുഷ്യനു മാത്രമേ സാധിക്കയുള്ളൂ. ക്രാംവെല്ലിന്റെ ചരിത്രം എഴുതുന്നതിനു അദ്ദേഹം പല യുദ്ധരംഗങ്ങളും മററും നോക്കി കണ്ടതുപോലെ ജർമ്മനിയിലും ചരിത്രസംബന്ധമായ പല സ്ഥലങ്ങളും ഇദ്ദേഹം സ്വദൃഷ്ട്യാ സന്ദർശിച്ച് തന്റെ ചരിത്രചിത്രത്തിനു ഉജ്ജ്വലതയും വൈശദ്യവും നൽകി. എന്തിന്, ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു ജർമ്മനിയിലും ഇംഗ്ലണ്ടിലും അമേരിക്കയിലും ഒരുപോലെ പ്രചാരവും വിജയവും സിദ്ധിച്ചു. ഈ ഗ്രന്ഥം ൧൮൬൫-ൽ എഴുതിത്തീർന്നപ്പോൾ കാർലൈലിനു ഏകദേശം ൭൦-വയസ്സായിരുന്നു. ഇതോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനജോലിയും പൂർണ്ണമായി. ഈ ഗ്രന്ഥം "ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവത്തോളം രസാവഹമല്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും ഇതരചരിത്രകാരന്മാരുടെ ഭാഷാരീതിയിൽനിന്നും വിഭിന്നമായ കാർലൈലിന്റെ വർണ്ണനാചാതുര്യവും അനിയന്ത്രിതമായ ഔജ്ജ്വല്യവും ഇതിൽ പ്രകാശിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്". ഈ കൊല്ലത്തിൽത്തന്നെ കാർലൈലിനു എഡിൻബറോ സർവ്വകലാശാലയിലെ റെക്ടർ എന്ന മാന്യസ്ഥാനം ലഭിച്ചു. അടുത്ത ഏപ്രിൽമാസത്തിൽ "ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഗുണദോഷനിർണ്ണയം" എന്ന വിഷയത്തെ ആസ്പദമാക്കി അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രഥമപ്രസംഗം ചെയ്കയുണ്ടായി. കാർലൈൽ സ്ഥാനാരോഹണത്തിനായി എഡിൻബറോവിൽ താമസിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ ഹൃദ്രോഗംനിമിത്തം ഹൈഡ്പാർക്കിൽവച്ച് പെട്ടെന്നു മൃതയായി എന്നുള്ള വർത്തമാനം കേട്ടു. ഇതു് അദ്ദേഹത്തിനു്

ഒരു അശനിപാതമായിരുന്നു. അന്നുമുതൽ അദ്ദേഹം ചൈതന്യഹീനനും സദാ ഖിന്നമാനസനുമായി ഭവിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ സായാഹ്നം സുദീർഘമായിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം ഏറക്കുറെ ആരോഗ്യഹീനനായിത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ യശസ്സ് സുസ്ഥാപിതമായി കാണുന്നതിനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ റെക്ടർസ്ഥാനലബ്ധിയെപ്പററി സന്തോഷിക്കുന്നതിനും മാത്രം ഭാഗ്യമേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹധർമ്മിണിക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. പത്നിയുടെ "ദിനവൃത്തം" നോക്കിയപ്പോൾ തന്റെ ഭ്രാന്തിയും അവിവേകവും തന്നെയാണ് അവരുടെ കഷ്ടതയ്ക്കു പ്രധാന കാരണമായിരുന്നതെന്നു കാർലൈൽ ഗ്രഹിച്ചു. പക്ഷെ അപ്പോഴേക്കു താമസിച്ചുപോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പശ്ചാത്താപം എളുപ്പത്തിൽ തീരുന്നതല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പിന്നീട് പത്നിയുടെ എഴുത്തുകളും ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകളും ശേഖരിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിൽ വ്യാപരിച്ചിരുന്നു. അതിനുംപുറമെ തന്റെ "സ്മരണകളേ"യും എഴുതിത്തീർത്തു. ഇവയൊക്കെയും തന്റെ സ്നേഹിതനായ ഫ്രൗഡ്, കാർലൈലിന്റെ മരണശേഷം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇതാണ് തന്റെ പത്നിയുടെ ഓർമ്മയ്ക്കായി കാർലൈൽ സ്ഥാപിച്ച അനന്യസാധാരണമായ സാഹിത്യസ്മാരകം.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ എഴുപത്തഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ തന്റെ ആശയങ്ങളേയും ചിന്തകളേയും ഉടനുടൻ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഉത്സുകമായിരുന്ന വലത്തുകൈ സ്വാധീനമില്ലാതായിത്തീർന്നു. ഇതോടുകൂടിത്തന്നെ അനിതരസാധാരണശക്തിയോടും വിശിഷ്ടഫലത്തോടുംകൂടി

വേലചെയ്ത തന്റെ തൂലികയും നിർവൃതിയെ പ്രാപിച്ചു. പറഞ്ഞുകൊടുത്തെഴുതിക്ക എന്നതു് അദ്ദേഹത്തിനു് അസാദ്ധ്യമായിത്തോന്നി. ശേഷിപ്പുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആയുഷ്കാലം ഒരുവിധം സ്വസ്ഥമായി കഴിച്ചുകൂട്ടി. ൧൮൭൪-ൽ അന്നത്തെ പ്രധാന മന്ത്രിയായ "ഡിസറയിലി" അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു പ്രഭുസ്ഥാനം നൽകുന്നതിനു നിശ്ചയിക്കയും അതു സ്വീകരിക്കാൻ അപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തു. എന്നാൽ കാർലൈൽ അതിനെ ഉപേക്ഷിക്കയാണു ചെയ്തതു് അദ്ദേഹത്തിനു ബാഹ്യങ്ങളായ സ്ഥാനമാനങ്ങളോടു് ഒട്ടും തൃപ്തിയില്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഫ്രൗഡും ഒന്നിച്ചു് ദിവസവും വൈകുന്നേരം നടക്കാൻ പോയിരുന്നു. നടക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ ആയപ്പോൾ അദ്ദേഹവുമൊരുമിച്ചു് വണ്ടിയിൽ സവാരിചെയ്തുംവന്നു. ചിലപ്പോൾ പുസ്തകപാരായണവും ചെയ്തിരുന്നു. ബൈബിളും ഷെക്സ്പീയറുമായിരുന്നു പ്രധാനമായി അദ്ദേഹം വായിച്ചുവന്നതു്. ഈശ്വരനിലും, ലോകവ്യാപാരങ്ങളിൽ ഈശ്വരന്റെ നിയന്ത്രണശക്തിയിലും അദ്ദേഹത്തിനു പൂർണ്ണവിശ്വാസം ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം ഒരു പ്രത്യേക മതവിഭാഗത്തിലും ചേർന്നിരുന്നില്ല. ൧൮൮൧ ഫെബ്രുവരി ൫-ാംതിയതി അദ്ദേഹം സമാധാനത്തോടുകൂടി ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം മരണത്തിനുമുമ്പു പ്രകടിപ്പിച്ച താല്പര്യം അനുസരിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശവസംസ്കാരം ജന്മഭൂമിയായ എക്കിൾഫെക്കാൻ എന്ന സ്ഥലത്തുതന്നെ നടത്തപ്പെട്ടു. മരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു് ൮൫ വയസ്സു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇതോടുകൂടി ആംഗ്ലേയ സാഹിത്യനഭസ്സിൽ

അത്യുജ്ജ്വലമായി ശോഭിച്ചിരുന്ന ഒരു തേജസ്സ് അസ്തംഗതമായി.

കാർലൈൽ പരേതനായിട്ട് ഇപ്പോൾ ൫൦ കൊല്ലം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആക്ഷേപത്തിനു ലാക്കായിരുന്ന രാഷ്ട്രീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളും പ്രമാണങ്ങളും സമുദായനടപടികളും മററും ഇന്നും തീരെ മാഞ്ഞുപോയിട്ടില്ല. അന്ന് അസഹിഷ്ണുത പ്രദർശിപ്പിച്ച അദ്ദേഹം ഇന്നു ജീവിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഏതുവിധത്തിൽ ഇവയോടു പോരാടുമായിരുന്നുവെന്ന് ഇപ്പോൾ പറവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഏതായാലും അദ്ദേഹം നൽകിയ സന്ദേശം തീരെ വ്യർത്ഥമായി എന്ന് ഒരിക്കലും പറഞ്ഞുകൂടാ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗംഭീരശബ്ദത്തിന്റെ മാറെറാലി ഇന്നും തീരെ നിന്നുപോയിട്ടില്ലെന്നു പറയാം.

കാർലൈൽ ആകൃതിയിൽ ഉന്നതകായനും എന്നാൽ കൃശശരീരനും ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം പ്രായേണ അപ്രസന്നവും, ചിന്താധിക്യംകൊണ്ടു് ഏറക്കുറെ മ്ലാനവും, ഹാസ്യരസസൂചകവുമായും ഇരുന്നു. നയനങ്ങൾ സൂക്ഷ്മഗ്രഹണവിഷയത്തിൽ ഉദ്യുക്തങ്ങളോ എന്നു തോന്നുമാറ് സദാ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കാർലൈൽ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ തന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നും അദ്ധ്വാനം, സത്യസന്ധത, ഈശ്വരഭക്തി മുതലായവയുടെ മാഹാത്മ്യം ഒരിക്കലും മറക്കാത്തവിധത്തിൽ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവ് അസാധാരണമായ സ്വഭാവശുദ്ധിയും, ഹാസ്യരസപ്രധാനമായ വാചാലതയും, കൃത്യനിഷ്ഠയുമുള്ള ഒരാളായിരുന്നു. മാതാവു ദയാശീലയും,

മനക്കരുത്തു, ഈശ്വരഭക്തിയും, സംതൃപ്തിയുംകൊണ്ടു ശോഭിച്ചിരുന്ന ഒരു ഗുണവതിയായിരുന്നു. ഇവരിരുവരുടേയും സാന്നിദ്ധ്യത്തിലും ശിക്ഷണത്തിലും കാർലൈലും സുശിക്ഷിതനായി വളർന്നുവന്നു. ബാല്യത്തിൽ ഗൃഹത്തിൽവെച്ച് അങ്കുരിച്ച ഈ സൽഗുണങ്ങൾ പ്രായമായപ്പോൾ അതിശക്തിയോടും ഫലവത്താകുംവണ്ണവും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ലോകജീവിതത്തിൽ പ്രകാശിച്ചുവെന്നുള്ളതിന് അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിവിധകൃതികളും സാക്ഷീകരിക്കുന്നുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന് അല്പം ചില ദോഷങ്ങളും ഇല്ലാതിരുന്നില്ല. അന്യന്മാരെപ്പററി അദ്ദേഹത്തിന് അല്പം പുച്ഛം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു ചിലപ്പോൾ പുറത്തു പറയുകയും കാണിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. മിൽ, ചാറൽസ്‌ലാംബ്, വേർഡ്സ്‌വത്ത് ഇവരെക്കുറിച്ചു കാർലൈൽ വരച്ചിട്ടുള്ള ചിത്രങ്ങൾ ആക്ഷേപരസംകൊണ്ടു് അല്പം മലിനങ്ങളായിരുന്നുവെന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ വാസ്തവം ഗ്രഹിക്കുന്ന ക്ഷണത്തിൽ തൻെറ തെററിനെ സമ്മതിച്ചു ക്ഷമായാചനം ചെയ്യുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിനു മടിയില്ലായിരുന്നു. അല്പമായ ദോഷത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന് അനേകം ഗുണങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഔദാര്യം സുപ്രസിദ്ധമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തൻെറ രണ്ടു സഹോദരന്മാരെ തൊഴിലിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ധനസഹായം ചെയ്തുകൊടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കുടുംബസ്നേഹം നിഷ്കളങ്കമായിരുന്നു. ധനവിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു നല്ല നോട്ടവും കണിശവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഹൃദയശുദ്ധിയും സ്വാശ്രയശീലവും സത്യസന്ധതയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രശസ്തഗുണങ്ങളായിരുന്നു. ഏതുതരം കാപട്യത്തോടും ശുന്യ

ഗർഭങ്ങളായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളോടും അദ്ദേഹത്തിനു വലി
യ വെറുപ്പുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ആർജ്ജവം, ത്യാ
ഗം മുതലായ യഥാൎത്ഥഗുണങ്ങൾ ഉള്ളിടത്തു് അദ്ദേഹ
ത്തിനു നിർവ്യാജമായ സ്നേഹവും ബഹുമാനവും ഉണ്ടാ
യിരുന്നു. ഡാക്ടർ ജാൺസൺ, ക്രാംവെൽ, ഷേക്സ്
സ്പീയർ, ലൂത്തർ, ബറ്ൻസ്, മഹമ്മദുനിബി, നാക്സ്
മുതലായ നിഷ്കപടഹൃദയന്മാരായ മഹാന്മാരെക്കുറിച്ചു്
അദ്ദേഹത്തിനു് അതിരററ ബഹുമാനം ഉണ്ടായിരുന്നു
വെന്നു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഇവരെപ്പററിയുള്ള ഉപന്യാ
സങ്ങൾതന്നെ തെളിയിക്കുന്നു. കാർലൈൽ തൻെറ
വിചാരങ്ങളേയും വികാരങ്ങളേയും മറച്ചുവയ്ക്കാതെ സ
ധൈര്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന സ്വഭാവം ഉള്ള ഒരാളായി
രുന്നു. സത്യത്തിൽനിന്നും സ്വാഭിമാനത്തിൽനിന്നും
ഒരിക്കലും അദ്ദേഹം രേഖാമാത്രം വ്യതിചലിച്ചിട്ടില്ല.
അദ്ദേഹം ലോകത്തെ വീക്ഷണം ചെയ്തതു് ഒരു തത്വ
ജ്ഞാനിയുടെ ദൃഷ്ടികൊണ്ടാണ്. ആളുകളേയും സ്ഥാ
പനങ്ങളേയും അദ്ദേഹം നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായി പരി
ശോധിച്ചതിനുശേഷമേ അഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കാ
റുള്ളു. അന്തസ്സാരമില്ലാത്തവയെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതി
നും നിർദ്ദയം ഹസിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം ഒട്ടും മടി
ച്ചില്ല. ഇതു പലൎക്കും വിരോധത്തിനു ഹേതുവായിത്തീ
ൎന്നിട്ടുണ്ടു്. ബാഹ്യമോടിയിൽ അദ്ദേഹം ഒട്ടും ഭ്രമിക്കു
ന്ന ആളല്ലായിരുന്നു. ഇതുനിമിത്തം പലൎക്കും അദ്ദേ
ഹത്തോടു രസക്കേടുണ്ടാകാൻ ഇടയായിട്ടുണ്ടു്. ആ
ക്ഷേപങ്ങൾക്കടിസ്ഥാനം അല്പം ഉണ്ടായിരിക്കാമെങ്കി
ലും അതു പ്രായേണ കുറെ കടന്നുപോയി എന്നാണു്
പലരുടേയും അഭിപ്രായം.

ഒരു ചരിത്രകാരൻ എന്ന നിലയിൽ കാർലൈൽ ഇതരന്മാരിൽനിന്നും ഒരന്യാദൃശമായ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നുണ്ടു്. കേവലം കഥനരീതിയിലല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രരചന. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സംഭവങ്ങളുടേയും പ്രവൎത്തകന്മാരുടേയും ജാജ്വല്യമാനങ്ങളായ ആലേഖ്യങ്ങളാണു് അദ്ദേഹം വരച്ചിരിക്കുന്നതു്. സംഖ്യയില്ലാത്ത രേഖകൾ പരിശോധിച്ചതിന്റെ ഫലമായി തന്റെ ഉള്ളിൽ അനൎഗ്ഗളമായി തോന്നിക്കൊണ്ടിരുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളെ ക്രമപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കാതെ അതേപടി പുറത്തേയ്ക്കു തള്ളുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. വായനക്കാർ ശ്രമംചെയ്തു് അവയെ ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളട്ടെ എന്നാണു് ഉദ്ദേശ്യം. സംഗതികളേയും പുരുഷന്മാരേയും അവയുടെ യഥാൎത്ഥവലിപ്പത്തിലും ഗൌരവത്തിലും കാണിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം സമൎത്ഥനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളാകട്ടെ, മററുള്ളവയാകട്ടെ എല്ലാം ഉത്തമസാഹിത്യങ്ങൾകൂടിയാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാർലൈലിന്റെ ഭാഷാരീതി ഒന്നു പ്രത്യേകംതന്നെയാണല്ലോ. അതു് ഇന്നും അനനുകരണീയമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പദങ്ങളേയും വാചകങ്ങളേയും മററും ഇതരസാഹിത്യകാരന്മാരെപ്പോലെ ശാണോല്ലേഖനംചെയ്തോ തോലനംചെയ്തോ അല്ല പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ തിക്കിത്തിരക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചിന്തകളുടേയും വികാരങ്ങളുടേയും അക്ഷമയോടുകൂടിയുള്ള നിൎഗ്ഗമനമാണു്. ചിലപ്പോൾ ഒരൊററ പദമോ, ചിലപ്പോൾ ഒരു വാക്യഖണ്ഡമോ ഒരു പൂൎണ്ണവാചകത്തിന്റെ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നു. അന്വയവും വ്യാഖ്യാനവും മററും വായനക്കാ

ക്കു വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കയാണു്. കാർലൈലിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു സാമാന്യമായ ചിന്തകൂടാതെ ആൎക്കും സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇതിൽ നാം വ്യയംചെയ്യുന്ന സമയം ഒരിക്കലും നിഷ്ഫലമാകുകയുമില്ല. കാർലൈലിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കയല്ല പഠിക്കയാണു വേണ്ടതു്. ഇദ്ദേഹത്തെ അനുകരിച്ചിട്ടുള്ളവരായി ആരെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു് ഒരാൾ മാത്രമേയുള്ളു. അതു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനും സുഹൃത്തുമായ എമേഴ്സൺ എന്ന അമേരിക്കൻഗ്രന്ഥകാരൻ ആകുന്നു. കാർലൈലിന്റെ ഭാഷാരീതിയെ അനുകരിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രയാസത്തിന്റെ കാരണം, അതു് തീക്ഷ്ണചിന്തകളുടേയും ശക്തിമത്തുകളായ വികാരങ്ങളുടേയും പ്രതിബിംബമാണെന്നുള്ളതു തന്നെയാണു്. അദ്ദേഹം ചിന്തയുടെ തൈക്ഷ്ണ്യംകൊണ്ടും വിചാരത്തിന്റെ ശക്തികൊണ്ടും അഭിപ്രായങ്ങളുടെ ഭിന്നത്വംകൊണ്ടും ഭാഷാരീതിയുടെ അസാധാരണത്വംകൊണ്ടും സാമാന്യജനങ്ങളിൽ നിന്നും ഉയൎന്നതും വിദൂരവുമായ ഒരു സ്ഥാനത്തു നിൽക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ യഥാൎത്ഥയോഗ്യതയും മാഹാത്മ്യവും മനസ്സിലാക്കി ബഹുമാനിക്കുന്നതു് എല്ലാവൎക്കും സാധിക്കുന്ന കാൎയ്യമല്ല. തേജോമയനും വിദൂരസ്ഥനുമായ സൂൎയ്യനെ നാം വന്ദിക്കുന്നതുപോലെ നമുക്കു് ഇദ്ദേഹത്തേയും വന്ദിക്കാം.

കാർലൈൽ തന്റെ അഗാധമായ പാണ്ഡിത്യംകൊണ്ടും അപാരമായ ജ്ഞാനംകൊണ്ടും അസാധാരണമായ ബുദ്ധിശക്തികൊണ്ടും സ്വഭാവശുദ്ധികൊണ്ടും സന്മാൎഗ്ഗനിഷ്ഠകൊണ്ടും തന്റെ സമകാലീനജനതയ്ക്കു് ഉപദേഷ്ടാവായിരിക്കാൻ യോഗ്യനായിരുന്നു.

അദ്ദേഹം വസ്തുക്കളുടേയും ആളുകളുടേയും ബാഹ്യമോടിയും മിനുക്കവും കൊണ്ടു് സംതൃപ്തനാകാതെ അവയുടെ ആഭ്യന്തരവും യഥാൎത്ഥവുമായ സ്ഥിതി ഉദ്ഘാടിക്കുന്നതിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം മുഴുവനും കാപട്യത്തോടും അസത്യത്തോടുമുള്ള നിരന്തരസമരമായിരുന്നു. ഈ സമരത്തിൽ തന്റെ വാങ്മയാസ്ത്രമേൽക്കാത്തവർ ചുരുക്കമാണു്. ലോകത്തിൽ സ്വാൎത്ഥപ്രതിപത്തിയും ഭൗതികഭോഗലോലുപതയും അനാശാസ്യമായ വിധത്തിൽ വൎദ്ധിക്കുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ അതിനെ തടയുന്നതിനു് ഇടയ്ക്കിടെ ഇപ്രകാരമുള്ള ത്യാഗികളുടെ അവതാരം അത്യാവശ്യമാണു്. ഇങ്ങനെയല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ നാം നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ഇന്നു കാണുന്ന ലോകം വേറൊരു വിധത്തിലായിരിക്കുമായിരുന്നു. ലോകത്തിൽ ശക്തിയും എതിർശക്തിയും സദാ വ്യാപരിക്കുന്നുണ്ടു്. അതിന്റെ ഫലമാണു് നാം ഇന്നു കാണുന്ന ലോകസ്ഥിതി. കാർലൈൽ തന്റെ ചുററുമുള്ള ലോകത്തെ എങ്ങനെ എത്രമാത്രം നിയമനം ചെയ്തുവെന്നു് ഇപ്പോൾ നിശ്ചയിക്കാൻ പാടില്ല; എങ്കിലും ജീവിതത്തിനു് ഒരാത്മീയവശംകൂടി ഉണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹം കാണിച്ചുകൊടുത്തു എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം നാനാമുഖങ്ങളോടുകൂടിയ ഒന്നായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഏതുതരം വായനക്കാൎക്കും ഏതെങ്കിലും ഒന്നു ഗ്രഹിക്കാതിരിക്കാൻ തരമില്ല.

——ooo——

ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ ആവശ്യം.

ഏതു ഭാഷയും ഭാഷാസാഹിത്യവും അവയെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ജനസമുദായവും, പരിഷ്കാരവിഷയത്തിൽ ഒരേ ഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ ഇരിക്കേണ്ടതാണു്. ഒരു ഭാഷ, അതുപയോഗിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ മാനസികാവശ്യങ്ങളെയെല്ലാം വേണ്ടതുപോലെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു് പര്യാപ്തമായും ഇരിക്കണം. ഭാഷയും, സാഹിത്യവും ഒരു ഘട്ടത്തിലും, ജനസമുദായം മറെറാരു ഘട്ടത്തിലും വർത്തിക്കുന്നതായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ലോകത്തിൽ വളരെ അപൂർവ്വമാണെന്നുതന്നെ പറയാം. സംസ്കൃതം, ഗ്രീക്കു്, ലാററിൻ മുതലായ ഭാഷകളിലുള്ള സാഹിത്യങ്ങൾ നോക്കുന്നതായാൽ, അവയുടെ ഉടമസ്ഥന്മാർ പരിഷ്കാരവിഷയത്തിൽ ഏതു ഘട്ടത്തിലിരുന്നുവെന്നു തീർച്ചയായും ഗ്രഹിക്കാം. ഭാഷ, മനുഷ്യചിന്തകളേയും വികാരങ്ങളേയും മററും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ദർപ്പണമാണു്. എന്നാൽ മലയാളഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചു് ഇതു് എത്രമാത്രം വാസ്തവമാണെന്നും നോക്കാം. ഇന്നു മലയാളഭാഷ നമ്മുടെ മാനസികാവശ്യങ്ങളെയെല്ലാം നിർവ്വഹിക്കുന്നതായി പറയാൻ തരമില്ല. വചോരൂപേണയും, ലേഖനരൂപേണയും മററുമുള്ള ചിന്താവിനിമയം, ബുദ്ധിസംസ്കരണം, ജ്ഞാനസമ്പാദനം, സംരക്ഷണം, വർദ്ധനം മുതലായ നമ്മുടെ ആവശ്യങ്ങൾ വേണ്ടതുപോലെ ഇന്നു മലയാളഭാഷ

നിർവഹിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതു തർക്കമില്ലാത്ത സംഗതി യാണ്. ഇന്നു് ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം ഏതു ഭാഷമുഖേനയാണു നാം നടത്തുന്നതു്? എഴുത്തുകുത്തുകൾ മിക്കവാറും ഏതു ഭാഷയിലാണു്? അഭ്യസ്തവിദ്യന്മാരെന്നഭിമാനിക്കുന്നവർ വായിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളും പത്രങ്ങളും ഏതു ഭാഷയിലുള്ളവയാണു്? ചുരുക്കത്തിൽ മലയാളഭാഷയുടെ മൂലസ്ഥാനമായ കേരളത്തിൽ അതിൻെറ വ്യാപ്തി എത്രയോ തുച്ഛമാണു്! ഇതിനു കാരണം എന്തായിരിക്കാം? ലോകത്തിൻെറ മിക്ക ഭാഗങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ഭാഷ ഇന്നു നമ്മുടേയും നമ്മുടെ ഭാഷയുടേയും മേൽ അധികാരം വഹിക്കുന്നു. ഇതിൻെറ മഹാഛായയിൽ വളച്ചയ്ക്കു വേണ്ട വായുവും പ്രകാശവും ലഭിക്കാതെ മലയാളഭാഷ ഇന്നു മുരടിച്ചുനില്ക്കുകയാണു്. മററുള്ള പോഷകാംശങ്ങളും വേണ്ടിടത്തോളം കിട്ടുന്നില്ല. ഭാഷയ്ക്കു സ്വച്ഛന്ദം വളരുന്നതിനു് ഈ നിലയിൽ സൗകര്യം വളരെ കുറവാണു്. നാം അന്യഭാഷയുടെ സഹായംകൊണ്ടു നമ്മുടെ മാനസികാവശ്യങ്ങളെ നിർവഹിക്കുന്നതായാൽ മലയാളത്തിനു്, അതിനു് അർഹതയുള്ള സ്ഥാനം ലഭിക്കാതെ പോകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങൾ ഇരുന്നിട്ടും നമ്മുടെ മാതൃഭാഷ ഇന്നു് അഭിവൃദ്ധിമാർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു പതുക്കെ കാൽ എടുത്തുവച്ചിരിക്കയാണു്. ഭാഷയിൽ ഒട്ടേറെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാം. ഗദ്യങ്ങളെപ്പോലെ പദ്യങ്ങളും ഒട്ടും കുറവല്ല. പലതരത്തിലുള്ള ഏതാനും സാഹിത്യകാരന്മാർ ഇന്നു ഭാഷാകേദാരത്തിൽ വേലയ്ക്കു് ഇറങ്ങീട്ടുണ്ടു്. ഇവരുടെ പ്രയത്നഫലം എങ്ങനെയിരുന്നാലും

ഏറെക്കുറെ നാം അനുഭവിക്കുന്നുമുണ്ടു്. എന്നാൽ ബേക്കൺപ്രഭു പറയുന്നതുപോലെ, ഇവയിൽ രുചിനോക്കാവുന്നവ എത്രയെന്നും, ഒന്നായി വിഴുങ്ങാവുന്നവ എത്രയെന്നും, ചവ്ണംചെയ്തു് അവയുടെ പോഷകാംശം ഗ്രഹിക്കാവുന്നവ എത്രയെന്നും ഇപ്പോൾ തീച്ച്യായി പറവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. സാഹിത്യകേദാരത്തിന്റെ ഒരു ശരിയായ പര്യവേക്ഷണം ഇതേവരെ ആരെങ്കിലും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. അവയിൽ ഭൂരിഭാഗവും പാരായണത്തിനധീനങ്ങളാകാതെ ഉപേക്ഷിതങ്ങളായി കിടക്കുകയാണെന്നുവേണം വിചാരിക്കാൻ. കാരണം, നമ്മുടെയിടയിൽ ഗ്രന്ഥപാരായണാഭിരുചി ഇനിയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അങ്ങുമിങ്ങും അപൂവ്വം ചിലർ ഉണ്ടായിരിക്കാം. അവർ ഇംഗ്ലീഷ്പുസ്തകങ്ങളെ ആവേശത്തോടുകൂടി ആസ്വദിക്കുന്നവരുമാണു്. ഭാഷാസാഹിത്യം അവക്കു് ഒട്ടും രുചികരമല്ല. ഇന്നു നിരഗ്ഗളമായി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരുതരം പാകംവരാത്ത പദ്യങ്ങളും നവത്വമില്ലാത്ത നോവലുകളും വായിച്ചു രസിക്കുന്നവർ പക്ഷേ ഇല്ലെന്നു പറവാൻ തരമില്ല. വായനക്കാർ ഇത്തരക്കാരാകകൊണ്ടു് എഴുത്തുകാരും പ്രായേണ അവരുടെ ഹിതാനുകാരികളായിട്ടിരിക്കാനേ തരമുള്ളു. ഭാഷാഭിവൃദ്ധി ഏതു ഭാഷയിലും ഒട്ടുമുക്കാലും ഉത്തമങ്ങളായ ഗദ്യകൃതികളെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നതു്. സാഹിത്യകാരന്മാർ അതാതു കാലത്തിന്റെ പ്രവക്താക്കന്മാരാണു്. പദ്യങ്ങൾക്കുള്ള കാലം ഇപ്പോൾ അതീതമായിക്കഴിഞ്ഞു. കാളിദാസനും, ഭവഭൂതിയും, ഷെക്സ്പീയരും, ഹോമറും ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായിക്കാണാത്തതിനുള്ള കാരണം ഇതുതന്നെയാണു്. മനുഷ്യവർഗ്ഗ

ത്തിന്റെ ശൈശവാവസ്ഥ, പ്രതിഭാപ്രധാനമായ ലോകാവലോകനകാലമായിരുന്നു. അന്നു മനുഷ്യനു പ്രകൃതിയുമായിട്ടുണ്ടായിരുന്ന സഖ്യവും സാമീപ്യവും പ്രതിഭാശക്തിയെ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുന്നതിന് ഉപയുക്തവുമായിരുന്നു. ഇന്നു മനുഷ്യവർഗ്ഗം ആ ഘട്ടത്തെ ലംഘിച്ചു വളരെ ദൂരം കടന്നിരിക്കയാണു്. ഇന്നു ചിന്താദർപ്പണത്തിൽക്കൂടിയാണു് നാം ലോകത്തെ വീക്ഷിക്കുന്നതു്. ജീവിതം ഇന്നു പണ്ടത്തെപ്പോലെ സുസാധമായിട്ടല്ല—ശ്രമസാധമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. പ്രകൃതിയുടെ രമ്യതയല്ല ഇന്നു് അതിന്റെ ഉപയോഗതയാണു് മനുഷ്യശ്രദ്ധയ്ക്കധീനമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതു്. ജ്ഞാനസമ്പാദനവും തദ്വാരാ ജീവസന്ധാരണവുമാണു് മനുഷ്യന്റെ പ്രഥമചിന്ത. ഇന്നു ജീവിതത്തിന്റെ പരുഷഭാഗത്തോടാണു നമുക്കിടപെടേണ്ടതു്. ഇക്കാലത്തിനനുരൂപമായ സാഹിത്യമാണു് ഇന്നു ധാരാളമായി വേണ്ടതു്. ഇതുനിമിത്തം എല്ലാ ഭാഷകളിലും ഇന്നു ഗദ്യസാഹിത്യമാണു് അധികമായി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ മലയാളഭാഷയിൽ ഇങ്ങനെയാണോ എന്നു് അല്പം സംശയമുണ്ടു്. വൃത്തവും മാത്രയും ഒപ്പിച്ചും ചിന്തയെ വഞ്ചിച്ചും എഴുതപ്പെടുന്ന ഒരുതരം പദ്യങ്ങളാണധികവും. ആരും വായിക്കാൻ ഭാവമില്ലെങ്കിൽ വിദ്യാർത്ഥികളുണ്ടല്ലോ. അധികൃതന്മാർ ആജ്ഞാപിച്ചാൽ അവർക്കു വായിക്കാതിരിക്കാൻ തരമില്ലല്ലോ. എഴുത്തുകാരിൽ അധികംപേരും "ദീപസ്തംഭം മഹാശ്ചര്യ"ക്കാരാണു്. ഈ വിധമല്ലാതെ വിഷയഗൗരവംകൊണ്ടും ചിന്താപ്രാചുര്യംകൊണ്ടും വിജ്ഞാനവിഭവംകൊണ്ടും പ്രൗഢങ്ങളായ ഗദ്യസാഹിത്യഗ്രന്ഥ

ങ്ങൾ മലയാളഭാഷയിൽ ഇന്നു് എത്രയുണ്ടെന്നു നോക്കുന്നതായാൽ ഭാല്പം ഇപ്പ്രാരംഭത്തിനിടയായേയുള്ളൂമെന്നാണു തോന്നുന്നതു്. ഒരു വള്ളത്തോളോ, ഒരു ഉള്ളൂരോ, ഒരു സി. വി-യോ, ഒരു അപ്പൻതമ്പുരാനോ, ഒരു പി. കെ-യോ ആങ്ങുമിങ്ങും ഉണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഒരു ഭാഷയിൽ നാലോ, അഞ്ചോ സാഹിത്യകാരന്മാരുണ്ടായാൽ സാഹിത്യാഭിവൃദ്ധിക്കു് എത്രമാത്രം മതിയാകുമെന്നു് ആലോചിക്കേണ്ടതാണു്. ഇന്നു പലരും പ്രതിവർഷം "പാഠ്യപുസ്തകം നിർദ്ദേശിക്ക" എന്നുള്ള ഏർപ്പാടിന്റെ ആകർഷണശക്തിയേററു ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ തിക്കിത്തിരക്കി കയറുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു മറച്ചുവയ്ക്കത്തക്ക ഒരു സംഗതിയല്ല. എന്നാൽ ഇത്തരം വിദ്വാന്മാരിൽ എത്രപേർ ഭാഷാസാഹിത്യത്തെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുന്നതിലും ഉയർത്തുന്നതിലും ഭാഗഭാക്കുകളായിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് അന്വേഷിച്ചുതന്നെ അറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ അന്വേഷിച്ചാൽത്തന്നെയും വലിയ ഫലമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പുരോഗമനോന്മുഖമായ ഏതൽകാലത്തിനുചിതങ്ങളായ എന്തെല്ലാം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നമുക്കിന്നുണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ജീവചരിത്രം, രാജ്യചരിത്രം, രാജ്യതന്ത്രം, ധനശാസ്ത്രം, മററു നാനാവിധശാസ്ത്രങ്ങൾ, വ്യവസായം, കൃഷി മുതലായ വിഷയങ്ങളെപ്പററിയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ആഖ്യായികകൾ, സാമുദായിക തത്വങ്ങൾ, സഞ്ചാരവിവരണങ്ങൾ, ലോകത്തിലുള്ള നവീനപ്രസ്ഥാന ചരിത്രങ്ങൾ, ഹൃദ്യങ്ങളും വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളുമായ കഥകൾ, ഭാഷാചരിത്രം, സാഹിത്യചരിത്രം മുതലായി ഇന്നത്തെ ലോകസ്ഥിതി പ്രതിബിംബിക്കുന്ന ഉത്തമങ്ങളായ ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളാണു് ഇന്നു മലയാളഭാഷയിൽ ഉണ്ടാകേണ്ടി

യിരിക്കുന്നതു്. മലയാളഭാഷയെ ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥാനത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നതിനു് ഇത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാകേണ്ടതത്യാവശ്യമാണു്. പത്തോ, പന്ത്രണ്ടോ വരി പദ്യം എഴുതുകയോ കഥയില്ലാത്ത നോവലെഴുതുകയോ ചെയ്താൽ എല്ലാം തികഞ്ഞുവെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു് അബദ്ധമാണു്. എന്നാൽ മേൽപറഞ്ഞ വിധമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുന്നതിനു് അനല്പമായ ഗവേഷണബുദ്ധിയും ശ്രമവും സ്വാർത്ഥത്യാഗവും കൂടാതെ കഴികയില്ല. നല്ല കാര്യങ്ങൾ ഒന്നും ഇവകൂടാതെ സാധിച്ചതായി അറിവില്ല. നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഭാഷാഭിമാനികളും അഭിജ്ഞന്മാരും ഇല്ലാതില്ല. എന്നാൽ സംഗതിവശാൽ ഇവരിൽ മിക്കവരുടേയും പാണ്ഡിത്യവും, ബുദ്ധിവൈഭവവും, വാസനയും, ഭാഷാജ്ഞാനവും ഉദ്യോഗത്തിനടിയിൽ ഉപയോഗമില്ലാതെ കിടന്നു തുരുമ്പുപിടിക്കയാണു് ഇന്നു ചെയ്യുന്നതു്. ഭാഷയ്ക്കുണ്ടാകാവുന്ന എത്രമാത്രം ഗുണം ഇങ്ങനെ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്നു! ഇതിനുള്ള കാരണം, സാഹിത്യം നമുക്കു ധനവും പ്രാഭവവും നൽകുന്നില്ലെന്നുള്ള പലരുടേയും ഇന്നത്തെ ഒരു മനസ്ഥിതിതന്നെ ആയിരിക്കണം. ഉദ്യോഗത്തിനുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്ന ഗൗരവവും, സാഹിത്യത്തിനില്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്ന ഗണ്യതയും യഥാർത്ഥത്തിൽ അസ്ഥാനത്തിലാണു്. ഉദ്യോഗവും സാഹിത്യവും തമ്മിൽ യോജിക്കാത്തവിധം അത്ര അകൽച്ച ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മംനോക്കുന്നതായാൽ ഒരുദ്യോഗസ്ഥസാഹിത്യകാരനെക്കാൾ ഉത്തമൻ ഒരു സാഹിത്യകാരനായ ഉദ്യോഗസ്ഥനാണെന്നു വേണം പറവാൻ. ഉദ്യോഗസ്ഥൻെറ സംകുചിതമനസ്ഥിതിക്കു സാഹിത്യകാര

ന്റെ സുവിസ്തൃത മനസ്ഥിതി ഒരു പ്രത്യൗഷധമായി പലപ്പോഴും തീരാറുണ്ട്. സാഹിത്യകാരന്മാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഇന്നു നമുക്കില്ലാതേയുമില്ല. പക്ഷെ, അവർ സാഹിത്യത്തെക്കാൾ ഉദ്യോഗത്തെയാണു് അധികം കാര്യമായി വിചാരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഇവർ ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നും പിരിഞ്ഞാലെങ്കിലും സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ അവരുടെ ശ്രദ്ധ മുഴുവനും വിനിയോഗിക്കുമെന്നു് ആശിക്കാം. പക്ഷെ ഉദ്യോഗം നീട്ടലും വയസ്സു നീട്ടലും മററും കഴിഞ്ഞാൽ, എത്രപേരാണു് അല്പമെങ്കിലും ബുദ്ധിശക്തിയോടും ദേഹശക്തിയോടും കൂടി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതു്! അതുകൊണ്ടു് ഈ ആശയ്ക്കും വഴിയില്ലെന്നാണു വരുന്നതു്.

എല്ലാ ഭാഷകളിലും ആദ്യകാലത്തു പദ്യസാഹിത്യം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. ഇതു മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ശൈശവാവസ്ഥയ്ക്കു സഹജമായ പ്രതിഭാശ്രയിഷ്ഠമായ ഘട്ടത്തിലായിരുന്നു. ലോകം ഇന്നു് ഈ ഘട്ടത്തിലല്ല നില്ക്കുന്നതു്. നേരേമറിച്ചു് അതിപ്പോൾ തീവ്രമായ ചിന്താഘട്ടത്തിലാണു വർത്തിക്കുന്നതു്. തനിക്കു ജീവിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെന്താണെന്നും, തന്റെ സ്ഥാനം, ജന്മാവകാശം ഇവയെന്താണെന്നും അവയെ സമ്പാദിക്കാനോ അപഹൃതങ്ങളാണെങ്കിൽ വീണ്ടെടുക്കുവാനോ ഉള്ള വഴിയെന്താണെന്നും, പ്രകൃതിയിൽനിന്നും പൃഥിവിയിൽ നിന്നും കഴിയുന്ന ഗുണാംശങ്ങൾ സംഗ്രഹിക്കാൻ മാർഗ്ഗമെന്താണെന്നുമാണു് ഇന്നു മനുഷ്യന്റെ ആലോചന. ഭാഷയും ഭാഷാസാഹിത്യവും ഈ ചിന്തകളെ യഥാവിധം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തങ്ങളായിരിക്കേണ്ടതാ

ണ്. പദ്യങ്ങൾ ചിന്താക്ലാന്തങ്ങളായ മനസ്സിനു വി
ശ്രമം നൽകുന്നതിനു മാത്രമേ ഉപയോഗപ്പെടുന്നു
ള്ളൂ. ഇന്നു ലോകയാത്രയിൽ വിളക്കുപിടിച്ചു മാർഗ്ഗദർശി
കളായിട്ടു നിൽക്കുന്നതു് നെററി ചുട്ടു് ആലോചിക്കുന്ന
ചിന്തകന്മാരാണു്. അവരുടെ അനഘങ്ങളായ തൂലി
കാരേഖകളാണു് നമുക്കിന്നു് അത്യാവശ്യമായി വേണ്ട
സാഹിത്യം. ഭാവി ലോകത്തിന്റെ പ്രധാന പ്രശ്നം
"ഇനിയെങ്ങനെയാണു് ജീവിക്കുക?" എന്നായി
രിക്കും. ഇതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെ ഉപദേശിക്കയോ നി
ർദ്ദേശിക്കയോ ചെയ്യുന്നതായ നാനാവിധങ്ങളായ ശാ
സ്ത്രീയഗ്രന്ഥങ്ങളും ഉന്മേഷജനകങ്ങളും വിജ്ഞാനപ്രദ
ങ്ങളുമായ ലോകചരിത്രം, രാജ്യചരിത്രം, സമുദായ
ചരിത്രം, ജീവചരിത്രം മുതലായവയുമാണു ഭാഷയിൽ
ഉണ്ടാകേണ്ടതു്. ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരി
ക്കുന്ന പുതിയ സമാസാദനങ്ങളുടേയും പ്രസ്ഥാനങ്ങളു
ടേയും വിവരണങ്ങളും, ഇന്നു ലോകത്തിൽ വർദ്ധമാന
മായിരിക്കുന്ന വ്യവസായം, കൃഷി, വാണിജ്യം ഇവ
യുടെ ഗതിയേയും സ്ഥിതിയേയും വിശദീകരിക്കുന്ന
ഗ്രന്ഥങ്ങളും ധാരാളമായി ഉണ്ടായാൽ മാത്രമേ ജന
ങ്ങൾക്കു് ഈ വിഷയങ്ങളിൽ കാര്യക്ഷമമായി പ്രവ
ർത്തിക്കുവാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. ഇതരഭാഷകളിൽക്കൂടി
ഈവക ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുകയെന്നുള്ളതു ശ്രമ
സാധമാണെന്നു നാം ഇപ്പോൾത്തന്നെ മനസ്സിലാക്കി
ത്തുടങ്ങീട്ടുണ്ടു്. കേരളീയരായ നാം ഇന്നു സർവലോക
സാമാന്യമായ ഒരു പുരോഗമനപഥത്തിൽ പ്രവേശി
ച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രായോഗികജ്ഞാ
നംകൊണ്ടു സോപകരണന്മാരാകാതിരുന്നാൽ പരാജി

തന്മാരായി പിന്നിൽ തള്ളപ്പെടുന്നതാണ്. നാം എന്നും അന്യഭാഷയിലും സാഹിത്യത്തിലും ജീവിക്കുവാൻ പോകുകയല്ലല്ലോ. നാം അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന എല്ലാ ഭാഷകളിൽനിന്നും അവയിലുള്ള തത്വാംശങ്ങൾ ആദാനം ചെയ്തു സ്വഭാഷാസമ്പത്തു വർദ്ധിപ്പിക്കാതിരുന്നാൽ ഇതരഭാഷയുടെ തിരോധാനത്തിൽ നാം സാഹിത്യദരിദ്രന്മാരായി ശേഷിക്കാനേ തരമുള്ളു. വിദൂരഭാവിയിൽ നിഴലിച്ചുകാണുന്ന ഒരു കേരളീയസർവ്വകലാശാല സാവയവമായി മൂർത്തീകരിക്കപ്പെടണമെങ്കിൽ, നാം അതിനുപയുക്തമായ വിധത്തിൽ നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയുടെ ഓജസ്സും, ചൈതന്യവും, സമ്പത്തും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഉദ്യമം പിന്നത്തേയ്ക്കു നീട്ടിവെയ്ക്കുവാൻ പാടില്ല. ഭാഷാവഴിക്കല്ലാതെ ബുദ്ധിസംസ്കരണവും വിദ്യാഭ്യാസവും സാധിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. ഭാഷയ്ക്കെത്രമാത്രം ഉൽക്കർഷം ലഭിക്കുന്നുവോ അത്രമാത്രം സാഫല്യം വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഭാഷയിൽ സ്ഥാനം ലഭിക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ലാത്ത പദ്യങ്ങളും വിദ്യാർത്ഥികളെ കഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതിനുമാത്രം ഉപയുക്തങ്ങളായ ഗദ്യങ്ങളും മററും എഴുതി ഭാഷയെ വികലമാക്കാതെ ഉത്തമങ്ങളായ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിച്ച് ഭാഷാസാഹിത്യത്തെ സാരഭൂയിഷ്ഠവും സ്വാധിഷ്ഠവുമാക്കുന്നതിനു നമ്മുടെ യഥാർത്ഥഭാഷാഭിജ്ഞന്മാർ ശ്രമിക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമാണ്. മനഃപൂർവ്വം ശ്രമിച്ചാൽ ഏതു ഭാഷയേയും ഉയർത്താമെന്നുള്ളതിന് "ബംഗാളി" ഭാഷതന്നെ ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. ഈ ഭാഷ അല്പകാലംകൊണ്ട് എത്ര ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു നിലയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു! അനന്തങ്ങളും അഗാധ

ങ്ങളും സർവ്വലോകാരാധിതങ്ങളുമായ രവീന്ദ്രനാഥടാഗോറിൻെറ വിവിധചിന്തകളേയും യഥാവിധം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഇന്നു് ആ ഭാഷയ്ക്കു് എങ്ങനെയാണു് ശക്തിയുണ്ടായതെന്നു് ആലോചിക്കുക. ഇതുപോലെ ഹിന്ദി മുതലായ മററു ഭാരതീയഭാഷകൾക്കും സാഹിത്യത്തിനും പുഷ്ടിയും പ്രാബല്യവും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതൊക്കെയും ഭാഷാഭിമാനികളുടെ മനഃപൂർവ്വമായ പരിശ്രമംകൊണ്ടു മാത്രമാണു്. ഭാഷയും സാഹിത്യവും തന്നെ വളരട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ചു മൌനം അവലംബിച്ചിരുന്നാൽ ഭാഷാസാഹിത്യം ഇന്നത്തെപ്പോലെ കാട്ടുകേറുകയേയുള്ളു. ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ മനോവൃത്തി ഇതു തന്നെയാണു്. സാഹിത്യത്തിൽ മനഃപൂർവ്വമായും പ്രതിപത്തിയോടുകൂടിയും പരിശ്രമിക്കുന്നവർ ഇന്നു നമ്മുടെയിടയിൽ എത്രപേരുണ്ടു്? മററു ഭാഷകളെപ്പോലെ ഒരു സുവിസ്തൃതമായ പ്രചാരപരിധിയില്ലാത്ത മലയാളഭാഷ എങ്ങനെയാണു് അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നതെന്നു സംശയിക്കാം. സാഹിത്യത്തിൽക്കൂടിയാണു് ഏതു ഭാഷയ്ക്കും പ്രധാനമായി പ്രചാരം സിദ്ധിക്കുന്നതു്. ഇന്നു് ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയെ നാം അഭിനന്ദിക്കുന്നതു് അതിൻെറ സാഹിത്യവിപുലതയും വിശിഷ്ടതയുംകൊണ്ടു മാത്രമാണു്. ഉത്തമസാഹിത്യം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ഏതു ഭാഷയ്ക്കും ആകർഷണശക്തിയുണ്ടാകും. ഇതുകൊണ്ടല്ലയോ ഇന്നു സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തെ ലോകം ആദരിക്കയും ആരാധിക്കയും ചെയ്യുന്നതു്. ഇന്നു മലയാളഭാഷയിലുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാഹിത്യങ്ങളെ, പരസ്യങ്ങളെ വിഗണിച്ചു് തരംതിരിക്കുന്നതായിരുന്നാൽ അധികവും അധമങ്ങളും മദ്ധ്യമങ്ങളുമാണെന്നു കാണാവുന്നതാണു്. ഉത്തമങ്ങൾ വളരെ അപൂർവ്വങ്ങളായും

കാണും. വിദ്വാന്മാർ മിക്കവരും ഇന്നു പദ്യകൃത്തുകളായിട്ടാണു് സാഹിത്യരംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നതു്. ഇങ്ങനെ കുറേ എഴുതിക്കൂട്ടിയാൽ സാഹിത്യസർവ്വസ്വമാകുമോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. പക്ഷെ സംസ്കൃതസാഹിത്യശാസ്ത്രങ്ങളുംകൂടെ മുഴുവനും പദ്യമല്ലയോ എന്നു ചോദിച്ചേയ്ക്കാം. ശരിയാണു്. എന്നാൽ അവ എത്ര പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നാർക്കറിയാം? കൂടാതെയും ഇന്നു നമുക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നവ, വിദ്വാന്മാരുടെ കശ്നമായ വിമർശനത്തിൽ തള്ളപ്പെട്ടവ നീക്കി ശേഷിച്ചിട്ടുള്ളവ മാത്രമാണു്. ഇങ്ങനെയുള്ള പദ്യകൃതികളെ നിർമ്മിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയോ, ശക്തിയുണ്ടായാൽ തന്നെയും അവയെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനും മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും വേണ്ട സമയമോ നമുക്കിന്നില്ല. നാം ഇന്നു കൃത്യാന്തരബാഹുല്യത്താൽ പ്രേരിതരായി കൈയൊഴിയാതെയാണല്ലോ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്നതു്. മനുഷ്യനെ ഉത്തമജീവിതത്തിനു സഹായിക്കുകയാണു് സാഹിത്യത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശ്യം. അതിനു മതിയായില്ലെങ്കിലും ജീവിതത്തെ ഒരുവിധം നയിക്കുന്നതിനെങ്കിലും അതുപയോഗപ്പെടേണ്ടതാണു്. ഇതിലേയ്ക്കു ലോകജ്ഞാനം, ശാസ്ത്രീയജ്ഞാനം, പ്രായോഗികജ്ഞാനം മുതലായവയും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും, ഉപദേശങ്ങളും, ആദർശങ്ങളും, പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗങ്ങളും അടങ്ങിയ ഗദ്യസാഹിത്യമാണു് നമുക്കിന്നത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതു്. ഈ വിധത്തിലാണു് സാഹിത്യം ജീവിതത്തോടു ബന്ധിക്കപ്പെടേണ്ടതു്. ഇന്നത്തെപ്പോലെ രൂപരൂപത്തിലല്ല സാഹിത്യത്തിന്റെ വില കണക്കാക്കേണ്ടതു്. ജീവിതത്തിന്റെ ജയാപജയംകൊണ്ടുവേണം അതിന്റെ

മൂല്യനിർണ്ണയം ചെയ്യാൻ. അതുകൊണ്ടു്, നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു് യഥാൎത്ഥഗൗരവം സിദ്ധിക്കണമെങ്കിൽ—ഭാഷാസാഹിത്യത്തിനു് ജീവിതത്തോടു ദൃഢബന്ധം വേണമെങ്കിൽ—ജീവിതത്തെ നിയമനം ചെയ്യാൻ സാധിക്കണമെങ്കിൽ—അതു വിജ്ഞാനവാഹിനിയായിത്തീരണമെങ്കിൽ — ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുതകണമെങ്കിൽ—ഒരു കേരളസൎവ്വകലാശാല ദൂരമായ ഭാവിയിലെങ്കിലും വേണമെങ്കിൽ—നമ്മുടെ മാനസികാവശ്യങ്ങൾ എല്ലാം നിൎവ്വഹിക്കപ്പെടണമെങ്കിൽ—അതു നമ്മുടെ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ദർപ്പണമായിരിക്കണമെങ്കിൽ ഭാഷയിൽ ചിന്താനിബിഡങ്ങളായ വിശിഷ്ട ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ധാരാളമായി ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഇതാണു് ഇന്നത്തെ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രധാന ആവശ്യം.

നവലോകം.

"ജീർണ്ണവസ്ത്രങ്ങളുപേക്ഷിച്ചു ദേഹികൾ
പൂർണ്ണശോഭം നവവസ്ത്രങ്ങൾ കൊള്ളുന്നു."

ഇതുപോലെയാണു് ഇന്നത്തെ ലോകസ്ഥിതി. പുരാതനങ്ങളും ജരാജീർണ്ണങ്ങളുമായ ആചാരങ്ങളും മാമൂലുകളും, നിശ്ചലമായ യാഥാസ്ഥിതികത്വവും, അപരിഷ്കൃതലോകത്തിനു സഹജങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങളും, ആദർശങ്ങളും, അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളായ വിശ്വാസങ്ങളും, അജ്ഞാനജന്യങ്ങളായ തെററിദ്ധാരണകളും ശാ

ഈശ്വരവിരുദ്ധങ്ങളായ അബദ്ധബോധങ്ങളും, സ്വാൎത്ഥത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള നിയമങ്ങളും, കൃത്രിമങ്ങളായ സമുദായസീമകളും, അസമത്വങ്ങളും, ഇവയും ഇവയെപ്പോലെ മററു പലതും ലോകത്തിൽ ഇന്നു പ്രസരിക്കുന്ന സൎവ്വതോമുഖമായ നവത്വത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണശക്തിയാൽ ഓരോന്നായി ധ്വംസിക്കപ്പെട്ടു വരികയാണ്. വല്ല ഓണംകേറാമൂലയിലോ മറേറാ അതുകളുടെ വല്ല അവശിഷ്ടങ്ങളും കിടപ്പുണ്ടെങ്കിൽ അവയ്ക്കും നവത്വത്തിന്റെ സമ്മാൎജ്ജനിയിൽ നിന്ന് ഇനി രക്ഷയുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ തരമില്ല. എന്നാൽ "യഥാസ്ഥിതികത്വം" അത്ര എളുപ്പത്തിൽ ജീവനെ പരിത്യജിക്കുന്ന ഒരു സത്വമല്ല. അതു വല്ല സ്മൃതിയുടേയൊ വേദവാക്യത്തിന്റെയൊ ദുൎവ്യാഖ്യാനത്തിന്റേയൊ പിറകിൽ മറഞ്ഞുനിന്നുംകൊണ്ടു യുദ്ധം ചെയ്യുന്നില്ലെന്നും ഇല്ല. എന്നാൽ ഈ നില ഇനി ദീൎഘകാലം നിൽക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ശാസ്ത്രീയവും, രാഷ്ട്രീയവും, ഗാൎഹികവും, സാമുദായികവും, വ്യാവസായികവും, കാൎഷികവും, വിദ്യാഭ്യാസപരവുമായ വിഷയങ്ങളിലും മററും ലോകം പഴയ ക്ഷുണ്ണമാൎഗ്ഗങ്ങളെ നിശ്ശേഷം പരിത്യജിച്ചു പല നവീനപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചും അവലംബിച്ചും പ്രവൎത്തിച്ചു വരികയാണ്. ആത്മീയവും ലൗകികവുമായ വിഷയത്തിലും ആദൎശങ്ങൾ ഏറക്കുറെ മാറിയും ഏറിയും വരുന്നുണ്ട്. എവിടെ നോക്കിയാലും മനുഷ്യൎക്ക് ഇന്നു നവത്വത്തിൽ നീതീകരിക്കത്തക്കതോ, അല്ലാത്തതോ ആയ ഒരു ഭ്രമം വന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാവുന്നതാണ്.

രാജ്യങ്ങളെ പ്പോലെ പാരമ്പര്യരീത്യാ ഉള്ള രാജകീയഭരണത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു നവീനമായ ജനാധിപത്യത്തിലേയ്ക്കു പ്രവണങ്ങളായിരിക്കയാണു്. രാജാക്കന്മാരുള്ള രാജ്യങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ അവയിൽ ജനാധിപത്യത്തിനായി സദാ ആഭ്യന്തരകലഹങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പരാധീനതയിൽ വർത്തിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങൾ ഒക്കെയും സ്വാതന്ത്ര്യോന്മുഖങ്ങളായി പ്രവർത്തിച്ചുവരികയാണു്. ഭാരതം തന്നെ നോക്കുക. ഇവിടെ സ്വരാജ്യത്തിനു വേണ്ടി നിരായുധസമരം തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കയാണല്ലോ. ഇതാ ഒരു ശുഭോദർക്കമായ ഭാവി ആസന്നമായിരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ചിലതിൽ ഇതിനായി സായുധസമരം തന്നെയാണു നടക്കുന്നതു്. പ്രജകൾക്കു രാജഭക്തിയുള്ള ദിക്കിൽ ഭരണനിർവ്വഹണസഭകൾ വേണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെടുന്നു. പ്രാതിനിധ്യസഭകൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു ശ്രമം ചെയ്തുവരുന്നു. ഉദ്യോഗങ്ങളും പ്രതിനിധിസഭകളിലെ അംഗത്വവും വർഗ്ഗത്തെയൊ സമുദായത്തെയൊ അടിസ്ഥാനമാക്കി വേണ്ടതാണെന്നു ശഠിക്കുന്നു. ഒരു രാജ്യത്തിനു് മറ്റൊരു രാജ്യത്തെ അടിമപ്പെടുത്തുന്നതിനു് അധികാരമില്ലെന്നുള്ള വിശാലതത്വം പ്രബലപ്പെട്ടുവരുന്നു. പണ്ടേയ്ക്കുപണ്ടേയുള്ള സേച്ഛാപ്രഭുത്വത്തിനു് ഇനി ഒരിടത്തും നിലയില്ല. ജനഹിതമാണു് ഭരണകർത്താക്കന്മാർ അനുവർത്തിക്കേണ്ട പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ നയം എന്നുള്ള തത്വം ഇന്നു് എല്ലാ ദിക്കിലും സുസ്ഥാപിതമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. നമ്മുടെ ചെറിയ രാജ്യമായ തിരുവിതാംകൂറിലും ഭരണനിർവ്വഹണസഭ വേണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായം ബലമായി പുറപ്പെട്ടുവിച്ചു കാണുന്നുണ്ടു്. കൊ

ച്ചിയിലും ഇങ്ങനെ ഇല്ലെന്നില്ല. ജനങ്ങൾക്കു പൂർവ്വാധികം പൗരകൃത്യബോധവും ഉണ്ടായി വരുന്നുണ്ട്. ഏതായാലും രാഷ്ട്രീയവിഷയത്തിൽ പല പല നവതരംഗങ്ങളും ഇപ്പോൾ ഉത്ഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയാദർശം ആപാദചൂഡം മാറിയിരിക്കുന്നു. ലോകത്തിലിനി യുദ്ധം കൂടാതെ കഴിക്കുന്നതിനും വേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങൾ ആലോചനാവിഷയമായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു.

ശാസ്ത്രീയവിഷയത്തിലാണെങ്കിൽ നമുക്ക് അജ്ഞാതപൂർവ്വങ്ങളും അനനുഭവസിദ്ധങ്ങളുമായ പല ശക്തികളേയും പദാർത്ഥങ്ങളേയും ഇന്നു ശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധന്മാർ കണ്ടുപിടിച്ചു സ്വാധീനപ്പെടുത്തിവരുന്നുണ്ട്. വ്യോമയാനം, നിരുപാധികവൈദ്യുതസന്ദേശം ഇവ നവസൃഷ്ടികളല്ലയോ? പ്രകൃതിയിൽ നിക്ഷിപ്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന അനേക രഹസ്യങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുകയും അവയെ കാര്യസിദ്ധിക്കായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുവരുന്നു. ആകാശത്തിന്റെ നോക്കെത്താത്തതും അഖണ്ഡവുമായ അഗാധഭാഗങ്ങളിൽ മറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന സംഖ്യാതീതങ്ങളായ താരാഗണങ്ങളെ ചാക്ഷുഷയന്ത്രദ്വാരാ ഓരോന്നായി കണ്ടുപിടിച്ചുവരികയും സർവ്വഗോളങ്ങളുടേയും സ്ഥിതിഗതികളെ രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ജന്മഭൂമിയായ ഭാരതം ഈ വിഷയത്തിൽ ഇന്നു പരിശ്രമിക്കാതിരിക്കുന്നതു് ഏറ്റവും ശോചനീയമാണല്ലോ. ഭൂഗർഭത്തിൽ നിർല്ലീനങ്ങളായ പല വസ്തുക്കളേയും കണ്ടുപിടിച്ച് മനുഷ്യോപയുക്തങ്ങളാക്കിവരുന്നു. റേഡിയം, ഹീലിയം എന്നു തുട

ങ്ങിയ അനതിശയനീയശക്തിയോടുകൂടിയ രാസ്സ പദാ ൎത്ഥങ്ങൾ നമുക്കു പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അനുഗ്രഹ രൂപേണ നൽകിയിരിക്കുന്നു. ഇവ പല രോഗങ്ങൾ ക്കും ഉപശാന്തികാരണമായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാരത ത്തിലും ഇപ്രകാരം ഒരാളെങ്കിലും ഉണ്ടെന്നു നമുക്കു സമാധാനപ്പെടാം. "ജഗദീശചന്ദ്രബോസൻ" ചെടി കൾക്കും മററു ജഡങ്ങളായ വസ്തുക്കൾക്കും ജീവചൈത ന്യം ഉണ്ടെന്നുള്ളതു് പരീക്ഷണംകൊണ്ടു സ്ഥാപിച്ചിട്ടു ണ്ടു്. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെപ്പോലെ ഈ വിഷയത്തിൽ നിരന്തരപരിശ്രമം ചെയ്തുവരുന്ന വർ നമ്മുടെയിടയിൽ ആരാണുള്ളതു്? ഭൂമിയുടെ അ ന്തർഭാഗത്തിലുള്ള പാറയടുക്കുകളെ പരിശോധിച്ച് അ വയിൽനിന്നും ഭൂമിയുടെ വയസ്സു നിൎണ്ണയിക്കുകയും, പാ റകളുടെ ഉള്ളിൽ കാണുന്ന ജന്തുക്കളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങ ളിൽനിന്നും ഓരോ യുഗത്തിലും ഭൂമിയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ജീവകോടിയെ നിൎണ്ണയിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നു. മനു ഷ്യനു് ഇന്നേവരെ ദുഷ്പ്രാപ്യമായിരുന്ന ഉത്തരധ്രുവ പ്രദേശങ്ങളെ—പല ദുഘടഘട്ടങ്ങളെ തരണംചെയ്തും, ധനനഷ്ടവും ജീവനഷ്ടവും സഹിച്ചും—ഏറക്കുറെ ക ണ്ടുപിടിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിൽ പാ ശ്ചാത്യവൈദ്യന്മാർ ചെയ്തുവരുന്ന പരിശ്രമങ്ങളുടെ ഫലം അത്ഭുതകരമാണു്. ഇതിലേയ്ക്കു് ഒരു ദൃഷ്ടാന്ത മായി "എക്സ്റെ" തന്നെ നോക്കുക. ശരീരത്തിന്റെ ഉള്ളിലുള്ള സകല ഭാഗങ്ങളേയും "എക്സ്റെ" പ്രയോ ഗംകൊണ്ടു് പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ടു ചികിത്സിക്കപ്പെട്ടു വരുന്നു. നൂതനങ്ങളായ പല ശസ്ത്രപ്രതിക്രിയാമാൎഗ്ഗ ങ്ങളും ഔഷധങ്ങളും കണ്ടുപിടിച്ചു മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തി

ൻെറ എത്രയോ അസുഖങ്ങൾക്കു ശമനം നൽകിവരു ന്നു. പണ്ടാരോ ശ്രമവും സമയവും ബുദ്ധിശക്തിയും വ്യയംചെയ്തു നിർമ്മിച്ച നിലയിൽത്തന്നെ കിടന്നിരുന്ന ആയുർവേദമെന്ന വിശിഷ്ടഭാരതീയചികിത്സാശാസ്ത്രവും ഇപ്പോൾ അല്പമായിട്ടെങ്കിലും പലരും സശ്രദ്ധം പഠി ക്കയും കാലോചിതമായി പരിഷ്കരിക്കയും ഫലവത്താ യി പ്രയോഗിക്കയും ചെയ്തുവരുന്നുണ്ടു്. വ്യവസായങ്ങ ളും പ്രതിദിനം നവംനവങ്ങളായി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരി ക്കയാണു്. ദൈവസൃഷ്ടിയെല്ലാം മനുഷ്യസൃഷ്ടിയാക്കി മാററുന്നു. പ്രകൃതിയിലുള്ള അസംസ്കൃതപദാർത്ഥങ്ങളും ജന്തുക്കളുടെ ചർമ്മരോമാസ്ഥികളും ഒന്നൊഴിയാതെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി മനുഷ്യനു ഭോജ്യമോ, പേയമോ, വസ്ത്രമോ, ഭൂഷണമോ, ഔഷധമോ, ആയുധമോ, ഒരു വിധമല്ലെങ്കിൽ മറെറാരുവിധം ഉപയോഗയോഗ്യങ്ങ ളാക്കി ചെയ്തുവരുന്നു. ഈ വഴിക്കു രാജ്യങ്ങൾക്കും സമു ദായങ്ങൾക്കും ധനപുഷ്ടിയും കൂടിവരുന്നുണ്ടു്. ഇതേ വരെ കീഴ്നടപ്പിനേയും മാമൂലിനേയും മാത്രം അടി സ്ഥാനപ്പെടുത്തി നടത്തിവന്ന കൃഷി ഇന്നു ശാസ്ത്രനി ർദ്ദിഷ്ടമാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി നടത്തിവരുന്നു. സമുദായങ്ങളുടെ സ്വാഭാവികമായ വളർച്ചയ്ക്കു പ്രതിബന്ധങ്ങളായിരുന്ന അനേകം അനാചാരങ്ങളേയും അസമത്വങ്ങളേയും കൃത്രിമസീമകളേയും അസ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും ഓരോ ന്നായിധ്വംസിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇന്നു ജനങ്ങളെ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുന്ന ശക്തി വല്ലതുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ഏററക്കുറച്ചിൽ തന്നെയാണു്. സമനിലയാണു് ഇന്നു് എല്ലാ സമുദായങ്ങളുടേയും ആദർശം. സാമുദായിക ദോഷങ്ങളെ പരിഹരിക്കുന്നതി

ന ജനങ്ങൾ വൈമനസ്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ഗവൺമെൻറും പതുക്കെ പ്രവേശിക്കുന്നുണ്ട്. ജനനനിയന്ത്രണനിയമവും ശൈശവവിവാഹനിരോധനനിയമവും ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണു്. ഗൃഹജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ആദർശങ്ങളും മാറിട്ടുണ്ട്. ഒരിക്കൽ നിർബ്ബന്ധിതമായിരുന്ന വിവാഹബന്ധം, ഇന്നു് മിക്കവാറും ഐച്ഛികമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. വിവാഹമോചനവിഷയത്തിലും ധാരാളം സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. ആരോഗ്യം, ശുചിത്വം മുതലായവയെപ്പററിയും ഗൃഹങ്ങളിൽ പൂർവ്വാധികം നിഷ്കർഷയുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പ്രതിദിനമെന്നപോലെ നവത്വം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സാഹിത്യമാണെങ്കിൽ പൂർവ്വസൂരികൾ സഞ്ചരിക്കാത്ത പന്ഥാക്കളിൽക്കൂടിയും അവർ നിർദ്ദേശിക്കാത്ത രൂപങ്ങൾ അവലംബിച്ചും നൂതനദ്വാരങ്ങൾ തുറന്നും ശാഖോപശാഖയായി പ്രസരിച്ചുവരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഇന്നത്തെ നവലോകത്തെപ്പററി പറയുകയാണെങ്കിൽ ഒട്ടധികം ഉണ്ടാകും. വിസ്തരഭയം കൊണ്ടു് അതിനിപ്പോൾ തുനിയുന്നില്ല. ചുരുക്കിപ്പറയുകയാണെങ്കിൽ ഇന്നു ലോകത്തിൽ അസ്തംബബ്രഹ്മപര്യന്തം എല്ലാം പുതുമതന്നെയാണു്. ഇനി നമ്മുടെ കേരളത്തെ നോക്കാം. ഇവിടെയും ഒരു നവകേരളം പ്രത്യക്ഷമായിക്കാണാം. ഭാരതത്തെ അപേക്ഷിച്ചു് കേരളം എല്ലാംകൊണ്ടും നവംതന്നെയാണു്. ആ നവത്വത്തോടുകൂടി ഇന്നത്തെ ലോകസാധാരണമായ നവത്വംകൂടി ചേർന്നപ്പോൾ കേരളം സവിശേഷം നവമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. നായന്മാർ, നമ്പൂതിരിമാർ, ക്രൈസ്തവർ, മഹമ്മദീയർ, ഈഴവർ മുതലായ സമുദായങ്ങൾ ഓരോ കാലത്തു് അവരവരുടെ വിശേഷമായ സ

മുദായാചാരങ്ങളോടുകൂടി വന്നു് കേരളത്തിൻെറ ആദ്യ ത്തെ നവതചത്തെ അവിച്ഛിന്നമായി സംരക്ഷിച്ചുവന്നു. പുതിയ പരിഷ്കാരം വന്നപ്പോഠം അതിനേയും കേരളം വിവൃതഹസ്തത്തോടുകൂടി ആശ്ലേഷിച്ചു സൽക്കരിച്ചു. ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയെന്താണു്? സമുദായങ്ങളെല്ലാം ഉണ ൪ന്നു പ്രവൎത്തിച്ചുതുടങ്ങി. കേരളത്തിലെപ്പോലെ ഇത്രയും വിവിധവൎഗ്ഗക്കാർ മറെറങ്ങും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നമ്പൂരിമാരുടെ യോഗക്ഷേമസഭ, നായർസമാജം, ഈ ഴവരുടെ എസ്സ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗം, ക്രൈസ്തവ രുടെ വിവിധവിഭാഗസംഘങ്ങഠം, ഇസ്ലാംസംഘങ്ങഠം, വെള്ളാളസമാജം, വിശ്വകൎമ്മസമാജം, വെളക്കത്തല നായർസമാജം, വെളുത്തേടത്തുനായർസമാജം, വിശ്വ ബ്രഹ്മസമാജം, ഗണകസമാജം, വാലസമാജം, അരയ സമാജം, പട്ടാൎയ്യസമാജം, കുറവസമാജം, പുലയസ മാജം മുതലായവയും; പരദേശബ്രാഹ്മണർ, കൊങ്ങി ണികഠം, ചെട്ടികഠം ഇങ്ങനെ മററനേക സമുദായങ്ങളും ഇന്നു കേരളത്തിൻെറ നവീകരണവിഷയത്തിൽ പ്രവ ൎത്തിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. കേരളത്തെപ്പോലെ ഇത്ര വിസ്താ രം കുറഞ്ഞ ഒരു ദേശത്തു് ഇത്ര വളരെ സമുദായങ്ങഠം ഇതേവരെ അന്യോന്യം ഹിംസിക്കാതെ വൎത്തിച്ചതു് ഒരു അത്ഭുതംതന്നെയാണു്. പരിഷ്കാരത്തിൻെറ അ ഭാവമാണു് ഇതിനുള്ള പ്രധാന കാരണം. ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുവേണം പറ വാൻ. ഓരോ സമുദായങ്ങളും അവരവരുടെ അഭ്യുന്ന തിക്കായി തീവ്രയത്നം തുടങ്ങീട്ടുണ്ടു്. ചില സമുദായ ങ്ങഠം പ്രത്യേക സാമുദായിക നിയമങ്ങഠം സമ്പാദിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ചിലവ അതിന്നായി ഉത്സാഹിച്ചും വരുന്നു.

എല്ലാ സമുദായങ്ങളും സ്വയമേവ പല അനാചാരങ്ങളെ ധ്വംസിക്കയും അവക്കുള്ള അവശതകളെ പരിഹരിക്കാൻ പരികരം ബന്ധിച്ചു പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഉദ്യോഗമാണു് ഇന്നു് സമുദായങ്ങൾ തമ്മിൽ പ്രധാനമായ കലഹബീജമായിത്തീന്നിരിക്കുന്നതു്. ഇതുകൂടാതെ മററു പല നൂതനപ്രസ്ഥാനങ്ങളും കേരളത്തിൽ ഇപ്പോൾ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സാഹിത്യപരിഷത്തു്, കലാമണ്ഡലങ്ങൾ, മഹിളാമന്ദിരം, യുവജനപ്രസ്ഥാനം, വനിതാസംഘങ്ങൾ, നാട്ടുരാജ്യപ്രജാസമിതി, പൗരസമത്വവാദസംഘം, സമുദായം തിരിച്ചും ഒന്നിച്ചുമുള്ള ധനവ്യാപാരശാലകൾ, നായർസേവാസമിതി, നിയമസഭ, പ്രജാസഭ ഇവയൊക്കെയും നവകേരളത്തിൻെറ വിശേഷചിഹ്നങ്ങളാണു്. ഇതുകൂടാതെ പാശ്ചാത്യരീതിയിലുള്ള വസ്ത്രധാരണം, പരദേശരീതിയിലുള്ള വസ്ത്രധാരണം, എങ്ങുമില്ലാത്ത വസ്ത്രധാരണരീതി, പരിഷ്കൃതരീതിയിലും ദ്രവ്യയഭ്രയിഷ്ഠവുമായ ജീവിതരീതി, ചുരുട്ടുവലി, ചായകുടി മുതലായി ആശാസ്യവുമനാശാസ്യവുമായ പല നവതത്വങ്ങളും കേരളത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഭാരതത്തിൽവച്ചു് ഇന്നു പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരഭ്രമവും അനുകരണവും വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതു് കേരളത്തിലാണെന്നാണു തോന്നുന്നതു്. പാശ്ചാത്യർ ആദ്യമായി ഇവിടെയാണല്ലോ വന്നിറങ്ങിയതു്. എല്ലാംകൊണ്ടും നമുക്കിന്നൊരു നവകേരളം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ നവങ്ങളായവ എല്ലാം നന്മകളായി എന്നു വരികയില്ല. ഒരു വിവേചനശക്തി ഈ വിഷയത്തിൽ ആവശ്യമാണു്. പത്രങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടു്. എന്നാൽ അവ മിക്കവയും വർഗ്ഗീയപക്ഷത്തെ മാത്രം പ്രതിബിംബിക്കുന്നതു

കൊണ്ടു് പൊതുകാൎയ്യം ഒരുവിധം അശ്രദ്ധിതമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഒരു വിശാലമായ ലോകാവലോകനദൃഷ്ടി അത്യാവശ്യമാണു്. ലോകത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കും സമുദായങ്ങളുടെ ക്ഷേമത്തിനും സന്മാൎഗ്ഗരക്ഷയ്ക്കും അനുകൂലമല്ലാത്ത ഏതു നവത്വവും സ്പൃഹണീയമായിരിക്കയില്ല. ബാഹ്യങ്ങളായ നവത്വമല്ല നമുക്കിന്നു പ്രധാനമായി ആവശ്യമുള്ളതു്. അതു് എളുപ്പം സാധിക്കുന്നതാണു്. ആഭ്യന്തരനവത്വമാണു് അത്യാവശ്യം. ചിന്താനവത്വം, ആദൎശനവത്വം, അഭിപ്രായനവത്വം, വിജ്ഞാനനവത്വം, ഉദ്ദേശ്യനവത്വം, ആശയനവത്വം, കൃത്യബോധനവത്വം, അഭിരുചിനവത്വം, സംസ്കാരനവത്വം മുതലായവ സമ്പാദിച്ചാൽ അവയ്ക്കനുസരണമായ ബാഹ്യനവത്വവും സ്വയമേവ വന്നുചേരുന്നതാണു്. നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം ഇതിനു പൎയ്യാപ്തമാകുന്നില്ല. നമ്മുടെ സമുദായമത്സരം ഇതിനു് അവസരം നല്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ അനുകരണബുദ്ധി ഇതിനു പ്രതിബന്ധമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ പരിതഃസ്ഥിതികൾ ഇതിനൊട്ടും അനുകൂലങ്ങളല്ല. നമ്മുടെ ഔദാസീന്യം ഇതിനു തടസ്ഥമാകുന്നു. നമ്മുടെ സ്വാൎത്ഥത ഇതിനു ബാധകമായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ന്യൂനതകളെ എല്ലാം പരിഹരിക്കുന്നതിനും യഥാൎത്ഥനവത്വത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിനും നാമമാത്രനവത്വത്തെ ദൂരീകരിക്കുന്നതിനും സമുദായങ്ങൾ തമ്മിൽ മൈത്രീഭാവം വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും മത്സരം കുറയ്ക്കുന്നതിനും അഭ്യുന്നതിക്കുതകുന്ന പ്രവൃത്തിമാൎഗ്ഗം നിൎദ്ദേശിക്കുന്നതിനും ഐക്യം വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും കേരളത്തിനു് ആകെ നവത്വം വരുത്തുന്നതിനും നമ്മു

ടെ ചിന്തകന്മാരും പത്രങ്ങളും നേതാക്കന്മാരും ഉത്സാഹിക്കയും ശ്രമിക്കയും ഒടുവിൽ ജയിക്കയും ചെയ്യുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

പൗരസ്ത്യരും പാശ്ചാത്യരും.

പൗരസ്ത്യന്മാരും പാശ്ചാത്യരും തമ്മിൽ ഇന്നു പല വ്യത്യാസങ്ങളും ഉണ്ടു്. ഇതു സാധാരണ വരാവുന്ന ഒരു സംഗതിയാണു്. കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും എന്നുള്ള വ്യത്യാസം നമുക്കാർക്കും മാററാവുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു് ഒരു കൂട്ടരെ ദൂഷിക്കയോ മറുകൂട്ടരെ പ്രശംസിക്കയോ ചെയ്യുന്നതു് അല്പം ആലോചിച്ചുവേണ്ടതാണു്. ഇന്നു പാശ്ചാത്യർ മിക്കവാറും ഒരു ഹാസ്യദൃഷ്ടിയോടുകൂടിയാണു പൗരസ്ത്യരെ വീക്ഷിച്ചുവരുന്നതെന്നു വിചാരിപ്പാൻ വഴിയുണ്ടു്. പൗരസ്ത്യർ "കറുത്ത" നിറക്കാരാണെന്നാണു് ഒരു ആക്ഷേപം ഉള്ളതു്. ഇതൊരിക്കലും ഒരാക്ഷേപമായി വരുന്നതല്ലല്ലൊ. ഇതിന്നു ശീതോഷ്ണാവസ്ഥതന്നെയാണു് ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കുന്നതു്, അതുകൊണ്ടു് ഇതിനെപ്പററി ചിന്തിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഇനി ഒരാക്ഷേപം പറഞ്ഞുകേൾക്കാറുള്ളതു് പൗരസ്ത്യർ കേവലം ചിന്താശീലന്മാർ മാത്രമാണെന്നും പാശ്ചാത്യരെപ്പോലെ പ്രവൃത്തിതല്പരന്മാരല്ലെന്നുമുള്ളതാണു്. ഒന്നാമത്തായി നോക്കേണ്ടതു് ഇതിൽ വല്ല പരമാർത്ഥവുമുണ്ടോ എന്നും ഉണ്ടെ

ങ്കിൽത്തന്നെയും അതു് ഒരാക്ഷേപമാണോ എന്നുമാണു്. പൗരസ്ത്യർ ചിന്താശീലന്മാരാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ കഴികയില്ല. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു് അവർ എല്ലാവരും പ്രവൃത്തിവിമുഖന്മാരാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു് യുക്തികൊണ്ടു പ്രാപ്തമായ ഒരനുമാനമല്ല. ഒരു കവിച്ചുചാട്ടം മാത്രമാണെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ ഒന്നു് ആലോചിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. ചിന്തയുടെ ഫലമല്ലാതെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു വല്ല ഫലവുമുണ്ടാകുമോ? ഇന്നു പ്രവൃത്തിശീലന്മാരെന്നു് അഭിമാനിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യർ എല്ലാവരും അവലംബിച്ചിരിക്കുന്ന മതം അല്ലെങ്കിൽ ഈശ്വരവിശ്വാസം ഒരു വിശിഷ്ടനായ പൗരസ്ത്യനാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതല്ലയോ? ഈ മതത്തിന്റെ ഛായയിൻകീഴിലല്ലയോ ഇന്നവർ സുരക്ഷിതരായിരിക്കുന്നതും പ്രവൃത്തിചെയ്യുന്നതും? ക്രിസ്തുദേവൻ എവിടെയാണു ജനിച്ചതു്? അദ്ദേഹത്തിന്റെ വദനത്തിൽനിന്നും നിർഗ്ഗമിച്ച തത്വങ്ങളല്ലയോ ഇന്നു പാശ്ചാത്യലോകത്തെ ആകമാനം ഭരിക്കുന്നതു്. പൗരസ്ത്യർ ചിന്താശീലന്മാരായിരുന്നതുകൊണ്ടല്ലയോ പാശ്ചാത്യർക്കു് ഇന്നു കാണുന്ന സകല ഉൽക്കർഷങ്ങളും ലഭിച്ചതു്? ഇതുപോലെതന്നെ മറ്റെല്ലാ മതസ്ഥാപകന്മാരും പൗരസ്ത്യന്മാരല്ലയോ? ഇവർ ഇന്നു് എത്രയോ ലക്ഷം മനുഷ്യരെ ഭരിച്ചുവരുന്നു! വാസ്തവത്തിൽ പൗരസ്ത്യദീപത്തിന്റെ സഹായംകൊണ്ടാണു് പാശ്ചാത്യർ ഇന്നു ലോകയാത്ര ചെയ്യുന്നതു്. ഏതു പ്രവൃത്തിയുടേയും ജനയിതാവു് ഒരു ചിന്തയാണെന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു് ചിന്തയ്ക്കല്ലയോ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കേണ്ടതു്. എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ പൗര

സ്ത്യർ പ്രവൃത്തിവിമുഖന്മാരല്ല. എന്നാൽ അവരുടെ ആദർശം "അഹിംസാ പരമോധർമ്മം" എന്നായിരുന്നതിനാൽ അവർ നശീകരണോപകരണങ്ങളും മററു യുദ്ധസാമഗ്രികളും നിർമ്മിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല എന്നുള്ളതു പരമാർത്ഥം തന്നെയാണ്. എന്നാൽ ജനങ്ങൾക്കുപകാരപ്രദങ്ങളായ കൃഷിവ്യവസായാദികളിൽ അവർ ബുദ്ധിപൂർവ്വം പ്രവൃത്തിച്ചുതന്നെ വന്നിരുന്നു. പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരം ശ്രദ്ധാസ്പദീകരിക്കപ്പെടാതെ മൂശയിൽ കിടന്നുരുകുന്ന കാലത്തും പൌരസ്ത്യർ പ്രായോഗികവും പ്രാമാണികവുമായ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്നാൽ തുടരെത്തുടരെയുള്ള വിദേശാക്രമണം നിമിത്തം ഇതിനൊക്കെയും അല്പം ഹാനി തട്ടീട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു വിസ്മരിക്കാൻ പാടില്ല. രണ്ടു ഭിന്നപരിഷ്കാരങ്ങളെപ്പററി ഗുണദോഷവിവേചനം ചെയ്യണമെങ്കിൽ അവ രണ്ടും ഒരേ വഴിക്കതന്നെ ഗമിക്കുന്നവയായിരിക്കണം. എന്നാൽ ഇന്നു നാം പൌരസ്ത്യപരിഷ്കാരമെന്നും പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരമെന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നവ രണ്ടും ഭിന്നസ്വഭാവമുള്ള രണ്ടുവഴിക്ക പോകുന്നവയാണു്. അതുകൊണ്ട് ഇവിടെ താരതമ്യവിവേചനത്തിനു ശക്യതയില്ല. എന്നുതന്നെയുമല്ല, ആദർശങ്ങളുടെ ഭിന്നത്വം നിമിത്തം പാശ്ചാത്യർ പരിഷ്കാരമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനെ പൌരസ്ത്യർ അങ്ങനെ വിചാരിക്കുന്നുമില്ല. കഴിയുന്നിടത്തോളം ധനം സമ്പാദിക്കണമെന്നോ, ഭൂമിയുടെ കഴിവുള്ളിടത്തോളം ഭാഗം കൈവശപ്പെടുത്തണമെന്നോ ഉള്ള ആഗ്രഹത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ എത്രതന്നെ നിറം പിടിപ്പിച്ചാലും യഥാ

ത്ഥപരിഷ്കാരമാണെന്നു വല്ലവരും പറയുമോ എന്നു സംശയമാണ്. ഇതുകൊണ്ടാണു പൌരസ്ത്യർ തങ്ങളെ ഗ്രസിക്കാൻ വരുന്ന ഈ പരിഷ്കാരത്തോടു് പരാങ്മുഖന്മാരായി കാണപ്പെടുന്നതു്. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങൾ അപഹരണാത്ഥം കിഴക്കോട്ടു നീട്ടിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സുദീർഘങ്ങളായ ഹസ്തങ്ങളുടെ പരുഷസ്പർശം ഏൽക്കാതെ ഇന്നു പൌരസ്ത്യരാജ്യം ഒന്നുംതന്നെ ഇല്ല. പൌരസ്ത്യരുടെ തലയിലേയ്ക്കു കയററാൻ ഭാവിക്കുന്ന ഇത്തരം പരിഷ്കാരം അവർ വഹിക്കാൻ സന്നദ്ധരാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

പൌരസ്ത്യർക്കുള്ള മറെറാരു ആക്ഷേപം അവർ യാഥാസ്ഥിതികന്മാരാണെന്നാണ്. ഇതു പക്ഷേ ഒരു കാലത്തു വാസ്തവമായിരുന്നിരിക്കാം. എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി ഇതൊന്നുമല്ല. പൌരസ്ത്യർ അർദ്ധസുഷുപ്ത്യവസ്ഥയിൽനിന്നു ഉണർന്നു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും ഉൽക്കർഷത്തിനും വേണ്ടി തീക്ഷ്ണപരിശ്രമം തുടങ്ങീട്ടു കാലം കുറഞ്ഞൊന്നായി. ഇൻഡ്യ, ചൈന, ജപ്പാൻ, അഫ്ഗാനിസ്ഥാൻ മുതലായ രാജ്യങ്ങളെ നോക്കുക. അതിനാൽ ഈ ആക്ഷേപം ഇന്നു നിലനിൽക്കത്തക്കതല്ല. സ്ഥിരത്വം ചിലപ്പോൾ പിന്നോക്കമുള്ള ഗതിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കാം. എന്നാൽ സ്ഥിരത്വമാണു് പൌരസ്ത്യപരിഷ്കാരത്തെ ഹിമവാന്റെ കൊടുമുടികൾപോലെ ഉറപ്പുള്ളതാക്കി സംരക്ഷിച്ചുവരുന്നതു്. യൂറോപ്പിൽ എത്രയോ സാമ്രാജ്യങ്ങളും പരിഷ്കാരങ്ങളും ഉത്ഭവിക്കയും നശിക്കയും ക്ഷണമാത്രയിൽ ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു! പൌരസ്ത്യപരിഷ്കാരം അല്പം കേടു തട്ടിയെങ്കിലും ഇന്നും നശിക്കാതെ നില്ക്കുന്നുണ്ടു്.

പൗരസ്ത്യരെപ്പററിയുള്ള മറെറാരാക്ഷേപം അവർ ദുർഘട സന്ദർഭങ്ങൾ നേരിടുമ്പോൾ അവയെ തരണം ചെയ്യുന്നതിനു തീരെ അസമത്ഥന്മാരാണെന്നാണ്. പ്രത്യേകിച്ചും മാനുഷികശത്രുക്കളോട് ഇടപെടുമ്പോൾ അവർ അവരുടെ പൂർണ്ണ അപ്രാപ്തിയെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. ഇതുനിമിത്തമാണ് ചൈന രണ്ടുപ്രാവശ്യം അപരിഷ്കൃതന്മാരാൽ ജയിക്കപ്പെട്ടതും ഇൻഡ്യ ഒരു കച്ചവടസംഘത്തിനാൽ കീഴടക്കപ്പെട്ടതും. ഇതു ശരി തന്നെ. പൗരസ്ത്യർക്ക് അന്യരാജ്യങ്ങളെ പിടിക്കണമെന്നോ കീഴടക്കി ഭരിക്കണമെന്നോ ഉള്ള ഉദ്ദേശ്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ തങ്ങളുടെ രാജ്യങ്ങളെ പുഷ്ടിയാക്കി തൃപ്തിയോടുകൂടി വസിക്കണമെന്നുമാത്രമേ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നുള്ളു. അതുകൊണ്ടു സൈന്യങ്ങളേയോ യുദ്ധസാമഗ്രികളേയോ നാശകരണോപകരണങ്ങളേയോ സൃഷ്ടിച്ചു പരപീഡയ്ക്കു ഒരുങ്ങിയിരുന്നില്ല എന്നുള്ളതു വാസ്തവം തന്നെയാണ്. ഇക്കാലത്തു പാശ്ചാത്യർ ഇതരരാജ്യങ്ങളെ ആക്രമിക്കുന്നതിനും കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ബലവത്തുകളായ ഉപകരണങ്ങൾ പൗരസ്ത്യർ സന്നദ്ധമാക്കിട്ടില്ല. ഇതു് അവരുടെ അഹിംസാപരമായ സ്വഭാവമോ ചിത്തവൃത്തിയോ കൊണ്ടാണ്. ഇതു പാശ്ചാത്യദൃഷ്ടിയിൽ ചാപല്യത്തിന്റെ ഒരു വകഭേദമാണ്. ശക്തിതന്നെ യുക്തിയായിരിക്കുന്ന കാലത്തു് ഇതൊരാക്ഷേപം തന്നെ ആയിരിക്കാം.

പൗരസ്ത്യർ പാശ്ചാത്യരെപ്പോലെ സമുദ്രത്തെ പരിശോധിച്ചിട്ടില്ലെന്നും പുതിയ ലോകങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ലെന്നും മററുമാണു വേറൊരു ആക്ഷേപം.

ഇതും ശരിതന്നെ. എന്നാൽ പൗരസ്ത്യർ പരിശോധിച്ചിട്ടുള്ള അപാരവും അഗാധവുമായ വേദാന്തസമുദ്രത്തേയോ, അവർ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള ചിന്താലോകങ്ങളേയോ പാശ്ചാത്യർ ആരെങ്കിലും ഇന്നു പരിശോധിക്കയോ കണ്ടുപിടിക്കയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ? പൗരസ്ത്യതത്വജ്ഞാനികളുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശ്യം രാജ്യം കൈവശപ്പെടുത്തുകയോ, ധനം സഞ്ചയിക്കയോ അല്ല. ആത്മജ്ഞാനസമ്പാദനവും ആത്മാവിന്റെ പരിപൂർണ്ണപ്രാപ്തിയുമാണെന്നാണ്. അതിനാൽ പൗരസ്ത്യരുടെ കണ്ടുപിടിത്തവും പരിശോധനയും ഒരു ഭിന്നമാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടിയായിരുന്നുവെന്നേയുള്ളൂ. പൗരസ്ത്യന്മാർ ഈ മാർഗ്ഗത്തെ വിട്ട് പാശ്ചാത്യരെപ്പോലെ ഭൂഭാഗങ്ങളെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു മാത്രം ശ്രമിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇന്നു ലോകത്തിന് എന്തുമാത്രം ആത്മീയനഷ്ടം നേരിടുമായിരുന്നു? മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം ചിന്താനിരതന്മാരും മറ്റൊരു ഭാഗം പ്രവൃത്തിതല്പരന്മാരുമായിരുന്നാൽ മാത്രമേ ലോകത്തിനു സാർവ്വത്രികമായ പുരോഗമനം സിദ്ധിക്കാൻ തരമുള്ളൂ. മനുഷ്യന്റെ ഒരു വശം മാത്രം വികസിപ്പിച്ചാൽ പൂർണ്ണത സിദ്ധിക്കയില്ല.

പ്രയത്നം മനുഷ്യനെ ഭൗതികസുഖത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു. മതം മനുഷ്യനെ ആത്മീയനിവൃത്തിയിലേയ്ക്കു ക്ഷണിക്കുന്നു. തത്വജ്ഞാനം മനുഷ്യനെ തന്റെ യാഥാത്മ്യത്തെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു സഹായിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം മനുഷ്യനെ തൽക്കാലസ്ഥിതിയിൽനിന്നും അധികം ഉൽകൃഷ്ടമായ സ്ഥിതിയിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തുന്നു.

മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിന്റെ പരിപൂൎണ്ണതയ്ക്കു് ഇവയൊക്കെയും അത്യാവശ്യമാണു്. പൗരസ്ത്യരെ അവഗണിക്കുന്നതു് മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനമായ വശത്തെ വിസ്മരിക്കയാണു്. പ്രാചിയില്ലെങ്കിൽ പ്രതീചിയില്ല. പ്രതീചിയില്ലെങ്കിൽ പ്രാചിയുമില്ല. ഒരു ആംഗ്ലേയകവി പറയുന്നതുപോലെ—

> ഒരു സംഗതി സ്പഷ്ടമാണു്. ഈശ്വരസൃഷ്ടിയിലൊന്നും
> തന്നെ അസ്ഥാനത്തിലല്ല.

ഉണ്ണായിവാര്യരും നളചരിതം ആട്ടക്കഥയും.

കഥകളി കേരളീയൎക്കു പ്രത്യേകമെന്നു വിചാരിക്കാവുന്ന ഒരു വിനോദമാണു്. അതു് ഒരു കാലത്തു് അവരുടെ ഹൃദയത്തെ അസാമാന്യമായി ആകൎഷിച്ചു ഇരുന്നു. ഇതരദേശങ്ങളിൽ നാടകങ്ങൾ മുതലായ അഭിനയകലകൾ വളരെ മുമ്പുതന്നെ ഉത്ഭവിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ കേരളത്തിൽ അതിന്റെ പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ പ്രത്യേകതയും, ഭാഷയുടെ ശുഷ്കതയും നിമിത്തം ഇവ അല്പം താമസിച്ചാണു് ഉണ്ടായതു്. അതുതന്നെ ഏറക്കുറെ അപരിഷ്കൃതരീതിയിലും വേഷത്തിലുമായിരുന്നു. കേരളീയൎക്കു സാഹിത്യാഭിരുചി അല്പമെങ്കിലും ജനിച്ചതു് തുഞ്ചത്തു ഗുരുനാഥന്റെ കാലംമുതൽക്കാ

ണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്യസദൃശങ്ങളായ കൃതികൾമൂലം ഭാഷാ അക്ഷരജ്ഞാനവും പുരാണപാരായണസൗകര്യവും ലഭിച്ചതോടുകൂടി കേരളീയർക്ക് പുരാണകഥകളോടും, അവയിലെ കഥാപുരുഷന്മാരോടും പരിചയം സിദ്ധിക്കയും അവർ തങ്ങളുടെ സ്നേഹത്തിനോ, ദ്വേഷത്തിനോ ഏറക്കുറെ പാത്രീഭവിക്കയും ചെയ്തു. മനുഷ്യസ്വഭാവമനുസരിച്ച് ഈ കഥാപുരുഷന്മാരുടെ ക്രിയകളും വിക്രിയകളും കേൾക്കുന്നതിലെന്നപോലെ കാണുന്നതിലും ജനങ്ങൾ ഉത്സുകന്മാരായിഭവിച്ചു. സർവസാധാരണമായ ഈ ഔത്സുക്യത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതു് അത്യാവശ്യമായിട്ടും വന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിലാണു് ഒരു അഭിനയകലയെന്നു പറയാവുന്ന "കഥകളി" കേരളത്തിൽ ഉത്ഭവിച്ചതു്. അത്യാവശ്യം നേരിടുമ്പോൾ അവയ്ക്കു നിവൃത്തിയും ഉണ്ടാകാതെ കഴികയില്ലല്ലോ. ഇതു രൂപത്തിലും സ്വഭാവത്തിലും ഇന്നു് ഒട്ടുമുക്കാലും ഉത്ഭവിച്ച കാലത്തെ നിലയിൽ തന്നെയാണിരിക്കുന്നതു്. അനുകരിക്കയല്ലാതെ പരിഷ്കരിക്കയെന്നുള്ളതു് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. ഇനി നാം അതിനെ ഉദ്ധരിക്കാത്തപക്ഷം അതു നാമാവശേഷമായിത്തീരുവാനും ഇടയുണ്ടു്. ഒരു വിനോദം എന്ന നിലയിൽ കഥകളിക്കു് ഇന്നു പ്രചാരം വളരെ കുറവാണു്. എങ്കിലും അതിൽ ഭ്രമമുള്ളവർ അവിടവിടെ തീരെ ഇല്ലാതില്ല. രംഗോപജീവികളും കോണിലും മൂലയിലും ചുരുക്കമായി ഉണ്ടായിരിക്കാം. ഉപജീവനമാർഗ്ഗം എന്ന നിലയിലും അതു് ഇന്നു സുസ്ഥിരവും ആദായകരവുമാണെന്നു പറവാൻ തരമില്ല. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടും "കഥകളി" അസ്തോന്മുഖമായിട്ടാ

ണ് ഇപ്പോഠം ഇരിക്കുന്നതു്. ജനങ്ങളിൽ വന്നുകൂടീട്ടുള്ള രുചിഭേദമാണ് ഇതിനു പ്രധാന കാരണം.

കഥകളിക്കു വേണ്ടതായ സാഹിത്യത്തെ നിൎമ്മിക്കുകയും നേപഥ്യവിധാനങ്ങളേയും മററും നിർദ്ദേശിക്കുകയും ആദ്യമായി ചെയ്തതു് കൊട്ടാരക്കര കേരളവൎമ്മരാജാവാണ്. ഇദ്ദേഹം എട്ടു ആട്ടക്കഥകഠം എഴുതീട്ടുണ്ടു്. ഇദ്ദേഹത്തിനെത്തുടൎന്നു കോട്ടയത്തു രാജാവു മുതലായി മററു പലരും ആട്ടക്കഥകഠം ഏറക്കുറെ ഗുണാഗുണവ്യത്യാസത്തോടുകൂടി നിൎമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇവയെല്ലാററിലുംവെച്ചു് ഉണ്ണായിവാൎയ്യരുടെ "നളചരിത"മാണ് പ്രഥമസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നതു്. വാരിയർ കൊച്ചിയിൽ ഇരിഞ്ഞാലക്കുട സ്വദേശിയായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു തിരുവനന്തപുരത്തെത്തി കാൎത്തികതിരുനാഠം മഹാരാജാവിനെ സേവിച്ചു വളരെനാഠം താമസിച്ചതായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പ്രസിദ്ധനായ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരും അക്കാലത്തു് അവിടെ താമസിച്ചിരുന്നു. ഇവർ ഇരുവരും തമ്മിൽ വലിയ കൂട്ടുകെട്ടും ആയിരുന്നു. രണ്ടുപേരും സരസന്മാരും വിദ്വാന്മാരും ആയിരുന്നുവല്ലൊ. ഇക്കാലത്തു വാരിയർ തൻെറ ദാരിദ്ര്യാവസ്ഥയെ സൂചിപ്പിച്ചു താഴെക്കാണുന്ന ദ്വയാൎത്ഥത്തിലുള്ള ശ്ലോകം തിരുമനസ്സിലേയ്ക്കു സമൎപ്പിച്ചതായി പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്.

"പൃഥുകാൎത്തസ്വരപാത്രം
ഭൂഷിതനിശ്ശേഷപരിജനം
വിലസൽ കരേണുഗഹനം
സംപ്രതി സമമാവയോഃ സദനം."

വാരിയർക്കു തിരുവനന്തപുരത്തെ താമസത്തിനിടയിൽ കഥകളിയെ അതിന്റെ പൂർണ്ണചടങ്ങുകളോടും, വിശിഷ്ടരൂപത്തിലും കാണുന്നതിനു ധാരാളം അവസരം ലഭിച്ചു. ആട്ടക്കഥകൾ മിക്കവയും വായിക്കുന്നതിനും അവയിലുള്ള ന്യൂനതകളെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനു നല്ല സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നു. കൊട്ടാരംവക ഒരു കഥകളിസ്സംഘം ഉണ്ടായിരുന്നതിലേയ്ക്കു വിദഗ്ദ്ധന്മാരായ നടന്മാരേയും, പാട്ടുകാരേയും, മേളക്കാരേയും തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നു. അതിനാൽ കഥകളി എത്രത്തോളം നന്നാക്കാമോ അത്രത്തോളം നന്നാക്കിയിരുന്നു. വാരിയർക്കു കഥകളിയെ ആപാദചൂഡം ഒന്നു പരിഷ്ക്കരിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും അതു് അന്നത്തെ രൂപത്തിൽ സാമാന്യജനങ്ങളുടെ വിനോദവിഷയങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നായിരുന്നതിനാൽ ആ മാതൃകയെ തീരെ ത്യജിക്കാതെ ആഭ്യന്തരമായ ചില മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താനാണു് അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചതു്. സാധാരണ കഥകളികളിൽ വാസ്തവത്തിൽ രസാവഹമായ അഭിനയം വളരെ കുറവും ജനസാമാന്യത്തിനു രസിക്കുന്നതായ ആട്ടവും, ചാട്ടവും, വേഷവിശേഷങ്ങളും അധികവുമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഇതു് നാടകം മുതലായ ദൃശ്യകലകളുടെ ഉൽകൃഷ്ടോദ്ദേശ്യങ്ങൾക്കു യോജിച്ചതായി വിചാരിക്കാൻ തരമില്ല. അതിനാൽ വാരിയർ അല്പം ഭിന്നമായ ഒരു രീതിയെ അവലംബിച്ചാണു് നളചരിതം ആട്ടക്കഥ രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഒന്നാമതായി നളചരിതം കഥകളിക്കു മറ്റുള്ളവയിൽ നിന്നുമുള്ള വ്യത്യാസം അതു നാലു ഭാഗങ്ങളായി വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതാണു്. ഇതു നാടകങ്ങളിലെ അങ്കവിഭാഗരീതിയെ അനുസരി

ച്ചാണെന്നു പക്ഷേ പറയാം. കഥയിലുള്ള പ്രധാന സംഗതികളിലേയ്ക്കു നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ പ്രത്യേകം ആകർഷിക്കുന്നതിന് ഇതു് ഒരു നല്ല ഉപായമാണു്. കഥയുടെ പരിണാമത്തിലേയ്ക്കു ക്രമേണയുള്ള ഗതിയെക്കാണിക്കുന്നതിനും ഇതു പര്യാപ്തമായിട്ടുള്ളതാണു്. മററു കഥകളികളിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള സീമന്തരേഖകൾ ഒന്നുംതന്നെ ഇല്ലാത്തതിനാൽ കഥയുടെ സ്വഭാവത്തെപ്പററി ഒരു സുവ്യക്തജ്ഞാനം നമുക്കു ലഭിക്കുന്നില്ല. ഇതുകൂടാതെ, വാര്യരുടെ കഥകളിയിൽ മററു കഥകളിൽ പ്രധാനസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന "യുദ്ധമോ", "വധമോ" ഒന്നുംതന്നെയില്ല. കഥാപാത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ കുസൃതികളായ കലി, ദ്വാപരൻ എന്നിവരെ ഒഴിച്ചാൽ മററെല്ലാവരും ശാന്തമനസ്കന്മാരും സ്വഭാവനൈർമ്മല്യമുള്ളവരുമാണെന്നു കാണാവുന്നതാണു്. നമ്മുടെ കവിയുടെ ദിവ്യതൂലിക ഇവരുടെ എല്ലാവരുടേയും സ്വഭാവത്തെ വിശദമായി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. നായികാനായകന്മാരായ ദമയന്തിക്കും നളനും മഹത്തായ വിപത്തുകൾ സംഭവിച്ചിട്ടും അവരുടെ സ്വഭാവത്തിനു യാതൊരു കളങ്കവും വരാതെ സുരക്ഷിതമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. "ആപത്തിലും നിൻബുദ്ധിയധർമ്മവിമുഖിയാകും" എന്നുള്ള യമന്റെ അനുഗ്രഹം രണ്ടുപേക്കും പററിയതായിത്തന്നെ വേണം വിചാരിക്കാൻ. ദുഃഖമാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടിയല്ലാതെ, സുഖത്തെ പ്രാപിക്കാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നുള്ള വിലയേറിയ പാഠമാണു് നളചരിതത്തിൽനിന്നു നമുക്കു പഠിക്കാനുള്ളതു്. ഈ തത്വത്തെ വിശദമാക്കുന്നതിന് വാര്യർ തന്റെ ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം മുഴുവനും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നാടകം മുതലായ ദൃശ്യകലകളുടെ

പരമോദ്ദേശ്യവും ഇതുതന്നെയാണ്. മററുള്ള ആട്ടക്കഥകൾക്ക് ഇപ്രകാരമുള്ള ഉൽകൃഷ്ടലക്ഷ്യം വല്ലതും ഉണ്ടോ എന്നുള്ള കാൎയ്യം സംശയഗ്രസ്തമാണ്. അവ മിക്കവാറും മനുഷ്യനിൽ ഉൽകൃഷ്ടമായ പ്രേരണാശക്തിയെ ജനിപ്പിക്കുന്നതിനു മതിയാകാത്തതായ "വധം" അല്ലെങ്കിൽ "സ്വയംവരം" എന്നീ വിഷയങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി എഴുതീട്ടുള്ളവയാണ്. അവ തൽക്കാലം വല്ല രസവും ദ്രഷ്ടാക്കളിൽ ജനിപ്പിച്ചേയ്ക്കാമെന്നു മാത്രമേ വിചാരിക്കാൻ തരമുള്ളു. ഇതുകൂടാതെയും മററ് ആട്ടക്കഥകളിൽ സാധാരണ കാണാത്തതായ ലോകതത്വവിമർശനപരമായ "ഏകാന്തഭാഷണം" നളചരിതത്തിൽ ഒന്നു രണ്ടു ദിക്കിൽ വാൎയ്യർ ഉചിതമായി സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിനും പുറമേ, അനേകം സാരങ്ങളായ നീതിവാക്യങ്ങളും പാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണങ്ങളിൽ സുവൎണ്ണത്തിൽ രത്നങ്ങൾപോലെ ഖചിതങ്ങളായി ശോഭിക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് നളചരിതം അഭിനയിച്ചു കാണുന്നവൎക്കു മാത്രമല്ല, അതു വായിക്കുന്നവൎക്കും ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു ചിത്തവൃത്തി ഉണ്ടാകാതിരിക്കാൻ തരമില്ല. നീതിവാക്യങ്ങൾക്കു ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ മാത്രം ഇവിടെ ചേൎക്കാം.

1. "നല്ലതു നല്ലതിനോടേ ചേരണം"
2. "യൌവനം വന്നുദിച്ചിട്ടും ചെറുതായില്ല ചെറു-
[പ്പം"
3. "അൎണ്ണവംതന്നിലല്ലോ നിമ്നഗ ചേൎന്നു ഞായം
അന്യഥാ വരുത്തുവാൻ കുന്നു മുതിൎന്നീടുമോ?"
4. "ചതി ദേവതകൾ തുടൎന്നീടുകിലോ ഗതിയാരവ-
[നീതലേ."

5. "ഭക്തജനചിത്തമുണ്ടോ തപ്തമാക്കുമൊറീശന്മാർ."
6. പാഥസാംനിചയം വാനൊന്നൊഴിഞ്ഞളവു
സേതുബന്ധനോദ്യോഗമെന്തെടോ?"
7. "പാതിയും പുമാന്നു പത്നിയെന്നു വേദശാസ്ത്രാദി-
ബോധമുള്ളവർകൾ ചൊല്ലീടുന്നു."
8. "പ്രാണരക്ഷണത്തിനൊന്നില്ലാ പ്രത്യുപകാരം."
9. "അനർത്ഥമെല്ലാവർക്കുമുണ്ടാമേകദാ."
10. "സത്തുക്കൾക്കന്യാധിസംഹാരം സ്വാധികാരം."
11. "തന്നുടെവിദ്യ നന്നുനൽകില്ലെന്നല്ലോകേൾപ്പു."
12. "ചാരുതാമെഴും നിയമനിഷ്ഠയും
ചാരിത്രമെന്നുള്ളൊരു ചട്ടയും
പാതിവ്രത്യ പരമകാഷ്ഠയും
കുലബാലികമാർക്കിതത്രേ നല്ല കോട്ടയും".

ഇതുപോലെ ഇനിയും ഒട്ടു വളരെ നീതിവാക്യങ്ങൾ നളചരിതത്തിലുണ്ടു്. വിസ്തരഭയംകൊണ്ടു് അവയെ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല.

നളചരിതത്തിലെ "പാത്രങ്ങളു"ടെ വിഷയത്തിലും വാര്യർ വേണ്ടവിധം ശ്രദ്ധിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. അവരുടെ സ്വഭാവങ്ങളും മററും സ്വയം വർണ്ണിക്കയല്ല. നാടകരീതി അനുസരിച്ചു പാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണങ്ങളും ചേഷ്ടകളും വഴിക്കു് വാര്യർ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തു കാണിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

"പരപീഡനമെനിക്കു വ്രതമെന്നറിക
പരിചെഴുമധർമ്മമെൻ മതമേ"

എന്നുള്ള വാക്കുകളിൽ കലിതന്നെ തന്റെ ദുസ്സ്വഭാവത്തെ സ്പഷ്ടമാക്കിയിരിക്കുന്നു. പോരെങ്കിൽ "കുമതി ഭവാൻ" എന്നു് ഇന്ദ്രനും കലിക്കു നാമകരണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

"ബാഹുജനെന്നുള്ളതേ നമുക്കുള്ള മുറവം" എന്ന "നിഷധപുഷ്കരധൂമകേതു"വായ പുഷ്കരൻതന്നെ തന്റെ നിസ്സാരതയെ സ്പഷ്ടമായി വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

"അതിമൂഢനിവനോടെന്തനുസരിച്ചുരപ്പൂ
അതുകേട്ടിട്ടിവനുണ്ടോ അടങ്ങിപ്പോയിരിപ്പൂ"

എന്നു കാട്ടാളന്റെ ചപലസ്വഭാവത്തെ അപഗ്രഥനംചെയ്തു ദമയന്തി അതിന്റെ സാരഭാഗമെടുത്തു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

"ധൂൎത്തനല്ല ശുദ്ധമാൎത്തബന്ധുവത്രെ
മൂൎത്തിയും മൊഴിയുമൊരുപോലെ"

എന്നാണു് സാൎത്ഥവാഹകന്റെ സൽസ്വഭാവത്തെ ദമയന്തി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. നളന്റെ "പ്രവണനങ്ങളിൽ ഭക്തിമാൻ" എന്നും, ദമയന്തിയെ "പാതിവ്രത്യത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠ"യെന്നും, ഋതുപൎണ്ണനെ "ബാഹുബലജലരാശി"യെന്നും, രാജഹംസത്തെ "മധുരാകൃതേ ഗുണവാരിധേ" എന്നും സംക്ഷിപ്തമായി വാൎയ്യർ തന്റെ നിസ്തുല്യമായ തൂലികാരേഖകൊണ്ടു ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നളന്റെ സ്ത്രീവിഷയമായ ചാപല്യത്തേയും കവി മറച്ചിട്ടില്ല.

"വിധുമുഖിയുടെ രൂപമധുരത കേട്ടുമമ-
വിധുരത വന്നു കൃത്യചതുരത പോയി"

എന്നു നളൻതന്നെ തന്റെ ചപലതയെപ്പററി വിലപിക്കുന്നു.

"ഉൽക്കേറും മഹീവരരിൽ കാക്കോടകാഖ്യനഹം
ഓക്കേണമൊരു മുനിയെ മാഗ്ഗേ ചതിച്ചിതഹം"

എന്നു കാക്കോടകൻ തന്നെ തന്റെ ഗുണാഗുണങ്ങളെ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഇനിയും പലതുമുണ്ടു്. ചുരുക്കത്തിൽ കഥാപാത്രങ്ങളെ ഒക്കെയും വാര്യർ അവരുടെ സ്വഭാവസ്ഥിതിക്കനുരൂപമായ വിധത്തിൽ പ്രദശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുവേണം പറവാൻ.

ഇനി ഭാഷയെക്കുറിച്ചു നോക്കാം. വാര്യരുടെ ഭാഷാരീതിതന്നെ ഒന്നു വേറെയാണു്. സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ധാരാളം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവ അവയുടെ കാഠിന്യത്തിനു വേണ്ടിയല്ല. മാധുര്യത്തിനും ലാളിത്യത്തിനും വേണ്ടി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവയാണു്. ഭാഷാശബ്ദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതു് ഗൗരവത്തിനു പോരാ എന്നു് മററു ചിലക്കുള്ളതുപോലെയുള്ള അഭിപ്രായം വാര്യക്കില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമായി കാണാവുന്നതാണു്. ഈ രണ്ടുതരം പദങ്ങളേയും ഗൗരവഹാനികൂടാതെ സരസമാംവണ്ണം സംഘടിപ്പിക്കാമെന്നും വാര്യർ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മററു് ആട്ടക്കഥകളിൽ ശ്ലോകങ്ങൾ മിക്കവയും അഥവാ എല്ലാംതന്നെയും സംസ്കൃതത്തിലാണു്. എന്നുതന്നെയുമല്ല, കഠിനങ്ങളായ പദങ്ങൾ കിട്ടുന്നിടത്തോളം ഉപയോഗിക്കണമെന്ന നിർബന്ധമുള്ളതുപോലെ തോന്നും. എന്നാൽ വാര്യക്കു് അങ്ങനെ ഒരു നിർബന്ധവും ഉള്ളതായിക്കാണുന്നില്ല. നളചരിതത്തിൽ അനേകം സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങളും ഒട്ടേറെ മണിപ്രവാളശ്ലോകങ്ങളും തുല്യരമ്യതയോടുകൂടി വത്തിക്കുന്നുണ്ടു്. അവയിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന രണ്ടുതരം പദങ്ങളും ഒരുപോലെ ശാണോല്ലീഢങ്ങളാണെന്നുവേണം പറ

വാൻ. അൎത്ഥപുഷ്ടിയും ശബ്ദഭംഗിയും വാൎയ്യർ ഒരു പോലെ സദാ ദീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ശ്ലോകങ്ങളെ ഉദ്ധരിച്ചു് ഇവിടെ സ്ഥലം കളയണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. എവിടെ നോക്കിയാലും, ആൎക്കും അറിയാവുന്നതാണു്. “പദങ്ങൾ” അഥവാ ഗാനരൂപേണയുള്ള സംഭാഷണങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും ഇതുതന്നെയാണു്. ഇതിലെ പല മട്ടിലുള്ള പല പദങ്ങളും സാധാരണ പാട്ടുകളായി ഗായകന്മാർ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. ഇവയിലെ ശബ്ദമാധുൎയ്യവും സംഗീതരസികത്വവും അനന്യസദൃശങ്ങളെന്നുതന്നെ പറയാം. വാൎയ്യൎക്കു പ്രാസത്തിൽ അസാമാന്യമായ നിർബന്ധം ഉള്ളതായിത്തോന്നുന്നു. പ്രാസങ്ങളില്ലാത്ത പദങ്ങളോ ശ്ലോകങ്ങളോ കാണ്മാൻ പ്രയാസമാണു്. ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. എന്നാൽ അന്ത്യപ്രാസത്തോടാണു വാൎയ്യൎക്കു് അധികം പ്രതിപത്തിയുള്ളതായി തോന്നുന്നതു്. “നവവിരഹമയന്ത്യാം” “അമൃതമിവകിരന്തി” എന്നാരംഭിക്കുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ ഇതിനു് ഉത്തമോദാഹരണങ്ങളാണു്. പദങ്ങളുടെ വിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകം ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മിക്കവയും ഉദാഹരണങ്ങൾ തന്നെയാണു്. ചുരുക്കിപ്പറയുന്നതായാൽ വാൎയ്യരുടെ ഭാഷയ്ക്കു് ഒരു പ്രത്യേക പ്രസന്നതയും ഔജ്ജ്വല്യവും മാധുൎയ്യവും ഉണ്ടു്.

“കനകമൎത്ഥവും സുധാകണമൈ പദനിരയും
അനൎഗ്ഗളം യമകവുമനുപ്രാസമുപമാദി
ഇണങ്ങം കലൎന്നു രമ്യം ജനിക്കും നൽസാരസത്വം
നിനക്കും നിൻദയിതയ്ക്കും നിനയ്ക്കുന്നവൎക്കും പിന്നെ”

എന്നു സരസ്വതീദേവി വിവാഹാനന്തരം വധൂവരന്മാൎക്കു നൽകിയ വരം വാൎയ്യൎക്കും ഫലിച്ചു എന്നുവേണം നളചരിതത്തിൽനിന്നും ഊഹിക്കാൻ. വാൎയ്യർ സാഹിത്യത്തിലും സംഗീതത്തിലും ഒരുപോലെ വിദഗ്ദ്ധനായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. എങ്കിലും ചില പദങ്ങളെ അതായതു് ഗാനരീതിയിലുള്ള സംഭാഷണങ്ങളെ കോട്ടയത്തു കിളിരൂർ എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള ഒരു ഭാഗവതരുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണു രാഗതാളവിഷയത്തിൽ ശരിപ്പെടുത്തിയതെന്നു കേൾവിയുണ്ടു്. ഇതിൽനിന്നെല്ലാം അനുമാനിക്കേണ്ടതു വാൎയ്യർ നളചരിതത്തിന്റെ രചനയിൽ വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണു്. എന്നാൽ വായനക്കാരെ വിഷമിപ്പിക്കുന്നതായ ചില പ്രയോഗങ്ങളും ഇതിൽ ഇല്ലാതില്ല.

"ആളയച്ചിട്ടുണ്ടെമ്മാനില്ലെമ്മാനില്ല"

എന്നു് ഒരു ദിക്കിലും,

"പ്രിയമാരായോ ഗതിവാരായോ
രണ്ടുമെങ്ങിനെയെന്നാലങ്ങിനെ വേണം ചെയ്വാൻ"

എന്നു മറെറാരു ദിക്കിലും പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു്. ഇവയുടെ അൎത്ഥം അത്ര വ്യക്തമായിരിക്കുന്നില്ല. തമ്മിൽ തിരിച്ചറിവാൻ എളുപ്പമല്ലാത്തവിധത്തിൽ സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളും ഭാഷാശബ്ദങ്ങളും ചില സ്ഥലത്തു സംഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതായും കാണുന്നുണ്ടു്.

"വസ്ത്രമേതദുൽസൃജാമിചാമിവ" എന്നും,

"തരുവരേഷു തരുവരേഷുപൂജകൾ" എന്നും, പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചില പ്രയോഗങ്ങളുടെ സാധുതയെക്കുറിച്ചു സംശയിക്കേണ്ടതായുമിരിക്കുന്നു. കഥയുടെ

ആദ്യത്തിൽ നളന്റെ ഗുണഗണങ്ങളെപ്പററി വൎണ്ണിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ "കലിശമനൗഷധ രസമയചരിതൻ" എന്നൊരു വിശേഷണം നളനു നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇതു കഥയുടെ ഒടുവിൽ സംഭവിക്കാൻ പോകുന്ന ഒരു സംഗതിയാകകൊണ്ടു് മുൻപിൽ കൂട്ടി അതു സംഭവിച്ചതായി പറയുന്നതു് അനുചിതമല്ലയോ എന്നാണു സംശയം. ഇതുപോലെ തന്നെ കലി ദമയന്തിയുടെ വിവാഹവാൎത്ത അറിയുന്നതിനു മുമ്പിലായി ഇന്ദ്രനോടു് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "ഭവദപകൃതേരഹം പ്രതികരിഷ്യാമി." ഇതു മുമ്പു പറഞ്ഞപോലെ. അസ്ഥാനത്തല്ലയോ എന്നാണു സംശയം. കവിക്കു് ഇവയ്ക്കു വല്ല സമാധാനവുമുണ്ടായിരിക്കാം എന്നു വേണം ഊഹിക്കാൻ. അതിരിക്കട്ടെ. ചില ദിക്കിൽ പദങ്ങളെ വിശേഷരീതിയിൽ സംഘടിപ്പിച്ചു കാണുന്നുണ്ടു്. "ഈ മൂന്നു്" എന്നുള്ളതിനു പകരം "മൂന്നീ" എന്നു പൊടിക്കൈ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. "ആധിതനില്ല" എന്നു വേറൊരു ദിക്കിലും ഒരു വിശേഷപ്രയോഗം കാണുന്നുണ്ടു്. ചിലേടത്തു തമിഴ് പദപ്രയോഗങ്ങളും ഇല്ലാതില്ല. "ഒരുപോതും നിനയാതെ" എന്നും, "യുഷ്മദാദേശം കേട്ടപോതിലെ" എന്നും പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ടു്. ഇതൊക്കെയും ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ വാൎയ്യർ ഒരു സരസനും, വിദ്വാനും, കവിയും, ഭാഷാജ്ഞനും, സംഗീതജ്ഞനും ആണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. കവികൾക്കു് അപൂൎവ്വമായി അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള "കവിസ്വാതന്ത്ര്യം" എന്നുള്ള അവകാശത്തെ ധാരാളം ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഒരാളാണു് വാൎയ്യർ എന്നു പറയേണ്ടിയിരി

ക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പല പ്രയോഗങ്ങളും വയ്യാകരണന്മാക്കും വ്യാഖ്യാതാക്കന്മാക്കും "കീറാമുട്ടി"യായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. ഏങ്ങനെ ഒക്കെ ഇരുന്നാലും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നളചരിതം ഒരുത്തമകൃതിയും ആട്ടക്കഥകളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നതുമാണെന്നുള്ളതിനു തക്കമില്ല. ഒരു പ്രസിദ്ധമായ കഥയെ ഇതിവൃത്തമാക്കി അതിലെ നായകനായികന്മാരെ വിരഹം, തൽനിവൃത്തി, വിയോഗം, വിപത്തു് ഈ ഘട്ടങ്ങളിൽ കൂടി നയിച്ചു് ഒടുവിൽ സംയോഗസുഖത്തിൽ എത്തിച്ചു് മനുഷ്യരുടെ ലോകാനുഭവത്തെ ദൃഷ്ടാന്തീകരിച്ചു് ഒരുത്തമമായ സന്മാൎഗ്ഗപാഠം കവി നമുക്കു സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. മറെറതു് ആട്ടക്കഥയെടുത്തു നോക്കിയാലും ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു വിശിഷ്ടപാഠം നമുക്കു ലഭിക്കുവാൻ സാധിക്കയില്ല. രചനാചാതുൎയ്യം, ഭാഷാമാധുൎയ്യം, വിവേകപൂൎവ്വമായ കഥാവിഭാഗം, പാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവചിത്രീകരണം, അവിടവിടെ ഖചിതങ്ങളായിരിക്കുന്ന തത്വജ്ഞാനശകലങ്ങൾ, വശ്യമായ ശൃംഗാരരസം, വിവിധവികാരകലുഷിതങ്ങളായ മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നതിനു പൎയ്യാപ്തമായ കരുണരസപ്രയോഗം, ദമ്പതിമാരുടെ സുസ്ഥിരവും നിഷ്കളങ്കവുമായ പ്രേമദാർഢ്യം, ഖലന്മാരുടെ അധഃപതനം, എല്ലാത്തിലും ഉപരിയായി പാതിവ്രത്യത്തിന്റെ വിജയം ഇവയെല്ലാംകൊണ്ടു നളചരിതം ആട്ടക്കഥ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ അദ്വിതീയമായ ഒരു സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നു. ഇതിൽ വാൎയ്യരുടെ കഥാവരണത്തിലുള്ള വിവേകബുദ്ധിയും ഘടനാവൈദഗ്ദ്ധ്യവും വാഗ്‌വശ്യതയും കലാകുശലതയും രസജ്ഞതയും അസാമാന്യമായ പാണ്ഡി

ത്ര്യവും സവിശേഷം നിഴലിച്ചുകാണുന്നുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതു കേവലം അനവദ്യയാണെന്നു പറയുന്നില്ല. ഇത്തരത്തിലുള്ള മററു കൃതികളെ അപേക്ഷിച്ച് ഉൽകൃഷ്ടമാണെന്നു മാത്രമേ പറയുന്നുള്ളൂ. എൻെറ ഈ അഭിപ്രായം ഒരു വായനക്കാരൻെറ നിലയിൽ മാത്രമാണെന്നും ഒരു വിമൎശകൻെറ നിലയിലല്ല എന്നും കൂടി പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ദുരവസ്ഥ.

(Thomas Carlyle)

ജ്ഞാനത്തെ ഗ്രഹിക്കുക എന്നുള്ളതു ജ്ഞാനത്തെ ഉപയോഗിക്കുക എന്നുള്ളതാണെങ്കിൽ—യശസ്സ് യഥാൎത്ഥമാഹാത്മ്യത്തേയും, മനസ്സമാധാനത്തേയും നൽകുന്നുവെങ്കിൽ—ചാരിത്രാൎത്ഥ്യമെന്നുള്ളതു ബുദ്ധിയെ അതിരുചിതമായ ഭക്ഷണംകൊണ്ടു പോഷിപ്പിക്കയും പ്രതിഭയെ അനവദ്യയായ സൗന്ദൎയ്യംകൊണ്ടു പരിവൃതമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണെങ്കിൽ—സാഹിത്യപരമായ ജീവിതം ഇഹലോകം നൽകുന്ന സുഖാനുഭൂതികളിൽ വച്ച് ഏററവും അസൂയപ്പെടാവുന്ന ഒന്നുതന്നെയാണ്. എന്നാൽ സത്യം അങ്ങനെയൊന്നുമല്ല. സാഹിത്യകാരന് ഇതരന്മാരെക്കാൾ അധികം സുസ്ഥിരമോ അപ്രതിഹതമോ ആയ ഒരു മനസ്സുകതിയില്ല. ഒരു കാൎയ്യ

ത്തെ ഗ്രഹിക്കുന്നതും അതിനെ പ്രവൃത്തിരൂപമാക്കുന്നതും രണ്ടും മററുള്ളവക്കെന്നപോലെ അയാൾക്കും ഭിന്നപ്രവൃത്തികളാണു്. അയാളുടെ യശസ്സു തന്റെ സ്വഭാവഗൗരവത്തെ വല്ലപ്പോഴുമെങ്കിലുമോ മനസ്സമാധാനത്തെ ഒരിക്കലെങ്കിലുമോ പുലത്തുന്നതിനു പര്യാപ്തമായി വരുന്നില്ല. യശസ്സിന്റെ പ്രകാശം കേവലം ബാഹ്യവും അന്യന്മാരുടെ ദൃഷ്ടികളെ മയക്കുന്നതും മാത്രമാണു്. ആന്തരമായി അതു് അസ്വാസ്ഥ്യഹേതുകമാണു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അഗ്നിയിൽ ആജ്യംപോലെ ഉൽക്കർഷേച്ഛ തൽക്കാലം ശാന്തമാകുമെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ ഒന്നുകൂടി തീക്ഷ്ണമായി പെട്ടെന്നു് ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു. പിന്നെയും ഈ സാഹിത്യകാരൻ കേവലം ദേഹി മാത്രമല്ല, ദേഹിയും ദേഹവുംകൂടി കലന്നുള്ള ഒരു സത്വമാണു്. അയാളുടെ ബുദ്ധിശക്തികളെല്ലാം ഉൽകൃഷ്ടരീതിയിൽ ശിക്ഷിതങ്ങളും അപ്രകാരം ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നവയുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ അയാൾക്കു സുഖം വേണമെങ്കിൽ അതു കേവലം ചിന്തകൊണ്ടു മാത്രം സാധിക്കയില്ല. ഇതിലേയ്ക്കു വികാരങ്ങളുടെ സന്തർപ്പണംകൂടി ആവശ്യമാണു്. വസ്ത്രവും ഭക്ഷണവും അന്തഃപക്ഷണീയങ്ങളാണു്. ഇവ ഇല്ലെങ്കിൽ അയാൾ മൃതനാകും. അയാളുടെ ജീവിതം അസൂയപ്പെടത്തക്കതല്ലെന്നു തന്നെയല്ല, അതു് ഒരു ദീപ്തമായ മനസ്സു് അതിന്റെ വ്യാപാരങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന രീതികളിൽവച്ചു് കഷ്ടതയും നികൃഷ്ടതയുംകൊണ്ടു നിബിഡമായ ഒരവസ്ഥകൂടിയാണു്. ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരുടെ ജീവചരിത്രം പരിശോധിക്കുക. അതു മനുഷ്യചരിത്രത്തിലെ അത്യന്തം ശോചനീയമായ ഒരദ്ധ്യായമാണു്. ഈ വകക്കാരുടെ ദൗർഭാ

ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അതിലെ പ്രധാനവും പ്രവൃദ്ധവുമായ വിഷയവുമാണു്. പലപ്പോഴും അവരുടെ കുറവുകളും ദോഷങ്ങളും അവരുടെ കഷ്ടതകളോടൊപ്പംതന്നെ വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു. ഇതെങ്ങനെ വന്നുകൂടി എന്നറിയുന്നതിനു് ഒട്ടും പ്രയാസമില്ല. ഏതുതരമായ ബുദ്ധിവൈഭവവും പ്രായേണ അതിമൃദുലമായ വികാരത്തോടു സംഘടിതമായിത്തന്നെയിരിക്കും. അതീതബുദ്ധിയുടെ ഒരു ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഘടകമാണിതു്. ഇപ്രകാരമുള്ള ചിത്തവൃത്തിയോടുകൂടിയവൎക്കു് ഏതുവിധ ജീവിതത്തിലും കഷ്ടത അധികമായിത്തന്നെയിരിക്കും. സാഹിത്യവിഷയത്തിലുള്ള വ്യാപാരം സഹജമായ ഈ ചാപല്യത്തിനു മൂൎച്ഛ കൂട്ടുന്നു. സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങൾക്കു സഹജങ്ങളായ ഉപദ്രവങ്ങൾ ഇതിനെ സുസ്ഥിരമായ ഒരു ദുസ്സ്വഭാവമാക്കിത്തീൎക്കുന്നു. സാഹിത്യപരിശ്രമവും തത്സംബന്ധമായ വ്യാകുലതകളും ആണു് സാഹിത്യകാരന്റെ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാന അനുഭവം. എന്നാൽ അതു നൽകുന്ന ആനന്ദം അത്യധികം തൈജസവും ക്ഷണഭംഗുരവുമായതുകൊണ്ടു്, നമ്മുടെ ഈ ലോകത്തിൽ സുഖത്തിനാസ്പദമായിരിക്കുന്ന ഭൗതികവും എന്നാൽ സമൃദ്ധവും സമ്പൂൎണ്ണവുമായി സംതൃപ്തിയുടെ അവിച്ഛിന്നപ്രവാഹത്തെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനു് അതു പൎയ്യാപ്തമായി ഭവിക്കുന്നില്ല. മനസ്സിന്റെ അതിവിശിഷ്ടങ്ങളായ ശ്രമഫലങ്ങൾ അതിനു പറയത്തക്ക സന്തോഷം നൽകുന്നില്ല. എന്നല്ല ചിലപ്പോൾ സന്താപവും ഉണ്ടാക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മനുഷ്യരുടെ ആകാംക്ഷകൾ അവരുടെ സാധകശക്തിയെ കവിഞ്ഞവയാണു്. ഈ പരിശ്രമങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്ന ബാഹ്യമായ പ്രതിഫലവും ഇവയിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന പ്രശസ്തിയും

വളരെ വില കുറഞ്ഞവയാണ്. പരിശ്രമത്തിൽ വിജയം ലഭിച്ചാൽത്തന്നെയും അതിലുള്ള ആഗ്രഹത്തെ സംതൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനു മതിയാകയില്ല. എന്നാൽ പരാജയം സംഭവിക്കുന്നതായാൽ അതിൻെറ ഫലം അസൂയയും ദേഷ്യവും എന്നല്ല മററു ദയനീയങ്ങളും അസുഖകരങ്ങളുമായ അനുഭവങ്ങളാകുന്നു. അതിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനോ, തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനോ സൗകര്യമില്ലാതിരിക്കയും എന്നാൽ അതിനെ ദുഷിപ്പിക്കുന്നതിനും, വ്യതിചലിപ്പിക്കുന്നതിനും ധാരാളം വഴിയുണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ എളുപ്പം ചലിക്കുന്ന ഒരു വന്‍ വികാരം അനേകം അന്യോന്യവിരുദ്ധങ്ങളും എളുപ്പം ആക്കും പരിഹരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവയുമായ ചിത്തവൃത്തികളെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഇതു നിമിത്തമാണു സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ദുരിതങ്ങൾ. ഇതു നിമിത്തമാണ് അവരുടെ കുറവുകളും മൗഢ്യങ്ങളും.

ഇങ്ങനെ സാഹിത്യം പ്രതിഫലേച്ഛകൂടാതെ വിനോദത്തിനുവേണ്ടി എഴുതുന്നവക്കുപോലും ദോഷത്തിനും അസ്വാസ്ഥ്യത്തിനും ഹേതുവായി ഭവിക്കാൻ ഇടയുള്ള ഒരു തൊഴിലായി ഭവിക്കുന്നു. എന്നാൽ തൻെറ മാനത്തിനും ലൗകികസുഖത്തിനും വേണ്ടി മാത്രം അതിനെത്തന്നെ അനന്യശരണമായി വരിക്കുന്നവക്കും എഴുതുന്നതിനുവേണ്ടി ജീവിക്കാതെ ജീവിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി എഴുതുന്നവക്കും ഇതുസംബന്ധമായ ദുഷ്ടങ്ങളും അപകടങ്ങളും ഭയങ്കരമാംവണ്ണം വർദ്ധിക്കുന്നു. അസാധാരണമായ വാസനയോടും, പക്ഷെ വിധിദുർവ്വിപാകത്തിന് അധീനനായും തനിക്ക് എതിർത്തുനിൽക്കുവാൻ ശക്തിയില്ലാത്തതായ ജീവിതമത്സരത്തിൽ അങ്ങോട്ടു

മിങ്ങോട്ടും പാദഘാതംകൊണ്ടു തള്ളപ്പെടുന്ന ഒരു മനുഷ്യനെക്കാൾ ശോച്യമായ ഒരു കാഴ്ച മറെറാന്നുമില്ലതന്നെ. അത്യുൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ചിന്തകളെ ഉള്ളിൽ വഹിച്ചും, അതിനികൃഷ്ടങ്ങളായ ആവശ്യങ്ങളാൽ പ്രതിബദ്ധനായും, പരിശുദ്ധങ്ങളും ശ്രേഷ്ഠങ്ങളുമായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോടുകൂടിയും എന്നാൽ സദാ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ കാഠിന്യത്താലോ വികാരത്തിന്റെ പ്രേരണയാലോ നേർവഴിയിൽനിന്നു ഭ്രഷ്ടനായും യശസ്സിനെ അതിയായി ആഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടും പലപ്പോഴും അന്നത്തെ ഭക്ഷണംപോലും ലഭിക്കാതെയും തന്റെ ഭാവനാസൃഷ്ടമായ സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെയും, യഥാർത്ഥസ്ഥിതിയായ മഹാരണ്യത്തിന്റെയും മദ്ധ്യമാർഗ്ഗം കിടന്നലഞ്ഞും തന്റെ കഠിനപരിശ്രമങ്ങളിൽ പരാജയം സിദ്ധിച്ചും പ്രതിബന്ധം നേരിട്ടും തന്റെ ഉത്തമകൃതികളിൽപോലും അതൃപ്തിയോടും, തന്റെ ധനസ്ഥിതിയെപ്പററി നിരാശപ്പെട്ടും ഈ സാഹിത്യകാരൻ തന്റെ ദുസ്സഹജീവിതത്തെ അനന്യഗോചരങ്ങളായ കഷ്ടപ്പാടുകളുമായി പോരാടുന്നതിലും അസ്വസ്ഥനായും, വിക്ലബനായും, ഭ്രാന്തനായും, അധമനായും, കരുണയ്ക്കും ഹാസ്യത്തിനും പാത്രവാനായും, മനസ്സും ദേഹവും തമ്മിലുള്ള യുദ്ധത്തിലെ അസഹായനായ പരിതഃസ്ഥനായും കാലം നയിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ അനേകം വിശിഷ്ടാത്മാക്കൾ അവരുടെ ജോലി അവസാനിക്കാതേയും ഇപ്രകാരമുള്ള വിപത്തുകൾക്കധീനരായും ഇഹലോകം ത്യജിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഓട്ടയെപ്പോലെ പട്ടിണികൊണ്ടും, കൗപ്പർ, കാളിൻസ് ഇവരെപ്പോലെ അജ്ഞാതരായി ചിത്തഭ്രമംകൊണ്ടും, ചാറെറർട്ടനെപ്പോലെ നിഷ്ഠുരതര

മായ വിധത്തിൽ സമാധാനം നേടി അവക്കു സ്വാഗതം നൽകാത്ത ലോകത്തിൽ നിന്നും സരോഷം ദൂരെ ഗമിച്ചും, ദാരിദ്ര്യവും അപമാനവും എന്നുവേണ്ട മനുഷ്യന സഹജങ്ങളായ മററനേകം ശല്യങ്ങൾക്കും എത്താൻ സാധിക്കാത്തതായ ആ അഭേദ്യമായ പ്രാകാരത്തിനുള്ളിൽ സങ്കേതം പ്രാപിച്ചവരും ഇല്ലാതില്ല. ഇങ്ങനെയിരുന്നാലും ഇവരുടെയിടയിലാണു മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിൻെറ ഉത്തമോത്തംസങ്ങളും അവരുടെ പ്രധാന ഉപകൎത്താക്കന്മാരുമായവരെ കാണാൻ കഴിയുന്നതു്. ഇവരാണു് നമ്മുടെ ആത്മാക്കളുടെ വിശിഷ്ടഭാഗങ്ങളെ ഉന്മേഷത്തോടുകൂടി സംരക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇവരാണു നമുക്കു് അധികാരത്തെക്കാളോ, ഭോഗത്തെക്കാളോ ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ആദർശങ്ങൾ നൽകുന്നതും. ഈ ഭൂമിയിൽ ധൎമ്മാധിപത്യത്തിൻെറ പൂൎണ്ണഭരണത്തെ എതിൎത്തുനിൽക്കുന്നതും. ഇവരാണു് ബുദ്ധിയുടെ വിജയപ്രസ്ഥാനത്തിൽ നാസീരപദം വഹിക്കുന്നതും. ഇവരാണു ശൂന്യങ്ങളായ അരണ്യങ്ങളിൽനിന്നു തങ്ങളുടെ ഭാഗ്യവാന്മാരായ സഹോദരന്മാരുടെ ചിന്തകൾക്കും വ്യാപാരങ്ങൾക്കും നവീനപ്രദേശങ്ങളെ തെളിച്ചു ഫലസംപൂൎണ്ണങ്ങളാക്കിക്കൊടുക്കുന്ന ശേമുഷിശാലേയകർഷകന്മാർ. എന്നാൽ ഇവരുടെ പരോപകാരപരമായ വിജയങ്ങളിൽനിന്നും ഇവൎക്കല്പം മാത്രമേ കിട്ടുന്നുള്ളു വെന്നുള്ളതു വളരെ ദയനീയമായ അവസ്ഥയാണു്. എന്നാൽ അസന്തുഷ്ടിയെ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടാവശ്യം ഇല്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ഇവർ ഈ വിഷയത്തിൽ ധൎമ്മഭടന്മാരാണു്. അവർ അതിൻെറ ദോഷങ്ങളെക്കാൾ ആനന്ദത്തെയാണു് കൂടുതൽ തൂക്കമുള്ളതായി ഗണിച്ചതു്.

അതുകൊണ്ടു് എല്ലാവരേയുംപോലെ തന്നെ അവരും അവരുടെ നിശ്ചയത്തിന്റെ ഫലം അനുഭവിക്കതന്നെ വേണം. അവർ അനുഗമിക്കുന്ന പന്ഥാവിലെ കഷ്ടതകൾ ഭയങ്കരങ്ങളാണു്. എന്നാൽ അവയെല്ലാം ഒരു പോലെ അപരിഹാര്യങ്ങളല്ല. ഈ വിഷയത്തിൽ ശരിയായ മാർഗ്ഗത്തെ അവലംബിക്കുന്നവൎക്കു തക്കതായ പ്രതിഫലം ഇല്ലാതില്ല. ഒരു സാഹിത്യകാരന്റെ ജീവിതം മറ്റുള്ളവരുടെ ജീവിതത്തെക്കാൾ അസുഖകരവും സമാധാനരഹിതവുമാണെങ്കിൽ അതിനെ അധികം ഉന്മേഷജനകവും ഉൽകൃഷ്ടവുമാക്കാൻ കൂടി സാധിക്കുന്നതാണു്. തന്നെ നികൃഷ്ടനാക്കുവാൻ തനിക്കുതന്നേ കഴികയുള്ളു. തീക്ഷ്ണബുദ്ധികളുടെ ചരിത്രത്തിനു വാസ്തവത്തിൽ രണ്ടു വശങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഒന്നു് തേജോമയവും, മററതു് തമോമയവുമായിത്തന്നെ ഇരിക്കും.

ഇങ്ങനെ അനേകം അനുഗ്രഹീതന്മാരായ മനുഷ്യരുടെ കഷ്ടതയെ വീക്ഷിക്കുന്നതും, അതിലും കഷ്ടമായി അവരുടെ അധഃപതനത്തെ കാണുന്നതും വ്യസനഹേതുകമാണെങ്കിൽ ഏതദ്വിപരീതമായി സകല ജീവിതസരണികൾക്കും പ്രത്യേകിച്ചു് ഇവരുടെ മാർഗ്ഗത്തിനും സഹജങ്ങളായ പ്രലോഭനങ്ങളും കഷ്ടതകളും കൂട്ടാക്കാതെ അവയുടെ നടുവിൽക്കൂടി പ്രശാന്തവും പരിപാവനവുമായ ഗൗരവത്തോടുകൂടി സഞ്ചരിച്ചു് അവരുടെ സ്വഭാവശുദ്ധികൊണ്ടെന്നതുപോലെ തന്നെ അവരുടെ സത്സാഹിത്യങ്ങൾകൊണ്ടും നമ്മുടെ സ്മരണയിൽ പൂജ്യസ്ഥാനം ലഭിച്ചു വൎത്തിക്കുന്ന അപൂൎവ്വം ചിലരെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നതും അതിൽ ഇരട്ടി സന്തോഷാവഹമാണു്. ഇവരാണു് ഈ കീഴ്ലോകത്തിലെ സുര

ഭിലകസുമങ്ങൾ. ഇപ്രകാരമുള്ളവർ മാത്രമേ "മഹാന്മാർ" എന്നുള്ള അഭിധാനം സാർത്ഥമായി നൽകുവാൻ ന്യായമുള്ളൂ. ഇവരുടെ സർവ്വവ്യാപാരങ്ങളിലും ഹൃദ്യചിന്താവിഷയമായ ഒരു പരസ്പരസാദൃശ്യം ഉണ്ട്. "ആരൊരുവൻ ഒരു മഹാകാവ്യം നിർമ്മിക്കുവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നുവോ അവൻ തന്റെ ജീവിതം മുഴുവനും ഒരു മഹാകാവ്യംതന്നെയാക്കണം." ഇപ്രകാരമാണു നമ്മുടെ മിൽട്ടൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു്. അദ്ദേഹം കേവലം അഭിപ്രായംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാതെ അതിനെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു യഥാർത്ഥീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ സദ്വൃത്തരാജാവായ മിൽട്ടന്റെ കൂടെ പല കാലങ്ങളിലും പല രാജ്യങ്ങളിലും നിന്നു് ഒരുൽകൃഷ്ടസാഹിത്യനായകസമൂഹത്തെ ചേർക്കപ്പെടാം. സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ തീർത്ഥയാത്രയിൽ അവർ ചുററും നിന്നു് അവരെ ഉൽകൃഷ്ടോദ്യമങ്ങളിലേയ്ക്കു് ഉത്സാഹിപ്പിക്കയും അവരുടെ ഏകാന്തചിന്തകളെ പ്രത്യാശകൾകൊണ്ടു് ഉദ്ദീപിപ്പിക്കയും അവരെ പ്രയതിക്കുന്നതിനും, ക്ഷമിക്കുന്നതിനും, ദുർഘടങ്ങളെ തരണം ചെയ്യുന്നതിനും അഥവാ പരാജയത്തിലും കഠിനകഷ്ടതകളിലും ക്ഷമയാകുന്ന ഇരിമ്പുകവചംകൊണ്ടു ഹൃദയത്തെ സുരക്ഷിതമാക്കുന്നതിനും അഭ്യസിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്ന സർവസാക്ഷികളാണു് ഇക്കൂട്ടർ.

———ooo———

സമുദായങ്ങളും സമത്വവും മത്സരവും.

ഈ ശതാബ്ദത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന ലക്ഷണം, മനുഷ്യരുടെ ഇടയിലുള്ള സമത്വവാദമാണെന്ന് ഒരു സൂക്ഷ്മജ്ഞനായ നിരീക്ഷകനു കാണാവുന്നതാണ്. വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യമാണ് ഇന്ന് എല്ലാവരുടേയും പരമലക്ഷ്യം. സമത്വവാദം അതിന്റെ ഒരു വകഭേദമാണെന്നു മാത്രമേയുള്ളു. പരാധീനത എന്നുള്ളതു് ഇന്നു മനുഷ്യർക്കു് ഏററവും ദുസ്സഹവും അനാസ്വാദ്യവുമായ ഒരവസ്ഥയാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു ചിത്തവൃത്തിയോടുകൂടിയാണ് ഇന്നു വ്യക്തികളും സമുദായങ്ങളും അന്യോന്യം സദാ വീക്ഷിക്കുന്നതും ചിലപ്പോൾ മത്സരിക്കുന്നതും ഇടയ്ക്കിടെ കലഹിക്കുന്നതും.

ഇന്നു ലോകത്തിൽ കാണുന്ന അവസ്ഥയ്ക്കു മിക്കവാറും ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കുന്നതു് ഈ മനോഭാവം തന്നെയാണ്. സമുദായസമത്വം ഒരുത്തമമായ ആദർശവും ഒരു കാമ്യമായ ലക്ഷ്യവുമാണെങ്കിലും അതിന്റെ പ്രാപ്തിയെ തടയുന്നതായ പല പ്രായോഗികപ്രതിബന്ധങ്ങളും ഇല്ലാതില്ല. ലോകാരംഭം മുതൽക്കുതന്നെ ഭിന്നങ്ങളും ചിലപ്പോൾ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളുമായ മാർഗ്ഗങ്ങളേയും ആദർശങ്ങളേയും അവലംബിച്ച് അന്യോന്യം [illegible]രത്തെ അസൂയാപൂർവ്വം വർജ്ജിച്ചും പലവിധ മ[illegible]ളോടുകൂടിയ [illegible]ന്നുവന്ന വിവിധ

സമുദായങ്ങൾ സമത്വത്തെ പ്രാപിക്കുകയെന്നുള്ളതു് അത്ര സുസാദ്ധ്യമാണോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ പ്രത്യേക സമുദായങ്ങളായി വേർതിരിയുവാനുള്ള കാരണങ്ങൾ തന്നെ ദൃഢമൂലങ്ങളാകയാൽ അവ അത്ര എളുപ്പത്തിൽ പരിഹരിക്കത്തക്കവയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അവ മിക്കവാറും മനുഷ്യരുടെ വികാരങ്ങളോടും ജീവിതരീതിയോടും വിശ്വാസത്തോടും സുദൃഢമായി ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഇവയെ അവയിൽനിന്നു വേർപെടുത്തുക എന്നുള്ളതു് അല്പം പ്രയാസമായിട്ടുള്ള കാര്യമാണു്.

വംശം, മതം, ആചാരം, ആദർശം, വർണ്ണം, പരിതഃസ്ഥിതി ഇവയുടെ വ്യത്യാസമാണു് മനുഷ്യരെ പ്രത്യേകസമുദായങ്ങളായി വേർതിരിക്കുന്നതിൽ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ള പ്രധാന കാരണങ്ങൾ. ഇവ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള സമുദായസീമകളെ—അഥവാ, പ്രാകാരങ്ങളെ—തട്ടി നിരപ്പാക്കിത്തീർക്കുന്നതു് ഒട്ടും എളുപ്പമായിട്ടുള്ള ഒരു കാര്യമല്ല. വംശവ്യത്യാസം ആദ്യം കേവലം യാദൃച്ഛികമായ ഒരു വിഭജനകാരണമായിരുന്നുവെങ്കിലും അതു കാലക്രമേണ പ്രബലപ്പെട്ടു് മനുഷ്യർ തമ്മിലുള്ള അകൽച്ചയ്ക്കും ഇന്നു കാണുന്ന വർഗ്ഗീയസ്പർദ്ധയ്ക്കും മററും പ്രധാന കാരണമായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പല പരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങളും ഈ വാസ്തവത്തെ ഭാവംകൊണ്ടും വാക്കുകൊണ്ടും അല്പാല്പം ആച്ഛാദനം ചെയ്യുന്നതിനു ശ്രമിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും ഗൗരവതരങ്ങളായ അവസരങ്ങൾ നേരിടുമ്പോൾ ഈ സങ്കുചിതമായ മനോവൃത്തി അതിന്റെ നഗ്നരൂപത്തിൽത്തന്നെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു് ഒട്ടും അസാധാരണമല്ല. പല സീമന്തരേഖകളും കാലപഴ്

യംകൊണ്ടു തേഞ്ഞുമാഞ്ഞു പോകുന്നതായി കാണപ്പെട്ടുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ അന്യോന്യം പാശ്ചാത്യ വാസിക്കുന്ന പല ഭിന്നസമുദായങ്ങളും അനേക വർഷശതങ്ങൾ അവയുടെ മീതെ കടന്നുപോയിക്കഴിഞ്ഞിട്ടും, അവ തമ്മിലുള്ള വിഭജനരേഖ മാഞ്ഞുപോയിട്ടില്ലെന്നുതന്നെയല്ല, അവ പൂർവ്വാധികം സ്ഥൂലങ്ങളായും തീർന്നിട്ടുണ്ടു്.

സമുദായങ്ങൾ തമ്മിൽ കൂടക്കൂടെ ഉണ്ടാകുന്ന മത്സര കലഹാദികൾക്കൊക്കെയും വർഗ്ഗീയദുരഭിമാനമാണു് പ്രായേണ ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കുന്നതു്. സമുദായങ്ങൾ തമ്മിൽ സമത്വഭാവം ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ വർഗ്ഗീയചിന്തയെ കവിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ഒരു വിശാലമനസ്ഥിതി മനുഷ്യരിൽ അവശ്യം ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള സമരങ്ങളുടേയും മറ്റു ഘോരസംഭവങ്ങളുടേയും കാരണാന്വേഷണം ചെയ്യുന്നതായാൽ അതു് ഒരുവിധം അല്ലെങ്കിൽ മറെറാരുവിധം വർഗ്ഗീയസ്പർദ്ധയിൽ ചെന്നവസാനിക്കുന്നതായി കാണുമെന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല. പല സമുദായങ്ങളും ഇതരസമുദായങ്ങൾ തങ്ങളെക്കാൾ താണനിലയിൽ ഉള്ളവയാണെന്നു വിചാരിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. ഈ വിചാരവും സമുദായസമീകരണത്തിനു പ്രതികൂലമായിട്ടുള്ള ഒരു ശക്തിയാണു്. വംശവ്യത്യാസം സാമുദായികസമത്വവിഷയത്തിൽ ഇപ്രകാരമാണു് വ്യാപിക്കുന്നതെങ്കിൽ, മതവ്യത്യാസം ഇതേക്കാൾ എത്രമാത്രം ശക്തിമത്തായ വിധത്തിൽ ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് ഏറക്കുറെ ഊഹിക്കാവുന്നതാണു്.

മതത്തെപ്പോലെ ലോകത്തിൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ അന്യോന്യം കലഹിപ്പിക്കുകയും, ഹിംസിപ്പിക്കുകയും

ചെയ്യുന്ന വിഷയത്തിൽ ഇത്രത്തോളം ശക്തിമത്തായി പ്രവത്തിക്കുന്ന മറെറാരു ശക്തിയും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ലോകചരിത്രം മുന്നോട്ടും പിന്നോട്ടും എത്രതവണതന്നെ വായിച്ചുനോക്കിയാലും ഈ ഒരു പരമാത്ഥം തന്നെ എവിടേയും സ്ഥൂലിച്ചു തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നതായി കാണാവുന്നതാണു്. മതത്തിന്റെ നാമത്തിൽ മനുഷ്യർ അന്യോന്യം എന്തെല്ലാം ഘോരകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു സൂക്ഷ്മബുദ്ധിയുള്ള ഏതു ചരിത്രാദ്ധ്യേതാവിനും അറിയാവുന്നതാണു്. വംശാഭിമാനത്തെക്കാൾ എത്രയോ മടങ്ങു ശക്തിയോടുകൂടിയാണു് മതാഭിമാനം മനുഷ്യവികാരത്തെ ചലിപ്പിക്കുന്നതു്. മതസംബന്ധമായ തക്കങ്ങൾ നേരിടുമ്പോൾ മനുഷ്യർ സാഹസികന്മാരായി അന്യോന്യം ഗളച്ഛേദം ചെയ്യുന്നതിനും മടിക്കുന്നില്ല. ഇതിനു കാരണം എന്തായിരിക്കാം? മതവിശ്വാസം സാമാന്യജനതയെ സംബന്ധിച്ചു മിക്കവാറും യുക്തിയെ കവിഞ്ഞു കേവലം വികാരപരമായ ഒരു മനോവൃത്തിയാണു്. എല്ലാ മതങ്ങളുടേയും മൂലതത്വത്തെ സൂക്ഷ്മബുദ്ധ്യാ ചിന്തിച്ചു ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളവർ ഇപ്രകാരമുള്ള പരമതാസഹിഷ്ണുതയെ പ്രകാശിപ്പിക്കയില്ല. എന്നാൽ ഇത്തരക്കാർ വളരെ കുറച്ചേയുള്ളൂ.

മതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ യഥാവൽ ഗ്രഹിക്കാതെയും, അവയുടെ ബാഹ്യാംശങ്ങളായ മൂലതത്വത്തോടു ബന്ധമില്ലാത്തവയായ സംഗതികളേയും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളേയും മററും മുറുകി പിടിച്ചുകൊണ്ടുമാണു് സാമാന്യജനങ്ങൾ ഇതരസമുദായങ്ങളോടു മല്ലിടാൻ പുറപ്പെടുന്നതു്. മനുഷ്യക്കു പൂണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം വല്ലതിലും വേ

ണ്ടതാണെങ്കിൽ അതു് ആത്മീയവിശ്വാസവിഷയത്തിലാണു്. എന്നാൽ പ്രായേണ മനുഷ്യർ ഈ വിഷയത്തിലാണു് പരാഭിപ്രായത്തിൽ ക്രമാതീതമായ അസഹിഷ്ണുതയെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു്. ആചാരവിഷയത്തിലും സമുദായങ്ങൾ തമ്മിൽ വലിയ അസമത്വം ഉണ്ടു്. ആചാരങ്ങൾ മിക്കവെയും മതമാകുന്ന അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടവയാണു് ജാതിവ്യത്യാസത്തിന്മേൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടവയും ഒട്ടും കുറവല്ല. എന്നാൽ ഒരു മതത്തിൽത്തന്നെ പല സമുദായവിഭാഗങ്ങൾ ഉള്ളതുകൊണ്ടു് ആ വിഭാഗങ്ങളുടേയും ആചാരങ്ങൾ പ്രായേണ വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതാണു്. എന്നാൽ ആചാരവ്യത്യാസം സമുദായങ്ങളെ യോജിപ്പിക്കാതെ അകററിനിറുത്തുന്നുവെന്നല്ലാതെ മതവ്യത്യാസത്തെപ്പോലെ പരസ്പരവൈരഹേതുകമായി ഭവിക്കുന്നില്ല.

ജാത്യഭിമാനവും സമുദായങ്ങളെ തമ്മിൽ ഭിന്നിപ്പിക്കുന്നതിനും, അകൽച്ചയുണ്ടാക്കുന്നതിനും ഇടയാക്കുന്ന ഒരു കാരണമാണു്. "ജാതിസ്പർദ്ധയും" വർഗ്ഗീയസ്പർദ്ധയെപ്പോലെ തന്നെ വിഷദൂഷിതമായ ഒരു ചിത്തവൃത്തിയാണു്. ഇവിടേയും മനുഷ്യർ യുക്തിയേയല്ല വികാരങ്ങളെയാണു്, പ്രധാനമായി അവലംബിക്കുന്നതു്. "താണ ജാതി''യെന്നും "ഉയന്ന ജാതി"യെന്നും ഉള്ള ശബ്ദങ്ങൾ മനുഷ്യരിൽ എന്തെല്ലാം തിക്തങ്ങളും, അനാശാസ്യങ്ങളുമായ മനോവികാരങ്ങളെ ജനിപ്പിക്കുന്നു എന്നു പറവാൻ പ്രയാസമാണു്. ജാതിവിഭാഗം ആരംഭത്തിൽ തൊഴിലിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി സങ്കല്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വ്യത്യാസമായിരുന്നുവെങ്കി

ല്യം കാലാന്തരത്തിൽ അതു ദുഷിച്ചു്, സാമുദായികോൽക്കർഷാപകർഷങ്ങളുടെ ചിഹ്നമായി പരിണമിച്ചു്, ജനങ്ങളിൽ ഒട്ടധികം വൈപരീത്യങ്ങൾക്കിടയാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ടെന്നു് അനുഭവംകൊണ്ടു നമുക്കറിയാമല്ലൊ. പല സമുദായങ്ങളും പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ അപ്രതിഹതമായ ശക്തികൊണ്ടു വളരാനും ഉയരാനും നിവൃത്തിയില്ലാതെ മുരടിച്ചും ദുഷിച്ചും പാരതന്ത്ര്യത്തിൽത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇക്കൂട്ടരും കാലശക്തിക്കധീനരായി, മുക്തഹസ്തന്മാരായി ഇതിന്നു ഹേതുഭൂതരായ ഇതരസമുദായങ്ങളെ പഴിച്ചുകൊണ്ടു് ഉൽക്കർഷസോപാനത്തിൽ കാൽവച്ചിരിക്കുകയാണു്. സമുദായസമത്വമാണു് ഇവയുടേയും പരമലക്ഷ്യം. വിദ്യാഭ്യാസവും തന്മൂലമുണ്ടാകാവുന്ന സംസ്കാരവും അല്പംപോലും ആസ്വദിക്കാതെ പല സമുദായങ്ങളും പുരാതനസ്ഥിതികളിൽ ഉഴ്ലിപ്പെട്ടു വളരെക്കാലം വർത്തിച്ചിരുന്നു. ഈക്കൂട്ടരും ഇപ്പോൾ ഉയർന്നവരെന്നു ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന സമുദായങ്ങളോടു സമത്വം ലഭിക്കാൻ തീവ്രയത്നം ചെയ്തുവരികയാണു്. ഈ വക കാരണങ്ങൾകൊണ്ടു സമുദായങ്ങളും അന്യോന്യം മൈത്രീഭാവം സമ്പാദിക്കാൻ സാധിക്കാതെ മത്സരീഭാവത്തെ അവലംബിച്ചു വർത്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ആദർശവ്യത്യാസവും സമുദായങ്ങളെ പലപ്പോഴും ഭിന്നിപ്പിക്കുന്നതിനു കാരണമായി ഭവിക്കുന്നുണ്ടു്. ആദർശങ്ങൾ ഉത്തമങ്ങളും, മദ്ധ്യമങ്ങളും, അധമങ്ങളുമായി കാണപ്പെടുന്നു. ഇവയെ വരിക്കുന്ന സമുദായങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും ഇപ്രകാരം തന്നെയാണു്. ഇപ്രകാരം ഭിന്നാദർശങ്ങളുള്ള സമുദായങ്ങൾ തമ്മിൽ യോജിച്ചു

പ്രവൎത്തിക്കുന്നതു സാദ്ധ്യമല്ല. ഉൽകൃഷ്ടാദൎശങ്ങളെ വരിച്ചിട്ടുള്ള സമുദായങ്ങളാണു് ഈ ലോകത്തിൽ ഉയൎന്നിൽക്കുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നതു്. നേരെ മറിച്ചു് അധമാദൎശങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളവ സമുദായശ്രേണിയുടെ താഴത്തെ പടിയിൽത്തന്നെ നിൽക്കുന്നതേയുള്ളു. ഇവ തമ്മിൽ സമത്വഭാവം അസ്ഥാനത്തിലാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

പല സമുദായരൂപങ്ങളും അവയുടെ പരിതഃസ്ഥിതി നൽകിയ വിദ്യാഭ്യാസാദിസൗകൎയ്യങ്ങളെ സ്വാധീനമാക്കി ഉന്നതസ്ഥാനം പ്രാപിച്ചുകാണുന്നു. മററു ചിലവ അവയെ തീരെ ഉപേക്ഷിച്ചും, ഏറെക്കുറെ അവഗണിച്ചും, യഥാസ്ഥിതികത്വം അവലംബിച്ചും, ഉൽഗതിയില്ലാതേയും വൎത്തിച്ചുവന്നു. ഇവർ പലരും സ്വപ്നോത്ഥിതരായി ഇപ്പോഴാണു് കണ്ണു തുറന്നു ചുററും നോക്കാൻ തുടങ്ങിയതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള അസമത്വങ്ങൾ ഉടനടി തീൎക്കാവുന്നതല്ല. ധൈൎയ്യത്തോടുകൂടിയുള്ള ചിരകാലപ്രയത്നം കൊണ്ടു മാത്രമേ ഇവിടെ സമത്വം സാധിക്കയുള്ളു. ഇവിടെ മത്സരത്തെക്കാൾ അന്യോന്യസഹകരണമാണു് അധികം ഫലപ്രദമായിട്ടുള്ളതു്. എല്ലാ വിഷയത്തിലും സമുദായങ്ങളെല്ലാം സമത്വനിലയിൽ എത്തുകയെന്നുള്ളതു്, വംശം, മതം, ആചാരം, ആദൎശം, ജാതി, വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥിതി, പരിഷ്കാരം ഇവ ഭിന്നങ്ങളായി വരുന്നിടത്തോളം കാലം കേവലം കൃച്ഛ്റസാദ്ധ്യമോ അഥവാ അസാദ്ധ്യമോ ആയിത്തന്നെ ഇരിക്കാനേ തരമുള്ളു.

വിവിധസമുദായങ്ങളും ഭിന്നതകളെ വിട്ടു് ഏകീകരിക്കപ്പെടുന്നതായ ലോകത്തിന്റെ ഒരു 'ശ്രുക്കേശ'

ആരംഭിക്കുന്നതിന് ഇനിയും ഒട്ടേറെ താമസം ഉണ്ടെന്നാണു തോന്നുന്നതു്. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ ബുദ്ധിയുടെ പ്രവണത നോക്കുമ്പോൾ അങ്ങനെ ഒരു കാലം വരുമെന്നുതന്നെ വേണം ഊഹിക്കുവാൻ. എന്നാൽ പൗരാവകാശവിഷയത്തിലും ഉദ്യോഗസമ്പാദനത്തിലും മററും ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസപരമായ പരിശ്രമംകൊണ്ടു് ഒരുവിധം സമുദായസമത്വം സാധിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണു്. ഇവയിലാണിന്നു മിക്ക സമുദായങ്ങളുടേയും ശ്രദ്ധ പതിഞ്ഞുകാണുന്നതു്. ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസം മൂലം സിദ്ധിക്കാവുന്ന വിശാലമനസ്കതയും, വിസ്തൃതമായ ലോകാവലോകനശീലവും മനുഷ്യർക്കുണ്ടായാൽ ഇന്നു പ്രത്യക്ഷമായി കാണുന്ന സമുദായസ്പർദ്ധയും മത്സരവും വളരെ കുറഞ്ഞു് ഒരുവിധം സൗഹാർദ്ദം വന്നുകൂടുവാനിടയുണ്ടു്.

ഭാരതത്തിലെ ഭിന്നവർഗ്ഗങ്ങളും, വിവിധസമുദായങ്ങളും, ഭരണസ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിയെ ഉദ്ദേശിച്ചു് അവയ്ക്കു് അന്യോന്യം ഉണ്ടായിരുന്ന അവിശ്വാസങ്ങളേയും സംശയങ്ങളേയും ത്യജിച്ചു് പരസ്പരം മൈത്രീഭാവത്തെ അവലംബിച്ചു വർത്തിച്ചുവരുന്നുവെന്നുള്ളതു് ഒരു ശുഭലക്ഷണമാണു്.

നാം വർഗ്ഗീയപദത്തിൽ നിന്നല്ല, മാനുഷപദത്തിൽ നിന്നാണു് അന്യോന്യം വീക്ഷിക്കേണ്ടതു്. എന്നാൽ മാത്രമേ ലോകത്തിൽ ഏതെങ്കിലും മഹൽക്കാര്യങ്ങൾ സാധിക്കുവാൻ കഴിയൂ. ലോകം പ്രകൃത്യാ അസമത്വങ്ങൾ കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കയാണു്. തന്മൂലം അതിൽ സമീകരണശക്തിയെക്കാൾ അസമീകരണശക്തിക്കാണ് [illegible]തൽ പ്രാബല്യം കാണുന്നതു്. ഇതി

നം പുറമെ മനുഷ്യസൃഷ്ടിയായ മതം, ജാതി, ആചാരം, ആദർശം, വംശം, നിയമം, പരിതഃസ്ഥിതി മുതലായവ ഈ അസമത്വത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു് എല്ലാ ദിക്കിലും വിഷയത്തിലും സമത്വത്തെ പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ഭഗ്നാശയനായിത്തീരാനേ തരമുള്ളു.

അസമത്വത്തിൽ സമത്വം കാണുകയും അതനുസരിച്ചു ഭാവിക്കയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യൻ തന്നെ ബുദ്ധിമാൻ. ഈ വാസ്തവം എല്ലാ സമുദായങ്ങളും ഓർമ്മിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചാൽ സമുദായസമത്വം അചിരേണ സാധിക്കാവുന്നതാണു്.

“ആത്മവൽ സർവ്വഭൂതാനി
യഃ പശ്യതി സ പശ്യതി”.

ഞങ്ങളുടെ ചില

പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ.

	രൂ.	ണ.	പൈ.
പ്രേമഹോമം	1	4	0
പറങ്കിപ്പടയാളി	1	0	0
മൈസൂർപുലി	1	0	0
ഐതിഹ്യമാല (൧-ാം ഭാഗം)	1	0	0
സൌദാമിനി (പുതിയ പതിപ്പു്)	1	0	0
ദേവീചൌധുറാണി	1	0	0
പാറപ്പുറം (൧-ം ൨-ം ഭാഗങ്ങൾ)	1	0	0
ടി (൩-ാം ഭാഗം)	1	8	0
പുണർകോട്ടു സ്വരൂപം	1	0	0
കഥാസൌധം ൧-ാം ഭാഗം	0	12	0
സ്നേഹലത	1	4	0
മീനാക്ഷി	1	8	0
രാഷ്ട്രവിജ്ഞാനം	0	10	0
ജീവിതമഹത്വം	0	12	0
കേരളപാണിനി	1	0	0
മണിമഞ്ജൂഷ	1	0	0
ഭക്തിദീപിക അഥവാ ചാത്തന്റെ സൽഗതി	0	12	0
മിഥ്യാപവാദം	0	2	0
കർണ്ണഭൂഷണം	0	12	0
പിങ്ഗള	0	12	0

വിജയാദേവി (അച്ചടിച്ചു തയ്യാറായി വരുന്നു.)

മാനേജർ,

ബി. വി. ബുക്ക്ഡിപ്പോ & "ഭാഷാഭിവർദ്ധിനി" പ്രസ്സ്,

തിരുവനന്തപുരം.